

မှီလှိုင်

BURMESE
CLASSIC

သတိရမိမူက

သံ:စို:ထွ သံစုံ

သတိရမိသူက... ၅

အပိုင် (တစ်)

ဘရူဏိစာပေ

သတိရမိသူက . . .

အခန်း (၁)

တစ်နေ့တာထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် သူမတာဝန်ချိန်
ညွှန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ လေယာဉ်ပေါ်မှ သူမဆင်းလာခဲ့သည်။
သူမဝံ့စံက အသားလတ်လတ် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခွေလိပ်
သောဆံပင်များကိုထုံးဖွဲ့ထားပြီး မျက်နှာလေးက မြင်သူတကာ
အရလောက်အောင် လှပ၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသူတစ်ယောက်ရယ်

သူမက လေယာဉ်မယ် . . . ပန်းရိပ်ထပ်ဖြစ်သည်။

• **ဇုလှဖြူ**

ရန်ကုန်လေဆိပ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ
'တတ'တစ်စီးကိုငှားလိုက်၏။ သူမအိမ်သို့ ပြန်ရန်ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်မယ်ဝတ်စုံလေးနှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည့်
သူမကို လူအချို့က ငေးကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ် သူမငှား
လိုက်သည့် 'ကက'ကားနှင့်ကပ်လျက်ရပ်ထားသည့် Toyota
corolla ကားပေါ်မှ အသက်အစိတ်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက်
ပြေးဆင်းလာပြီး သူမအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

"ဟင် . . . နှောင်းရိပ်ဝေပါလား၊ ဒါကြောင့် ပြောတာ
ပေါ့၊ နှောင်းလေးမသေပါဘူးလို့"

ထိုလူ့စကားကြောင့် သူမအလွန်အမင်းအံ့ဩသွားပြီး
ထိုလူ့မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုလူက လေယာဉ်မယ်ဝတ်စုံနှင့် သူမကိုကြည့်ပြီး
သဘောကျသလို တဟားဟားရယ်နေသည်။

"ကိုကို . . . လာ ပြန်ကြရအောင်"
အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး
ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ထိုလူလက်မောင်းကိုဆွဲ၍ ခေါ်လိုက်၏။

"နေပါဦး အိဇင်ရယ် . . . ဒီမှာ နှောင်းပြန်လာပြီလေ၊
မတွေ့ဘူးလား"

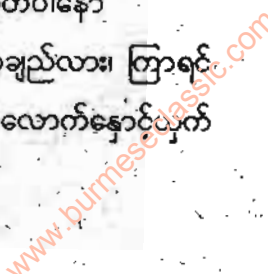
သူ့စကားကြောင့် အိဇင်ဆိုသည့်မိန်းကလေးက
လေယာဉ်မယ်ပန်းရိပ်ထင်ကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။

အိဇင်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးသွားလောက်အောင်
အံ့ဩသွားရပြီး သူမကိုအံ့ဩမယုံနိုင်လွန်းစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေ
ပါတော့သည်။

"နှောင်း . . . နှောင်း၊ ကိုကို့ကိုမမှတ်မိဘူးလားဟင်၊
ကိုကိုတို့မင်္ဂလာပွဲမပျက်သေးဘူး သိလား၊ နှောင်းရောက်လာတဲ့
နေ့မှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကိုကိုစောင့်နေတယ်"

သူမပခုံးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍
အားတက်သရောပြောနေသောကြောင့် ပန်းရိပ်ထင်ထူထူပူပူ
ဖြစ်ပြီး ဆောင့်ရုန်းလိုက်မိသည်။

"နှောင်းရယ် . . . ကိုကို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်"
"အို . . . ရှင်၊ ဒီမှာ စော်ကားလှချည်လား၊ ကြာရင်
ပါးရိုက်မိတော့မှာပဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မကိုဒီလောက်နှောင်ယှက်

နေရတာလဲ... ပြောပါဦး”

ထိုလူကိုတွန်းပစ်ပြီး သူမကကပ်ပေါ်တက်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုလူကသူမဘေးတွင် အတင်းအကျပ်ဝင်ထိုင် လိုက်သောကြောင့် သူမဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ တုန်လှုပ်ချောက် ချားသွားမိသည်။

“ကိုကို လာခဲ့လေ၊ အိမ်ကကားနဲ့ ပြန်ကြစို့”

အိမ်က ထိုလူလက်ကို အတင်းအကျပ်ဆွဲခေါ်နေ သောကြောင့် သူမနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

“ဟေ့... လူကလေး၊ ဦးကြီးတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့စမ်း၊ သူက နှောင်းရိပ်ဝေမဟုတ်ဘူး၊ တခြားလေယာဉ်မယ်တစ် ယောက်ပါ”

“သူနှောင်းရိပ်ဝေခဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ မမှား ပါဘူးဦးကြီးပွရယ်၊ သူ့နောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်သွားခွင့်ပြုပါ”

“လူကလေး... မင်းငါ့စကား နားမထောင်ရင် မင်းကို ငါ့ကောင်းကောင်းထိုးရလိမ့်မယ်နော်၊ ပြီးတော့ မင်းအိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်မရအောင် တံခါးပိတ်ထားရလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်လဲ လေတွေပွမနေပါနဲ့ ဦးကြီးပွရယ်၊ သူ့နောက်သာမလိုက်ရရင် ကျွန်တော်သေရလိမ့်မယ်”

“မိန်းကလေးက မင်းကိုမခေါ်ဘူးတဲ့၊ မယုံရင် မင်း မေးကြည့်ပါလား၊ သူ့နာမည် နှောင်းရိပ်ဝေမဟုတ်ဘူး၊ မယုံရင် မင်းမေးကြည့်”

“နှောင်းလေး... မင်းဟာ နှောင်းရိပ်ဝေအစစ်ပါနော်”

“ကျွန်မနာမည် ပန်းရိပ်ထင်ပါ”

သူမအဖြေစကားကိုကြားတော့ ထိုလူအမူအရာက ဆောက်တည်ရာမရသလို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားပြီး...

“ဘာ... မင်းဟာ နှောင်းရိပ်ဝေ မဟုတ်ဘူးလား၊ သူ့နာမည် နှောင်းရိပ်ဝေကိုရှာလိုက်ရတာ မောလှပြီ၊ ငါ့ဘဝ ဝန်နေအိပွယ်ရှိလာနိုးနဲ့ ရှာနေခဲ့မိတာ၊ ခုတော့ မျှော်လင့် ချက်ဆုံးရှုံးရပြန်ပြီ ... အီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းအရှုံးစာလာပြန်ပြီလား၊ လာ... ငွေတံခွဲစမ်း”

ဦးပွဆိုသည့် ထိုလူသန်ကြီးက သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်

www.burmeseclassic.com

တို့ ဆုပ်ကိုင်၍ ကားထဲမှ အတင်းအကျပ်ဆွဲထုတ်သွားသည်။
သူမအံ့သြနားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိစဉ် အိလင်
ဆိုသည့်မိန်းကလေးက သူမကိုတောင်းပန်သည့် အကြည့်များ
ဖြင့်ကြည့်ပြီး ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အိလင်တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်... တကယ်တော့
ကိုကိုကစိတ်ဝေဒနာသည်ပါ။ မမကို သူလူများပြီး အတင်းအကျပ်
မမနောက်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

အိလင်ရှင်းပြလိုက်မှပင် ထိုလူသည် စိတ်ဝေဒနာသည်
တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူမနားလည်ရသည်။

ဪ... စိတ်ဝေဒနာသည်တဲ့...

ဖိုးပြာရောင်စပို့ရုပ်၊ ပလေတပ်လုံချည် နက်ပြာရောင်
တို့ဖြင့် သည်လောက်ချော သည်လောက်ခန့်ညားတဲ့သူက
စိတ်ဝေဒနာသည် ဆိုပါကလား...

သူမ မယုံနိုင်ပါ။ သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့မှာမူ ထိုသူ
သည် စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ပေါ်လွင်နေပါ၏။

“လေယာဉ်မယ်ချောချောလေးတွေကို အလွမ်းမြေ

လာကြည့်ပါရစေဆိုလို့ လေဆိပ်ကို နှစ်လတစ်ခေါက်လောက်
စာပို့ပေးရတယ် မမရဲ့၊ ခုတစ်ခါတော့ မမကိုမြင်ပြီး သူလူမှား
သွားခဲ့တာ အံ့သြစရာပါပဲ။ ကဲ... အိလင်ကိုခွင့်ပြုပါဦး မမ”
သူမနှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ဖက်ကားပေါ်သို့တက်ပြီး သူတို့
စားလေးထွက်ခွာသွားသည်မို့ ပန်းရိပ်ထင်ငေးမောကြည့်ရှုပြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ အစ်မ”

“ပန်းဆိုးတန်းလမ်းကိုပါ ဆောရီးနော် ကားဆရာ၊
အနေထဲမှာ စိတ်ဝေဒနာသည်နဲ့လာတွေ့နေရလို့ ဘာလုပ်ရမှန်း
ဆောင်မသိဘူး” ဟု သူမရင်မောစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

ကားဆရာက...

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ဒီလောက်ချော ဒီလောက်သန့်တဲ့
ယောက်ျားရင့်မကြီးက စိတ်ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေတာ အံ့သြစရာ
ထဲကောင်း၊ သနားစရာလဲကောင်း၊ ကျုပ်ညီသာဆိုရင်တော့
စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ ပို့လိုက်မှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သော
ကြောင့်...

“အိုး... သနားစရာကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ညာညာတာ
တာလဲ ပြောပါ” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုနေ့က သူမအိမ်ပြန်ရောက်တော့ စိတ်မတည်မငြိမ်
ဖြစ်နေမိသည်။

သူမကို ‘နှောင်းလေး’ ဟု ခေါ်ပြီး သူမနောက်သို့
အတင်းအကျပ်လိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည့်သူ့ကို ရုတ်တရက်
မေ့ဖျောက်မရနိုင်ပေ။

ဪ... ကိုလူချောရယ်... ရှင့်ရုပ်ရည်ခန့်ညား
ချောမောသလောက် ရှင့်အဖြစ်က ကရုဏာသက်စရာပါပဲ။

သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ဘာဖြစ်လို့များ စိတ်ဝင်စားနေမိ
ပါလိမ့်... ရင်ခုန်နေတာလဲ အမှန်ပါပဲ။

သူမအားချစ်ရေးဆိုနေသည့် ယောက်ျားအချို့တို့အား
စိတ်မဝင်စားဘဲ မာနထားနေသမျှ သည်လူနှင့်တွေ့ရမှ
နှလုံးသားထဲမှာ လှိုင်းဂယက်ထနေမိတာ ဘာကြောင့်များလဲ
ကွယ်...
✸ ✸ ✸

အခန်း (၂)

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး ဆူးသစ်အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ သူမ
တို့သာ တမ်းတမ်းတတခေါ်နေပြီး အိပ်ခန်းထဲမှပြေးထွက်လာ
လိုက်၊ ပြန်ဝင်သွားလိုက်ဖြင့် တစ်အိမ်လုံးရှိလူများကိုအမျိုးမျိုး
ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသည်။

“နှောင်းလေးရေ... နှောင်းလေး၊ နှောင်းလေးကို
ပြန်တွေ့ခွင့်ရပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုနောက်ကို လိုက်မလာခဲ့တာ
ထဲ နှောင်းလေးရယ်၊ မင်းကြောင့် ကိုကိုအသည်းတွေကွဲနေရပြီ
ဦး... ဟီး... ဟီး”

“ဟဲ့... မောင်ဆူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြည့်ကြ

ဝါဦး၊ ဒီတစ်ခါရောဂါဟောင်းကြီး ပြန်ထလာတာ ဆိုးသလိုပဲ”
ဆူးသစ်၏အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းအိက မျက်လုံးပြု
မျက်ဆံပြုဖြင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြောနေသည်။

“ဘွားဘွား... နှောင်းလေးကော၊ ဘယ်နားမှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ”

“ဟဲ့... ဘယ်က နှောင်းလေးလဲ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမ နှောင်းလေးလေ၊ ကျွန်တော်တို့
လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သူထွက်သွားခဲ့တယ်၊ မနေ့ကမှ
လေယာဉ်ကွင်းမှာ သူနဲ့ပြန်ဆုံခဲ့ရတာ ဘွားဘွားမသိဘူးလား”

“အဲသည်နှောင်းလေးက သေပြီလေ”

“ဘာ... သေပြီ ဟုတ်လား ဘွားဘွား၊ သူ မသေ
သေးပါဘူး၊ မနေ့ကပဲ သူ့ကိုပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ မယုံရင် အိဇင်ကို
မေးကြည့်ပါလား ဘွားဘွားရဲ့”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ဥမ္မတကရဲ့၊ အားအားရဲ့
တိုင်း ဒီနှောင်းလေး ပြဿနာပဲရွာနေတယ်”

“ကျွန်တော်မယ့်ဘွား၊ သူ့အခု ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ပြောကြ

ပါဦး”

သူတတွတ်တွတ်မေးနေသည်။ ဒေါ်နှင်းအိက အမျိုးမျိုး
ရှင်းပြသော်လည်း သူလက်မခံပါ။

“ကျွန်တော့်ချစ်သူက လေယာဉ်မယ်မဟုတ်လား ဘွား
ဘွား၊ ကျွန်တော်လူမမှားပါဘူး၊ မနေ့က သူနဲ့ပြန်တွေ့တော့
လေယာဉ်မယ်ဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ”

ဆူးသစ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နှင်းအိစိတ်မရှည်နိုင်တော့ပေ။
စိတ်တိုနေသည့်အမှုအရာဖြင့် အိဇင်ကိုအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... အိဇင်၊ လာစမ်းပါဦးဟေ့၊ ဒီမှာ မိနှောင်း
ပြဿနာတက်နေပြန်ပြီ”

အိဇင်က VCD ကြည့်နေရာမှ သူတို့အနီးသို့ရောက်
လာသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို အခါခါရှင်းပြပြီးပြီမဟုတ်လား ကိုကိုရဲ့၊
သူက လေယာဉ်မယ်နှောင်းရိပ်ဝေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တခြား
လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်ပါ၊ ကိုကိုလူမှားနေပြီ”

“နင်ငါ့ကို ညာတယ်၊ နင့်ကိုလည်ပင်းညှစ်သတ်မယ်”

ဘာမှတ်နေလဲ”

ဆူးသစ်မျက်လုံးများဖြူးကျယ်လာပြီး လည်ပင်းညစ်ရန် အမူအရာဖြင့်အနီးသို့ ကပ်လာသောကြောင့် သူမသုတ်ခြေတင် ပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ဦးကြီးပွရေ... လုပ်ပါဦး၊ ကိုကိုရောဂါထလို့”

တိုက်ရှေ့တွင်ခုံတစ်လုံးဖြင့်ထိုင်နေသည့် ဒရိုင်ဘာ ဦးကြီးပွ မနေသာတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထလာခဲ့ပြီး ဆူးသစ်အား တားဆီးလိုက်ရသည်။

“ဟေ့... လူလေး၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ် လို့ အိဇင်ကို ရန်ရှာနေရတာလဲ”

“နှောင်းလေးနဲ့တွေ့လာတာကို သူကမဟုတ်ဘူးလို့ အတင်းအကျပ်ငြင်းနေတယ် ဦးကြီးပွ၊ အိဇင်ကို ကျွန်တော်သိပ် စိတ်ဆိုးတာပဲ”

သူ့အမူအရာက ရုတ်တရက်ဖျောင်းဖျ၍မရမှန်း သိအာ ပေါ်လွင်နေပါသည်။

“အိဇင်ကအမှန်ကိုပြောတာပဲ၊ မင်းကမယုံဘူးလား”

“မယုံနိုင်ဘူး ဦးကြီးပွ”

“မယုံတော့ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့ချင်ရင် တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်တော့တွေ့ရမှာလဲ ဦးကြီးပွ၊ ပြောပါဦး”

သူ့မျက်ဝန်းများမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စူးရှတောက်ပြောင် နေပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည့် အမူအရာ သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“မင်းတွေ့ချင်တဲ့နေ့ သူရှိတဲ့နေ့ရာကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“လေဆိပ်ကိုလား ဦးကြီးပွ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ညနေ လေဆိပ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပါ၊ ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“ရတာပေါ့ကွာ... ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“တကယ်ပြောနေတာနော် ဦးကြီးပွ၊ မညာရဘူး”

“တကယ်ပြောတာပါကွ၊ မင်းက ငါ့ကိုမယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ် ဦးကြီးပွရယ်၊ ကတိတော့ တည်ပါစေနော်၊

ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီကွာ၊ အခုမင်းစိတ်ထဲကျေနပ်သွားပြီဆိုရင် သွားအိပ်တော့ကွာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လဲ အိပ်ချင်ပြီ”

သူကစကားဆုံးသည်နှင့် အိပ်ရာဝင်ရန် သူ့အိပ်ခန်း ရှိရာသို့တက်သွားသည်။

အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဒေါ်နှင်းအိနှင့်အိဇင်တို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး ဒေါ်နှင်းအိက အကျိုး အကြောင်း မေးမြန်းနေသည်။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး အိဇင်”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဘွားဘွားရယ်၊ လေယာဉ်ကွင်းသွား မယ်ပူဆာတာနဲ့ မနေ့ညက ကိုကိုကိုလေယာဉ်ကွင်းက စား သောက်ဆိုင်လိုက်ဖို့ ပေးခဲ့ကြတာ၊ Car parking မှာ ကားရပ်

ထားတုန်း လေယာဉ်မယ်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ပြီး နှောင်းရိပ်ဝေနေလူချင်း မှားတော့တာပဲ၊ ကိုကိုရောဂါက ခုထိ အခြေအနေကောင်းသေးတာမဟုတ်တော့ မနေ့ကတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လေယာဉ်မယ်လေးနဲ့ နှောင်းရိပ်ဝေကို လူချင်းမှားပြီး စွဲလမ်း သွားခဲ့တာပဲ ဘွားဘွားရဲ့”

ဒေါ်နှင်းအိမျက်နှာပေါ်တွင် ယူကျုံးမရခြင်း၊ စိတ်ထိ ခိုက်ခြင်းအမူအရာများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

မြေးဖြစ်သူဆူးသစ်၏ရောဂါဝေဒနာကို အစွမ်းကုန် ကုသခဲ့သော်လည်း ယနေ့အထိရောဂါမသက်သာခဲ့ပေ။

နှောင်းရိပ်ဝေကဲ့သို့ လေယာဉ်မယ်လေးတစ်ဦးကို တွေ့ပြီး သူ့စိတ်ဝေဒနာဘယ်လောက်ထိခံစားရဦးမည်မသိပါ။

“ကောင်မလေးက နှောင်းရိပ်ဝေနဲ့ ရုပ်ချင်းအတော် ဆင်သလား အိဇင်”

“ရုပ်ချင်းမတူပါဘူး ဘွားဘွားရယ်၊ ဒါပေမယ့် လေယာဉ် မယ်အဝတ်အစားနဲ့အရုပ်အမောင်းက တူနေတယ်လေ၊ မိန်းက လေးက တော်တော်လှတယ်”

အိင်္ဂလိပ်ပြန်ရေးလေး ဝေယျာဉ်မယ်လေးပန်းရိပ်ထင်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

အဖြာရင့်ရောင်ထက်အောက်ဆင်တူ ဝေယျာဉ်မယ် ဝတ်စုံလေးနှင့်သူမကိုယ်ဟန်က နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်းရှိလှသည်။

သူမကို ဆူးသစ်မြင်မြင်ချင်းချစ်မယ်ဆိုလည်း ချစ်ချင်စရာ၊ သူမ၏ပုံရိပ်လေးက မြင်သူတကာ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် စွဲလမ်းငြိတွယ်ချင်စရာကောင်းလှသည်မဟုတ်ပါလား...

“မနက်ဖြန် ဝေယျာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့ရမယ်တဲ့ ဘွားဘွား၊ သူ့တောင်းဆိုချက်ကို ဦးကြီးဖွက လိုက်လျော ခေါင်းညိတ်ပြီး ကတိပေးလိုက်မှ ငြိမ်သွားတာ၊ နောက်မဟုတ်ရင် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ရောဂါတက်နေမှာသေချာတယ်”

“ဒီကိစ္စလွယ်မှလွယ်ပါ့မလား အိင်္ဂလိပ်ရယ်၊ ငါ့မြေး ဆူးသစ်အတွက် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့ ကိုမရတော့ဘူး”

မြေးဖြစ်သူရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်သလို ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလေယျာဉ်မယ်လေးကို အကူအညီတောင်းပြီး

အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ် ဘွားဘွား”

“ပြောပြတော့ကော သူက ဘာကူညီနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“ကိုကိုနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြရင် ကိုကိုအပေါ် တဖြည်းဖြည်း ကရုဏာဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့ ဘွားဘွားရယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရင်းနှီးသွားပြီး ကိုကိုရောဂါလဲ ပျောက်သွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့... အဲသည်လောက်အထိ တစ်ဖက်မိန်းကလေး တ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ် ဘွားဘွား၊ မျှော်လင့်ရတာပဲလေ၊ သူ့ကြည့်ရတာ သဘောကောင်းပုံရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ညည်းက ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

“မနက်ဖြန် ကိုကိုတို့လေဆိပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလေယျာဉ်မယ်လေးနဲ့တွေ့ပြီး အကူအညီတောင်းမယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ဝေယျာဉ်ကွင်းကို ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်လေ... တောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး၊ လူငယ်တွေကိစ္စထဲမှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်ပါနေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ဘွားဘွားရယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ညည်းဘာသာမီးစင်ကြည့်ပြီး ကတော့ပေါ့ သူများသားသမီးအကူအညီတောင်းရမှာ အားတော့နာပါရဲ့အေ”

“အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ဘွားဘွားဒီလောက်ချမ်းသာတာ၊ အမွေလေးဘာလေး ခွဲပေးလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ”

“ခွဲပေးရအောင် ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“သူက ဘွားဘွားရဲ့ မြေးဖြစ်လာရင်ကော... ”

“အို... တော်စမ်းပါအေ၊ ဒီဥမ္မတကကို ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားမှာလဲ၊ ညည်းက မဦးမချွတ်ပြောမနေပါနဲ့”

“ကိုတို့ဖြစ်နေတဲ့ရောဂါက မယားတရားလေ၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တာပဲ သူ့ရဲ့ အသစ်စက်စက်နန်းချောလေးအတွက် စိတ်တွေကမောက်ကမ မဖြစ်နေတဲ့ရောဂါပဲ မဟုတ်လား ဘွားဘွားရဲ့၊ လွမ်းနာကျနေတာ”

အိင်္ဂလိယကျကျ ပြုံးပြီးပြုံး ပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နှင်းအိစိတ်တိုသွားသည့်အမူအရာဖြင့် သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်

သည်။

“တယ်လေ... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ လွမ်းနာကျတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ကိုကိုရဲ့အလွမ်းဆိုတဲ့ဝေဒနာကွက်လပ်လေးကို အစားထိုးဖြည့်ပေးလိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့မယားတရား... အဲလေမယားလွမ်းရောဂါ ပျောက်သွားနိုင်တာပေါ့ ဘွားဘွားရဲ့”

“အေး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီစိတ်ကူးမဆိုးဘူး အမြန်ဆုံး လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရင် ညည်းကိုပါ အောင်သွယ်ခဲ ခိုးမြင့်မယ်၊ ကျုပ်မြေးလေးအမြန်ဆုံး စိတ်ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းပြီး ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတာ နေ့စဉ်ပါပဲအေ”

ညည့်နက်လှပြီဖြစ်သဖြင့် မြေးဘွားနှစ်ယောက်စကား ဆက်မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ အသီးသီးအိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော ဆူးသစ်အိပ်ရာမှနိုး
သည်နှင့် သူ့ခိုဘိုင်းဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။

“ဟယ်လို ကိုလွင်မိုးလား၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူလေယာဉ်
မယ်လေးနောင်းရိပ်ဝေကိုပြန်တွေ့ပြီ သီလား၊ ကျွန်တော်အရင်
လို အသည်းမကွဲရတော့ဘူး၊ သူနဲ့ကျွန်တော်လက်ထပ်ပြီး မင်္ဂလာ
မဆောင်ခင် သူပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာလေ၊ ခုတော့ သူ့ကို
ကျွန်တော်ပြန်တွေ့ပြီဗျ ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟယ်လို ကိုရန်အောင်လား၊ ဒီကနေ့ညနေလုပ်မယ်

ခင်ဗျားရဲ့စတိတ်ရှိုးကို ကျွန်တော်လာမကြည့်ဖြစ်တော့ဘူး၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ညနေ ကျွန်တော့်မိန်းမကိုလေယာဉ်
တွင်းမှာ သွားကြိုရဦးမယ်၊ သူ့အခုနိုင်ငံခြားက ပြန်လာပြီလေ၊
အရင်ကထက်ပိုပြီး ချောလာလှလာတာ၊ ခင်ဗျားမြင်ရင် အံ့ဩ
သွားမယ် သိလား”

သူတစ်ယောက်တည်းဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် နှိပ်ချင်ရာ နံပါတ်
နှိပ်ပြီး နှုတ်မှထွက်သည့်နာမည်ကိုခေါ်ကာ ရေရေလည်လည်
အပြုံးနေလေသည်။

“ဟေ့... အိဇင်ရေ၊ ဦးကြီးပွကိုကားပြင်ခိုင်းလိက်စမ်း၊
ငါလေယာဉ်တွင်းသွားတော့မယ်”

“အို... ကိုကိုကလဲ၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ သူက
ညနေမှ တာဝန်ချိန်ပြီးမှာ၊ ကိုကိုအခုသွားလဲ ဘယ်တွေ့နိုင်
ဦးမလဲ”

“အခုတွေ့ချင်တယ် အိဇင်”

“ကိုကိုကလဲ ဒီလောက်တောင်အဖြစ်သည်း မနေစမ်း

“သည်းတယ်၊ သည်းတယ်၊ သည်ကနေ သူနဲ့သာပြန်
တွေ့ရရင် သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ဟောသလို ဟောသလိုဖက်ပြီး
ဟောသလို ဟောသလို နမ်းလိုက်မယ်ဗျာ”

သူကဧည့်ခန်းထဲတွင်အလှပြထားသည့် မင်းသမီးပုံ
ပန်းပုရုပ်လုံးကို တင်းတင်းဖက်ပြီး နမ်းပြလိုက်သည်။

သူ့အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး အိဇင်ရှက်သွေးဖြာသွား
သည်။ ပြီးတော့...

အင်း... ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား... ဟု သူမတွေးနေ
၏။

ညနေလေယာဉ်မယ်နှင့်တွေ့လျှင် ထိုကဲ့သို့ပရမ်းပထ
ပြုမူပါက ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်သွားနိုင်သည်မဟုတ်
လား...

“ကိုကိုနော် အိဇင်ပြောထားရဦးမယ်၊ သူ့ကိုတွေ့
သတိလက်လွတ်မဖြစ်စေနဲ့ သိလား”

“ငါ့မိန်းမငါ မြင်မြင်ချင်း ဖက်နမ်းမယ့်ကိစ္စ နင်
တားဆီးနေရသလား”

“အို... မဖြစ်ဘူးလေ ကိုကိုရဲ့၊ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်
ရင် သူကစိတ်ဆိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ရှက်သွား
လိမ့်မယ်”

အိဇင်စကားကြောင့် သူ့အနည်းငယ်စိတ်ငြိမ်သက်သွား
ပုံရသည်။

“အိဇင်စကားကို နားထောင်မှ အိဇင်က ကိုကိုကို
လေယာဉ်တွင်းလိုက်ပို့မှာနော်”

“ဘာတွေနားထောင်ရမှာလဲ instruction ပေးပါဦး”

“သူနဲ့တွေ့ရင်ကိုကိုက မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တို့ရရနဲ့ မခွဲတစ်
လေးပြီး၊ ပြီးတော့ နေကောင်းလားလို့မေး”

“သူ့နေကောင်းတာ ငါ့မြင်သားပဲ၊ ဘာလို့အပိုစကား
တွေ ပြောရဦးမှာလဲ”

သူ့ဘုကျကျပြန်မေးလိုက်သောကြောင့် အိဇင်ရယ်
လို့တံမိ၏။

“သူနဲ့ကိုကိုက ခွဲခွာနေကြရတာကြာပြီဆိုတော့ သမီး
နှင်းစားဖြစ်ခါစအချိန်တုန်းကလို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ တည်တည်

www.burmeseclassic.com

ကြည်ကြည်လေးပြန်ပြီးပြောဆိုဆက်ဆံသင့်တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကို”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... သူ့ကိုယ်တိုင်ထိုးပေးသွားတဲ့ မာဖလာလေး ငါ့လည်ပင်းပတ်သွားမယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ကိုင်သွားမယ်၊ ဆောင်းဘီကိုတော့ သူ့အကြိုက်ဆုံး မီးခိုးရောင်လေးဝတ်သွားပြီး အင်္ကျီကိုတော့ ရွှေအိုရောင်စပို့ရုပ်လေး ဝတ်သွားရင်ကောင်းမလားလို့ ဟူး... ဟူး... ဟူး”

သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပျော်မြူးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး နှမဖြစ်သူအိဇင်သနားလည်းသနား စိတ်လည်းပျက်ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ခရိုင်ဘာဦးကြီးပွဲက ကားကိုမောင်းပြီး ဆူးသစ်နှင့်အိဇင်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် လေဆိပ်ရိရာ ရောထိလာခဲ့ကြသည်။

ကားပတ်ကင်တွင် ကားကိုရပ်ထားပြီး လေဆိပ်ထဲမှ သူမထွက်လာမည့်အချိန်ကို မျှော်တလင်လင့်ဖြင့် စောင့်စားနေကြသည်။

မကြာပါ။ မောင်ရီပျိုစအချိန်တွင် မနေ့ကတွေ့ခဲ့ရသည့် လေယာဉ်မယ်လေးပန်းရိပ်ထင် လေဆိပ်ထဲမှထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

“ဟော... ဟိုမှာ၊ နှောင်းလေး လာပြီ” သူက ကားတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ ကသောတမျော ဆင်းလိုက်၏။

“ကိုကို... ကိုကို... နေပါဦး၊ အို... ဒုက္ခပါပဲ” အိဇင်က သူ့နောက်မှအပြေးအလွှားလိုက်လာခဲ့ပြီး သူမနှင့်သူ့ကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးကိုမြင်တော့ ပန်းရိပ်ထင်အံ့ဩသွားသည်။ ရုတ်တရက်ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားပြီး နားမလည်နိုင်သည့်မျက်ဝန်းများဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်နေသည်။

“အဟဲ ဟဲ၊ နေ့ကောင်းလား၊ နှောင်းလေး” “ကျွန်မနှောင်းမဟုတ်ဘူး” သူမစကားကြောင့် သူ့မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး အလိုတော့

ဖြစ်သွားသည်အမူအရာဖြင့်...

“ကိုကိုက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့တည်တည်တံ့တံ့လေး မေး
နေတာနော်၊ နှောင်းလေးက ဘာကြောင့် စိမ်းကားနေရတာ
လဲကွာ”

“ရှင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မခေါင်းရှုပ်လိုက်
တာ”

အိဇင်က သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်တိုင်
လိုက်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

အိဇင်မျက်လုံးများက အကူအညီတောင်းလိုသည့်
အရိပ်အယောင်များ အထင်းသားပေါ်လွင်ကြောင်း သူမ နား
လည်လိုက်မိသည်။

ထိုလူသည် စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို
မနေ့ကတည်းက သူမသိရှိထားပြီမို့ စိတ်မဆိုးတော့ပေ။

“မမကိုလိုက်ပို့ပေးပါရစေလား၊ ပြီးတော့ အိဇင်အကျိုး
အကြောင်းပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ပါ မမရယ်” ဟု
သူမမျက်နှာနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ပြောစရာရှိရင် ညကျမှဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ကျွန်မ

“အိဇင်လဲနံပါတ်ပေးခဲ့မယ်၊ ခုတော့ ကျွန်မဘာသာပြန်ပါရစေ”

“အိဇင်တို့ကို ကူညီတယ်ဆိုရင် လိုက်ပို့ပေးပါရလား
မေ”

“အို... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မဘာသာပြန်ပါရစေ”

သူမ အတင်းအကျပ်ငြင်းပြီး သူတို့အနီးမှခြေလှမ်း
သွက်သွက်ဖြင့်လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ဆူးသစ်သူမနောက်သို့
ခြေလှမ်းကျဖြင့် လိုက်လာခဲ့ပြီး...

“နှောင်းလေး... ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကိုကိုကိုထားပစ်
ဦးမလို့လား”

သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လေဆိပ်ဝင်းထဲမှ အပြင်သို့
ဆံသွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ရာ လေဆိပ်အပြင်ဘက်ရှိ ပလက်
သောင်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“နှောင်းဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကိုကိုလဲလိုက်မယ်”
သူမက တက္ကစိတစ်စီးကိုထားပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်
သည်။

“နှောင်း... နှောင်း... နှောင်း”

သူကသူမစီးသွားသည့် ကားနောက်မှအတင်းပြေးလိုက်ပြီး ကားပြိုတင်းပေါက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ ကားကမောင်းအထွက် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြစ်သွားပြီး ပက်လက်လန်လဲကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကိုကို... ကိုကို”

သူ့နောက်မှပြေးလိုက်လာသည့် အိဇင်စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

“ဟောတော်... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟိုလူတော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ၊ ခဏရပ်ပါဦး ကားဆရာ”

“ဒီလူတော်တော်မိုက်မဲတာပဲ၊ ကားထွက်တာသိလျက်နဲ့ ပြတင်းပေါက်ကိုဖက်ပြီး အတင်းလိုက်လာတာ၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူပဲ”

ကားဆရာက ကားကိုရပ်ပေးရင်း ပြောသည်။

“တိုကိုတော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒဏ်ရာရသွားပြီ... အဟင့်... အဟင့်... ရွတ်”

အိဇင်က ကလေးတစ်ယောက်လိုအော်ငိုပြီး အစ်ကို

ဖြစ်သူအား ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ သူဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်လို့ မမလဲလှည့်ထွက်ခဲ့မိတာပါကွယ်၊ သူ့ကိုဆေးခန်း လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ကျွန်မရဲ့ကိုကိုအဖြစ်က သနားစရာကောင်းလွန်းလှပါတယ် မမရယ်၊ စိတ်ဝေဒနာကြောင့် လူဖြစ်ရှုံးနေတဲ့ဘဝပါ”

ထိုစဉ် ဦးကြီးပွကားကို သူတို့အနီးမှာလာရပ်လိုက်သည်။ ဦးတော့ ဆူးသစ်ကိုပွေ့ချီ၍ ကားပေါ်သို့တင်လိုက်၏။

“မမလဲလိုက်ခဲ့ပေးမယ်နော် ညီမလေး”

ပန်းရိပ်ထင် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့် အမူအရာလေးဖြင့် အိဇင်ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ် မမ၊ မမလိုက်ခဲ့ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ နီးရာ ဆေးခန်းတစ်ခုကိုဝင်ပြီး ကိုကိုကိုအမြန်ဆုံးပြုမှ ဖြစ်မယ်”

အိဇင်တို့ကားနှင့်အတူ သူမပါလာခဲ့ရသည်။

နီးရာဆေးခန်းတစ်ခုတွင်ဝင်၍ ဆူးသစ်ကို ပြကြရသည်။

ဆူးသစ်က မူးဝေသွားခြင်းဖြစ်ပြီး တံတောင်ဆစ် တစ်ဖက်ပဲ့ရွဲသွားသည်မှအပ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဒဏ်ရာမရရှိခဲ့ပေ။

လူနာခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း...

“နှောင်းလေး... နှောင်းလေး” ဟု တတွတ်တွတ် ခေါ်နေသည်။

အိဇင်က သူမကိုအရိပ်အကဲပြုခေါ်လာခဲ့ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်ရောက်တော့...

“အိဇင်ပြောပြချင်လို့ပါ မမရယ်၊ တကယ်တော့ ကိုကိုက သေဆုံးသွားတဲ့ သူ့ချစ်သူနဲ့မမကိုမှားနေတာပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုကိုရောဂါသက်သာလာတဲ့အထိ အကူအညီပေးစေချင်ပါတယ်” ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောနေသည်။

“ဘယ်လို... အကူအညီပေးရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

“ဘယ်လိုအကူအညီပေးရမှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“သူ့ချစ်သူနဲ့မှားယွင်းနေတဲ့ မမအနေနဲ့ ကိုကိုကို အလိုက်အထိုက်ကလေး ပြောဆိုဆက်ဆံပေးရုံလေးတင်ပါပဲ မမ”

“အို... အဲဒီလိုပြောနိုင်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး”

“ကိုကိုကိုသနားလွန်းလို့ပါ မမရယ်၊ ကိုကိုက မမနှောင်းရိပ်ဝေကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ တကယ်ကိုခံစားနေရတဲ့သူပါ”

“သူ့ချစ်သူနာမည်က နှောင်းရိပ်ဝေတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့နာမည်က နှောင်းရိပ်ဝေ၊ သူ့လဲလေယာဉ်မယ်ပဲ၊ သူ့ကိုစွဲလမ်းတမ်းတတဲ့ဝေဒနာနဲ့ ကိုကိုဒီဘဝ ရောက်နေရတာပါ”

“သူနဲ့မမက ရုပ်ချင်းတူလို့လား”

“မတူပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရပ်အမောင်းတူတယ် မမကလဲ လေယာဉ်မယ်ဆိုတော့ ကိုကိုလူမှားနေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟေ့... အိဇင်၊ ဟိုမှာ နင့်အစ်ကိုရောဂါသေနေပြီ အမြန်လာ”

ဦးကြီးပွလာခေါ်သောကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်

အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့မိကြ၏။

“မူးလိုက်တာဗျာ၊ မူးလိုက်တာ၊ ရစ်ဘတ်ထဲကလဲ သိပ်အောင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုသနားရင် နှောင်းလေးကိုခေါ် ပေးကြပါ”

အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးလဲလျောင်းနေပြီး နှုတ်မှတမ်းတမ်းတတပြောနေသည့်သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ပန်းရိပ်ထင် ကရုဏာမဖြစ်ဘဲမနေနိုင်။

“ကိုကို... ကိုကို သတိထားမှပေါ့”

“ကိုကိုကို နှောင်းလေးထားရစ်ခဲ့ပြန်ပြီ အိဇင်”

သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျနေ တာကိုကြည့်ပြီး သူမအံ့သြနေမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ မမနှောင်းရိပ်ဝေက ကိုကိုကိုပစ် မသွားတော့ပါဘူး”

“တကယ်... တကယ်ပြောတာလား အိဇင်”

“တကယ်ပါ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုမျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့် လိုက်ပါလား”

အိဇင်စကားကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်

တော့ သူ့ခုတင်ဘေးတွင်ရပ်နေသည့် သူမကို မမျှော်လင့်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား...

“ဟင်... နှောင်းလေး”

“ဝုန်း”

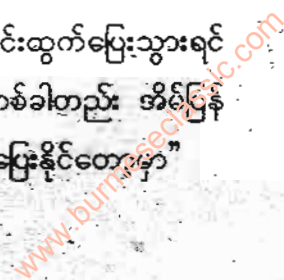
သူဝမ်းသာအံ့သြသွားသည့်အမူအရာဖြင့် အိပ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထလိုက်သောကြောင့် သူမထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“နှောင်းလေး... နှောင်းလေး၊ မင်းကိုတို့ဆီပြန်လာပြီ ပေါ့နော်”

သူမ၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို သူ၏သန်မာသောလက် နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေသည့် အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သူမမလူးသာမလွန့်သာဖြစ်နေရာမှ သူ၏သန်မာသော ထက်များကြားမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“မရုန်းနဲ့ မရုန်းနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ မင်းထွက်ပြေးသွားရင် တိုယ်သေရလိမ့်မယ်၊ အိဇင်... သူ့ကိုတစ်ခါတည်း အိမ်ပြန် ခေါ်သွားကြစို့၊ ဒါမှ နှောင်းလေးထွက်မပြေးနိုင်တော့မှာ”

စိတ်ဝေဒနာရှင်ဆိုသော်လည်း ခန့်ညားချောမော၍ သင်းပျံ့သောကိုယ်ရနံ့ကြောင့် အပျိုစင်လေးဖြစ်သည့် ပန်းရိပ်ထင် အချောအလှလေးခမျာ ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်နေမိပြီး အသက်ရှူမှားနေမိသည်မဟုတ်ပါလား... .

“အိဇင် လုပ်ပါဦး၊ သူက ဆွဲလားရမ်းလားနဲ့၊ မမဖြင့် ရှက်လိုက်တာ... သေတောင်သေချင်တယ်”

သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကိုရုန်းနေမိရင် အိဇင်ကိုအကူအညီတောင်းလိုက်ရသည်။

သည်တော့မှပင် အိဇင်က... .

“ကိုကို မမနှောင်းစိတ်ဆိုးနေပြီ၊ သည်လိုမလုပ်ဖို့ အိဇင် မှာထားတယ်မဟုတ်လား သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးလေးစားစား ဆက်ဆံမှ မမနှောင်းက အိဇင်တို့နဲ့အတူ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ မှာပေါ့”

အိဇင်သတိပေးလိုက်မှပင် သူက သူမလက်မောင်း နှစ်ဖက်အားဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်များကို လွှတ်ပေးလိုက် သည်။

ဆရာဝန်ပေးသည့်ဆေးများကိုယူပြီး ဆေးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

“မမ... အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးပါလား”

“ညကျမှ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား အိဇင်၊ မမအိမ်ပြန် နောက်ကျရင် မေမေတို့စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

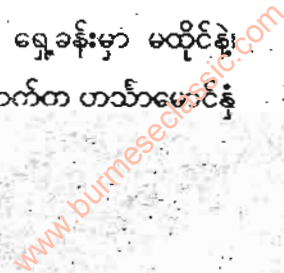
“နှောင်းလေး... . နှောင်းလေး၊ နှောင်းလေးမပါရင် ကိုကိုမပြန်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ တစ်ခါတည်းအသက်သေသွားအောင် ကားတိုက်ခံလိုက်မယ်နော်”

စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည့် လူတစ်ယောက်၏စကားမို့ မယုံ၍လည်းမရနိုင်ပေ။

အားနာစိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်များနှင့်အတူ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက်မိပြီဖြစ်သည်။

“မမရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်မယ်နော်”ဟု အိဇင်ကိုလှမ်းပြော လိုက်စဉ် သူက... .

“နှောင်းလေး... . နှောင်းလေး၊ ရှေ့ခန်းမှာ မထိုင်နဲ့၊ နောက်ခန်းမှာ လာထိုင်၊ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်တ ဟင်္သာမောင်နှံ

လှိုပဲ တတွဲတွဲနဲ့ မခွဲကြဘူးဆိုတာ မေ့သွားပြီလား”

“တော်တော်ခက်တဲ့လူပဲ” ဟု သူ့မစိတ်တိုတိုဖြင့် တွေး
နေမိစဉ်...

“အို... ကိုကိုကလဲ၊ မမနှောင်း ရှေ့ခန်းမှာ အေးအေး
ဆေးဆေးထိုင်ပါစေ၊ အိမ်ရောက်မှ စကားပြောကြပေါ့” ဟု
အိမ်ထဲက အစ်ကိုဖြစ်သူအား ဟန့်တားသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

အခန်း(၄)

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့မိ
သည့်အဖြစ်အတွက် သူမကိုယ်သူနားမလည်နိုင်လောက်အောင်
ဖြစ်နေမိ၏။

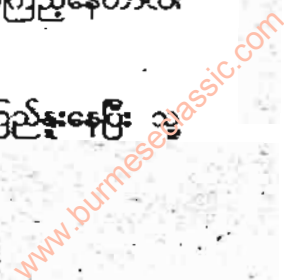
ဒါဟာအဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှဟုတ်ပါ
လေ...

မေမေနှင့်တို့သားသမီးကြလျှင် ဘယ်လိုများပြောကြ
လေ...

ပြီးတော့ ကိုကိုခိုင်မင်း...

သူသာသိလျှင် အသည်းကျခတ်နေတော့မည်။
 ကိုကိုခိုင်မင်းဆိုတဲ့လူက သူမအားလက်ထပ်ခွင့်တောင်း
 ထားသူ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ရယ်ပါ။ . . .
 သူသည်သူမအား အရာရာလွှမ်းမိုးချင်သူဖြစ်၏။
 ပြီးတော့ သူမကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုး
 ချစ်နေသူ။
 သူနှင့်သူမကို နှစ်ဖက်မိဘများက သဘောတူထားကြ
 သည်။
 သူမ၏အတွေးကလေးမဆုံးခင်မှာပင် သူတို့အိမ်ကြီး
 ရှိရာခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ကားကချိုးကျွေဝင်လာခဲ့သည်။
 ခေတ်မီလှပလွန်းသည့် ခမ်းနားထည်ဝါသော နှစ်ထပ်
 တိုက်အိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး သူမအံ့ဩနေမိသည်။
 ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် သူကပန်းရိပ်ထဲသို့
 လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးသည်။
 တိုက်ဝတွင်ထွက်ကြိုနေသည့် ဒေါ်နှင်းအိအားလည်း
 မြင်ပြီး မျက်လုံးပြုံးမျက်ဆံပြုံးဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

“နှောင်းလေးကိုပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီ ဘွားဘွား၊ နှောင်းလေး
 က ကျွန်တော့်ကို ပစ်မသွားတော့ဘူးတဲ့”
 ဒေါ်နှင်းအိက သူမကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 အပြာရင့်ရောင် ထက်အောက်ဝမ်းဆက်ဝတ်စုံလေး
 ဖြင့် လေယာဉ်မယ်လေးသည် မြင်သူစာကာ ငေးမောရလောက်
 အောင် ချောမောလှပသူလေးရယ်ပါ။
 နှောင်းရိပ်ဝေနှင့်ရုပ်ချင်းမဆင်သော်လည်း အရပ်ခပ်
 ချစ်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သွယ်လျှပ်က ခွဲမရအောင်တူသည်။
 လေယာဉ်မယ်အဝတ်အစားနှင့်ဆိုတော့လည်း မှားချင်
 အောင် မဟုတ်ပါလား. . . .
 သူစိတ်ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းသက်သာရန် ထိုမိန်း
 မလေး ကူညီမှဖြစ်မည့်အကြောင်းကို ဒေါ်နှင်းအိနားလည်ပါ
 သည်။
 “နှောင်းလေး. . . လာလေ၊ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ
 နီထဲကြီးထဲဝင်ရအောင်”
 သူ့အမူအရာက ပျော်ရွှင်တက်ကြွကြည်နူးနေပြီး သူ့

ဝေဒနာတွေကို ယူပစ်လိုက်သလို ရွှင်လန်းနေသည်။

လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နှင်းအိက... .

“အိမ်ထဲဝင်လေ... မြေးမလေး” ဟု ဖော်ရွေစွာ လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

သူက သူမလက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး တိုက်ကြီးထဲသို့ သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်လာခဲ့သည်။

“နှောင်းလေး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလို့ ဒီလောက် အကြာကြီးပျောက်နေတာလဲ နှောင်းလေးရယ်”

သူက သူမပခုံးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ချက်နှာကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ မေးလိုက်သဖြင့် သူမဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ရှက်အားပိုစွာ အနေခက်နေခဲ့သည်။

“မြေးမလေးက နိုင်ငံခြားကို ခဏအလည်သွားနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ငါ့မြေးရဲ့... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ဒေါ်နှင်းအိက အလိုက်သင့်ပြောရင်း မြေးဖြစ်သူထံ

ငေးကြည့်နေသည်။

“ကဲ... လာ နှောင်းလေး၊ ကိုကိုတို့အခန်းထဲ သွားကြရအောင်၊ ဓာတ်ပုံဟောင်းလေးတွေပြန်ကြည့်ပြီး ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက် အတိတ်အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောကြအောင်”

“ဓာတ်ပုံတွေသွားယူခဲ့ပါလား၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ကြည့်မယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ကိုကိုသွားယူလိုက်မယ်နော်၊ ခဏကြာမှ ခိုတိုတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောကြမယ် ဟုတ်လား”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ပြေး ဘတ်သွားပါတော့သည်။

“မမပြန်ချင်ပြီ အိဇင်၊ ညခုနစ်နာရီတောင်ခွဲတော့မယ်၊ ဒီနိုလောက်ဆို မေမေတို့ စိတ်ပူနေလောက်ပြီ”

“အိဇင် ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးပါမယ် မမ”

“အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မမဘာသာပြန်ပါမယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကို ဘယ်လိုပြောရမှာပါလိမ့်”

“ငါ့မြေးလေးရဲ့အိမ်ကို အကန့်အကြောင်းဖုန်းဆက်လို့

ရနိုင်သလားကွယ်၊ ရုတ်တရက်သာ ငါ့မြေးလေးပြန်သွားရင် မောင်ဆူးသစ် လဲသေသွားနိုင်တယ်” ဟု ဒေါ်နှင်းအိကဝင်၍ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

သို့သော် သူမက...

“အို... ကျွန်မပြန်မှဖြစ်မယ်၊ အိမ်အထိရောက်အောင် လိုက်လာပါဆိုလို့ လိုက်ပို့ပေးပြီပြီပဲ၊ ကျွန်မဆက်နေဖို့မဖြစ်နိုင် တော့ဘူးထင်တယ်၊ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမထိုင်နေရာမှထွက်လာခဲ့သည်။

အိင်က သူမနောက်မှအပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လိုက်လာခဲ့ သည်။

“ကဲ... လာ... လာ... မမ၊ အိင်ကိုယ်တိုင် မမ ကို အိမ်အရောက်လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

သူမတို့နှစ်ဦး ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး အိင်ကကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ခဏကြာတော့ ဆူးသစ်အယ်လ်ဘမ်(မ်)များပိုက်ပြီး ဆင်းလာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူမကို မတွေ့ရသောအခါ...

“နှောင်းလေး... နှောင်းလေး ဘယ်ရောက်သွားပြန် ပြီလဲ ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်ကိုပစ်သွားပြန်ပြီလား”ဟု ဆောက် တည်ရာမရဖြစ်နေသည့်အမှုအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ချစ်သူကိုပြန်တွေ့ရပြီမို့ အလွန်ပျော်ရွှင်နေသည့်အချိန် တွင် ပျော်ရွှင်မှုတို့ ရုတ်တရက် ပျောက်လွင့်ခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါ လား...

အရူးမီးခိုင်းဖြစ်နေသည့်အမှုအရာဖြင့်...

“ဘွားဘွားရယ်... လုပ်ပါဦး၊ နှောင်းလေးကောဟင်”

“နှောင်းလေးလား... အိင်နဲ့အတူ မင်းစားဖို့ ခိတ်မုန့်သွားဝယ်တယ်”

“ကိတ်မုန့်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်ဆိုင်မှာသွားဝယ်တာ သဲ ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော် အခုလိုက်သွားချင်တယ်”

ဒေါ်နှင်းအိက ဦးကြီးပွအားလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကပြလိုက်သောကြောင့် ဦးကြီးပွသူ့အနီးမှာ လာရပ်ပြီး ဆီးဆီးလိုက်သည်။

“လူလေးကလဲကွာ... မင်းက နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ သူတို့တမုန့်ဝယ်တဲ့ဆီ ခေါ်မသွားတာပေါ့။ သူတို့မကြာခင် ပြန်လာကြမှာပါကွ ”

“ကျွန်တော်သေချင်တယ် ဦးကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို သူညာပြီး ထားရစ်ခဲ့ပြန်ပြီထင်တယ် အီး... ဟီး... ဟီး”

ထိုကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ရမည်ကို ဒေါ်နှင်းအိ စဉ်းစားနေမိသည်။

အခန်း (၅)

ဘယ်ဘဝ ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိ။
သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ကရုဏာဖြစ်နေမိခဲ့သည်။
သူ့ဘဝကို ကယ်တင်ချင်သည့်ဆန္ဒတွေက သူ့မ ရင်နှင့်
ဆန့်အောင် ပြည့်သိပ်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...
ကိုဆူးသစ်... တဲ့။

ခန့်ညားတည်ကြည်ချောမောတဲ့ သူ့မျက်နှာက ခင်မင် တွယ်တာစရာပါပဲ။

ကျွန်မဟာ ရှင်ထင်ထားသလို လေယာဉ်မယ် နှောင်းရိပ်ဝေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားတဲ့တစ်နေ့ အခုလိုပဲ ကျွန်မ အပေါ် တွယ်တာနိုင်ပါ့မလားဟင်...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ရှင့်အပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိပြီ။

သည့်ထက်ပိုပြီးပြောရရင် ခန့်ညားချောမောပြီး သနားစရာကောင်းတဲ့ ရှင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်ဆိုပါတော့...

သူ့မျက်နှာကိုမြင်ယောင်သလို သူ့အသံကိုကြားယောင်နေမိသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ မမရယ်၊ ကိုကိုဘဝက တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းလှပါတယ်၊ မမနှောင်းရိပ်ဝေသေဆုံးသွားတဲ့ နေ့ကစပြီး ကိုကိုဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေတတ်တယ်၊ နှစ်ဖက်အကြာမှာ အခုလို စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်သွား

ခဲ့တာပါပဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် သည်လောက်အထိ ချစ်တတ်တဲ့လူမျိုး လောကမှာရှိတယ်ဆိုတော့ တကယ်ကို အံ့ဩမိတယ်၊ သူက တကယ်ချစ်တတ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ့နော်”

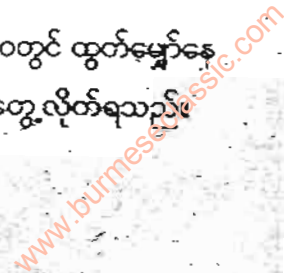
သူမက အချစ်ကိုလေ့လာစူးစမ်းရှာဖွေနေမိသူမို့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ထိုမျှလောက်စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်နိုင်လွန်းသည့်သူ့ကို အထင်ကြီးမိသလို အံ့ဩနေမိသည်။

“ခုချိန်လောက်ဆို ကိုကိုတော့ အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေလောက်ပြီ”

အိဇင်က အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ဘဲ ခြောက်လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း ဆူးသစ်တစ်ယောက် ယခုချိန်တွင် အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေမိပြီမဟုတ်ပါလား...

သူမ၏အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ခြံတွင် ထွတ်မွှော်နေသည့် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်ကိုကိုခိုင်မင်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မေမေက စိတ်အလွန်ပူပန်နေသည့်အမှုအရာဖြင့် သူမတို့ ဆီး၍မေးလိုက်သည်။

“နောက်ကျလှချည်လား သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် နေဝင်မိုးချုပ်ချိန်မှ ပြန်လာရတာလဲ”

“ကိစ္စတစ်ခုအရေးကြီးတာနဲ့ လိုက်သွားလို့ပါ မေမေ” သူမကားပေါ်မှဆင်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

အိဇင်က သူမနောက်မှလိုက်ဆင်းလာပြီး သူမမိခင် ဒေါ်သဇင်နှင့် ရှုပ်ပြောင့်၍တောင့်တင်းသော လူရွယ်တစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်၏။

“မိဘက ဒီလောက်ပူပင်တတ်တာ၊ မိဘကိုတော့ လေးစားသင့်တာပေါ့ သမီးရဲ့ နောက်ကျမယ်ဆိုရင်လဲ လေဆိပ်ကနေလှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ရင်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ မေမေမှာ ညနေစာတောင်မစားနိုင်သေးဘူး”

ဒေါ်သဇင် စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိ၍ အိဇင်က အကျိုးအကြောင်းပြောရန် စကားစလိုက်၏။

“မမကိုအပြစ်မတင်ပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ တကယ်တော့

အိဇင်ရဲ့ ကိုကိုကြောင့် မမကိုအတင်းအကျပ်အပူကပ်ခဲ့ရတာပါ။ အိဇင်ရဲ့ကိုကို ရုတ်တရက်ဒဏ်ရာရသွားလို့ မမကလဲအားနာပြီး အိဇင်တို့အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာပါ အန်တီ”

အိဇင်အား သူမ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။ အမှန်က ထိုအကြောင်းအရာများအား ကိုကိုခိုင်မင်းရှေ့တွင် မပြောစေချင်ပါ။

သူဘယ်လောက်သဝန်တိုမှန်း သူမအသိဆုံးပင်။

“ဘယ်က ကိုကိုလဲ၊ ဘယ်သူလဲ... ပန်းရိပ်၊ နင် ဘာတွေ့ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်လာတာလဲ၊ ငါမအားလို့ လာမကြို နိုင်တဲ့နေ့တွေမှာ နင်က ဘာတွေ့ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်နေရတာလဲ ပြောစမ်း”

သူမမျက်နှာကို တောက်ပြောင်သည့်မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်၍ မျက်နှာထားတင်းတင်း အသံမာမာဖြင့်ပြောနေသည့် သူ့ကို အိဇင်အံ့ဩနေမိသည်။

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်... အပြောအဆိုတွေကလည်း ခုင့်သီးလိုက်တာ...

မျက်နှာထားကလည်း ဆိုးဆိုး၊ အမူအရာကလည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအမူအရာဆိုတော့ သည်လူနဲ့မမ ဘယ်လိုတွေများ ပတ်သက်နေပါလိမ့်... ဟု စိတ်မသက်သာစွာတွေးနေမိ၏။

“မေးတာမြန်မြန်ပြောစမ်း ပန်းရိပ်၊ ငါစိတ်အရမ်းတိုလာ ပြီကွာ၊ မင်းဘာကြောင့် သူများအိမ်အထိလိုက်သွားရတာလဲ”

“အိမ်ပေါ်ရောက်မှ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြတော့မယ် ကိုကိုခိုင်မင်း၊ အခုဧည့်သည်ရှေ့မှာ မေးမနေပါနဲ့၊ အားနာစရာ ကောင်းနေပြီ”

သူမအိမ်ကို အားတုံအားနာဖြစ်နေသည့်အမူအရာ ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါကဘာကိုအားနာရမှာလဲ၊ မေမေနဲ့ငါမသိဘဲ ဘယ်မှ သွားခွင့်မပြုဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ နင်ကကော ဘယ်က လဲ၊ ဘာကိစ္စ သူ့ကိုနှင့်အိမ်ခေါ်သွားရတာလဲ ပြောစမ်း”

သူမကိုဆူပူကြိမ်းမောင်းနေရာမှ အိမ်ဝင်ဘက်လှည့်ပြီး အော်ငေါက်မေးမြန်းလိုက်သောကြောင့် အိမ်ထဲမျက်လုံးပြာ မျက်ဆံပြူးအမူအရာဖြင့်...

“ဆော့ရီးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မကိုကိုက စိတ်ဝေဒနာရှင်ပါ၊ မမကိုမြင်ပြီး လူများတာနဲ့... ဟိုဒင်း...”

သူ၏မျက်လုံးစူးစူးကြီးများနှင့် အကြည့်ရှိုင်းရှိုင်းများ ကြောင့် အိမ်ထဲဆက်မပြောဝံ့တော့ဘဲ အသံများပင်တုန်ယင်လာ မိသလို သူ့ရှေ့တွင်တစ်စက္ကန့်မှ ဆက်နေလိုစိတ်မရှိတော့ပေ။ ပန်းရိပ်ထင်က အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်၏။

“ဧည့်သည်ကိုမေးမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ အားနာဖို့ ကောင်းလှပြီ၊ ကဲ... ကဲ... အိမ်ပြန်တော့၊ မမဘာသာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထဲအခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားကာ သူမ၏ ကား ပေါ်သို့ ကမန်းကတမ်းတက်ပြီး မောင်းထွက်သွားလေသည်။

သူမ ကိုကိုခိုင်မင်းနှင့်မေမေ့ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့... ပန်းရိပ်ထင်၊ မင်းအမူအရာက ဘယ်လိုလဲ၊ မေမေနဲ့ငါ့ကို နည်းနည်းမှ မလေးစားတော့ဘူးလား”

“လေးစားပါတယ်... လေးစားပါတယ်”

“လေးစားရင် ငါ့ရှေ့မှာထိုင်ဖမ်း”

သူမ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်အမူအရာဖြင့်... ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူက စိတ်မရှည်နိုင်သည့်အမူအရာဖြင့် သူမရှေ့နှိမ်ဆက်တိစားပွဲပေါ်တွင်ဝင်ထိုင်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“ပြောလေ... ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ခုနကကောင်မလေးပြောသွားတဲ့ ကိစ္စပေါ့၊ သူ့နောက်ကို မင်းကဘာကိစ္စလိုက်သွားရတာလဲ”

“ပြောရရင်တော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပဲ၊ အဲဒီလူက သေသွားတဲ့သူရည်းစားနဲ့လူမှားပြီး ကျွန်မငှားစီးတဲ့ တက္ကနီနောက် အတင်းပြေးလိုက်ရင်း ဒဏ်ရာရသွားလို့ သူ့အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာပါ။ ခုနက အထူးပါလာခဲ့တဲ့မိန်းကလေးဟာ အဲဒီလူရဲ့နှမအရင်းပဲ၊ သူ့အစ်ကိုရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အိမ်ထဲက အတင်းအကျပ်အကူအညီတောင်းလို့ သူ့တို့အိမ်အထိလိုက်သွားခဲ့တာပါ”

သူမစကားကြောင့် ကိုကိုခိုင်မင်း ရှုရှုရှုရှုရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ဒါမင်းအလုပ်လား၊ မင်းကိစ္စလား၊ ဘယ်သူခွင့်ပြုချက်ရလို့ မင်းကလိုက်သွားရတာလဲ”

“ဒါလူမှုရေးကိစ္စလေ ကိုကိုခိုင်မင်းရဲ့၊ ဘယ်သူခွင့်ပြုချက် ယူရဦးမှာလဲ”

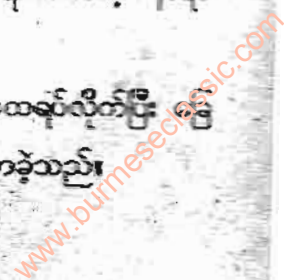
“ဘာလူမှုရေးလဲ၊ အရှူးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားတာ လူမှုရေးလား၊ ငါ့ကွာ... စိတ်ရှိလက်ရှိလုပ်လိုက်ရရင် မကောင်းတော့ဘူး”

“အရူးမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ဝေဒနာသည်ပါ ကိုကိုခိုင်မင်းရဲ့”

“မင်းကြည့်ရတာ သူ့အပေါ် အစောင့်လေး သံယော ဇဉ်ဖြစ်လာပုံရတယ်”

“ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်တယ်၊ ပန်းရိပ်ကတော့ ပန်းရိပ်ဇုန်တယ် ထင်တာပဲ”

သူမစကားဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထချစ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် သူမအခန်းရှိရာသို့လာခဲ့သည်။

“မေမေ... မေမေသမီးလုပ်ပုံကိုကြည့်ပါဦး၊ ဖိုးရိမ်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ၊ အဲဒီကိစ္စ ဒီလိုကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူး မေမေ
သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောပါဦး”

ဒေါ်သဇင်ကိုကြည့်ပြီး ကိုခိုင်မင်းအကူအညီတောင်း
သလိုအော်လိုက်သည်။

ဒေါ်သဇင်က သမီးဖြစ်သူအား အေးအေးဆေးဆေး
ပြောဆိုဆုံးမရန် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သူ့အကြောင်းလဲ မင်းသိပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး
တော့ မေမေပြောပါမယ်ကွယ်၊ သူ့လဲငယ်တော့တဲ့ကလေး
မဟုတ်ဘဲ၊ နားလည်မှာပါ”

ပန်းရိပ်ထင်အခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်စားလဲရင်
စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိ၏။

ကိုကိုခိုင်မင်း၏အပြောဆိုးဆိုး၊ အကြည့်ရိုင်းရိုင်းများ
ကြောင့် အိမ်ထဲကိုအားနာနေမိသည်။

သူ့တော့ ဘယ်လိုထင်မလဲမသိဘူး... အကူအညီ
တောင်းမိတဲ့အတွက် မှားပြီလို့ထင်နေလောက်ပြီ... အားနာ

သိုက်တာ...

တကယ်တော့ ကိုကိုခိုင်မင်းနှင့်သူမက နှစ်ဖက်မိဘများ
အဘောတူထားကြသူများပင်။

ကိုကိုခိုင်မင်းတို့ မိသားစုပိုင်ကုမ္ပဏီကိုရန်ကုန်တွင်
သာရောက်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ကိုကိုခိုင်မင်းက ပန်းရိပ်ထင်
ဘို့အိမ်မှာပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

မန္တလေးတွင်နေခဲ့ကြစဉ်က ခြံချင်းကပ်လျက်ဖြစ်ပြီး
နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ခင်မင်ရင်းနှီးရုံမက ဆွေမျိုးရုန်းချာတွေလိုဖြစ်
နေကြသောကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်ရောက်လာ
တော့ သူ့မိဘများက ဘယ်မှာမှမနေစေတော့ဘဲ သူမတို့ အိမ်
တွင်သာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမတို့အိမ်မှာပင် နေထိုင်ခဲ့လေသည်။
သူက တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သလိုပင် သူမက
လည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အလိုလိုကိစ္စအားရသူများဖြစ်ကြသည်။
သို့သော် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှစ၍ သူမကိုသူက အနိုင်

ထူးခဲ့သည်။ အရာရာကိုလွမ်းမိုးလိုသည်ဆန္ဒများဖြင့် သူမအပေါ်
အမျိုးမျိုးစိုးမိုးခဲ့သော်လည်း သူမက သူ့ကိုအရှုံးမပေးတတ်။

သို့သော် မေမေကသူမအရွယ်ရောက်လာသည့်အချိန်
တွင် သူနှင့်လက်ထပ်ပေးရန် အမျိုးမျိုးနားချနေခဲ့၏။

သူမဘက်မှစဉ်းစားနေဆဲဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဘက်ကတော့
သေချာနေပြီ။

သူ့သူငယ်ချင်းများအား အိမ်သို့ခေါ်လာပြီး သူမတို့
သူ့ဇနီးလောင်းအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုနေ့ညက သူမညစာပင်မစားဖြစ်တော့ဘဲ စောစော
ပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဆူးသစ်ဆိုသည့် လူ
အကြောင်းကိုသာ အမှတ်ထင်ထင် တွေးတောနေမိလေသည်။

ဪ... ကိုဆူးသစ်... ကိုဆူးသစ်... .

ခုချိန်လောက်ဆို ရှင်ဘယ်လိုများဖြစ်နေမလဲနော်... .

ရှင်အကြောင်းတွေးပြီး ကျွန်မရင်လေးနေမိတယ်... .

ပြီးတော့ ကရုဏာစိတ်နဲ့တသိမ့်သိမ့်ခံစားနေရတယ်လေ... .

မထင်မှတ်တဲ့သံယောဇဉ်ကြိုးတွေက ကျွန်မရဲ့နှလုံး
သား ကိုရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့နေလေပြီလား... .

ကျွန်မပြန်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်
ကိုဆူးသစ်... .

သူမနှုတ်မှ တဖွဖွပြောနေမိသည်မဟုတ်ပါလား... .

* * *

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၆)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ဆူးသစ်အခြေ
အနေဆိုးလာ၍ သူမထံ အိင်ဖုန်းဆက်ရသည်။

နံနက်စောစော သူမအလုပ်သွားခါနီး ဖုန်းသံကြား
သဖြင့် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး နားမှာကပ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူနဲ့ပြောချင်လို့ပါလဲ”

“မမဖုန်းရိပ်ထင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ... မမလားဟင်”

ဘရူနီစာပေ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိင်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်... မမ၊ အိင်အသံကို မှတ်မိလို့
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်၊ ကိုကိုအကြောင်းပြောပြချင်လို့ပါ။
ညက တစ်ညလုံးအိပ်မရဘဲ ရောဂါတွေ တအားတက်နေလို့
ဆရာဝန်ခေါ်ခဲ့ရတယ်၊ ဆရာဝန်က စိတ်ငြိမ်ဆေးနဲ့ အိပ်ဆေး
တိုက်ပြီး သိပ်လိုက်မှ အိပ်ပျော်သွားတာ၊ နှုတ်ကလဲ တတမ်း
တတနဲ့ တတွတ်တွတ်ခေါ်နေတယ်၊ သူ့အသက်ကိုသူ ရန်ရှာ
မှာတောင် စိုးရိမ်ရပါတယ် မမရယ်”

“အို... သည်လောက်တောင်ပဲလား”

“မယုံရင်လာကြည့်စေချင်ပါတယ် မမ”

သူ့အပေါ်သံယောဇဉ်တွယ်တာနေမိပြီမို့ သူ့အကြောင်း
ကြားရတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။

“မမကို လေယာဉ်မယ်နှောင်းရိပ်ဝေနဲ့ လူမှားပြီး
တတမ်းတတနဲ့အသည်းကြွေမတတ် ခံစားနေရရှာတယ် မမရဲ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မမလဲ ဘာမှမကူညီနိုင်တဲ့အတွက်
စိတ်မကောင်းပါဘူး အိင်”

ဘရူနီစာပေ

“ကူညီလက်စနဲ့ ထပ်ပြီး ကူညီပေးပါနော် မမ”

“ဟင်... ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“ညနေ မမလေယာဉ်ကွင်းက အပြန် အိင်လာကြိုမယ်လေ၊ ကိုကိုနဲ့ ခဏစကားပြောရုံပါ”

အိင်စကားကြောင့် သူမထိတ်လန့်သွားပြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်မိ၏။

“ရက်စက်လိုက်တာ မမရယ်”

“မမရဲ့ အစ်ကိုက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မမကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးထားလို့ပါ။ ညနေကို ကိုလာကြိုမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် အိင်တို့နဲ့တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ နောက်အေးအေးဆေးဆေးမှ မမလာခဲ့မယ်နော်၊ ခုတော့ အိင်ရဲ့ ကိုကိုကို ချော့မော့နှစ်သိမ့်ထားလိုက်ကြပါဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ”

သူမဖုန်းပြောတာ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီမို့ ခိုင်မင်းက အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာရင်း သူမကို အက်ခတ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဒီလောက်ကြာအောင် စကားပြောနေရတာ”

“ပန်းရိပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ပါ”

ပန်းရိပ်ထင်ဖုန်းခွက်ကိုချပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“သွားတော့မလား၊ ခဏနေဦး၊ လေဆိပ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မနက်စောစော ferry လာကြိုပါလိမ့်မယ် ကိုကိုခိုင်မင်း၊ ပန်းရိပ်အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးပြီ ခဏစောင့်”

“ကိုကိုကလဲ စောစောစီးစီးဒုက္ခရှာလို့ ကိုကိုခိုင်မင်း မျက်နှာတောင်မသစ်ရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ငါ့ဘာသာ မျက်နှာသစ်သစ် မသစ်သစ် မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ပြောပြီးပြီ၊ ဒါပဲနော်၊ ခဏစောင့်၊ ငါအခု ပြန်ဆင်းလာခဲ့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပြီး မျက်နှာသစ်အဝတ်စားလဲ၍ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုကဲ့သို့ခိုင်မင်းကားဖြင့်ပင် လေဆိပ်သို့ရောက်လာခဲ့ကြ

သည်။

လေဆိပ်ရောက်တော့ သူမကားပေါ်က ဆင်းလိုက်

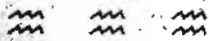
သည်။

“ညနေလဲ ကိုကိုလာကြိုမယ်နော် ပန်းရိပ်”

“ကိုကိုမှာ အချိန်တွေပိုနေလို့လား၊ အချိန်တွေပိုနေ
တယ် ဆိုရင် လာကြိုလေ”ဟု အရွဲ့တိုက်ပြောလိုက်မိပြီး သူမ၏
pencil heel အဖြူရောင်လေးကိုစီး၍နင်းလျက် လေဆိပ်
အဆောက်အဦထဲသို့ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ဝင်လာခဲ့သည်။

ကိုကိုခိုင်မင်းက သူမကိုမျက်စေ့တစ်ဆုံး ငေးမောကြည့်
ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ညနေ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် လေဆိပ်ကို ရောက်
မလာကြပါစေနဲ့ဟု အခါခါဆုတောင်းနေမိသလို ရင်မောနေမိ
သည်။

အခန်း(၇)

ဆူးသစ်တစ်ယောက်တည်း သူ့အခန်းထဲတွင် ကျောက်
ခွက်တစ်ရှပ်လို ငိုငင်တွေ့စွာထိုင်နေ၏။

သူ့ရှေ့တွင် ဓာတ်ပုံအယ်(လ်)ဘမ်(မ်)တစ်ထပ်ကြီးကို
မြင်တွေ့နေရသည်။

ညက သူတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် ဆရာဝန်ပင်
ခေါ်ခဲ့ရသောကြောင့် ယနေ့နေ့လယ်မှပင် ဖိပ်ရာမှ နိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ရလှမြ

နှောင်းလေး... နှောင်း... မင်းကို ပြန်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြီးမှ ဘာကြောင့်များ ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ နှောင်းလေးရယ်..

သူငေးငိုင်တွေဝေနေရာမှ ရွှေရောင်အဖုံးနှင့်ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကြီးကို လှမ်းယူ၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူနှင့်နှောင်းရိပ်ဝေတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည့်နေ့က အမှတ်တရရိုက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံများရယ်ပါ...

ဓာတ်ပုံတွေထဲတွင် နှောင်းကချစ်စရာလှပနုနယ်လွန်းသည်။

မရမ်းရောင်ကြိုးကြိုးချိတ်၊ မရမ်းရောင်ပိုးသားအင်္ကျီလက်ရှည်တို့ဖြင့် သူမဆံထုံးတွင်လည်း မရမ်းရောင်သစ်ခွပွင့်တွေဝေနေလျက် အလှပဆုံးပြီးနေပုံလေးက မက်မောတွယ်တာစရာပါ...

သူကလည်း မရမ်းရောင်ပိုးချိတ်လုံချည်၊ နံ့သာရောင်ပိုးတိုက်ပုံနှင့် ခန့်ညားချောမောနေသည်။

ထိုအတိတ်အကြောင်းအရာများကို သူမမေ့နိုင်ပါ။ သူ့စိတ်က အတိတ်ဘဝဆီသို့ မကြာခဏပြန်ရောက်သွားတတ်

တာက အမြဲလိုလိုပင်။

ထိုနေ့က နှစ်ဘက်မိဘများ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေကြသည်။

သူက တေးစီးရီးစ်ထုတ်လုပ်သူ အောင်မြင်နေသည့် ပရိုဂျက်ဆာတစ်ဦးဖြစ်သလို ငွေကြေးပြည့်စုံသည်။

နှောင်းရိပ်ဝေတို့က စည်းကမ်းအလွန်ကြီးသည့် အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်၏။

သူမဖခင်က ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူမမိခင်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၊ သူမ၏ကြီးကြီးကလည်း ကျောင်းဆရာမမို့ ထိုသုံးယောက်ကြားမှာနှောင်းရိပ်ဝေ ပီပီပြားပြားနေထိုင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရခြင်းပါ။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်ကသားနဲ့သမီးအတွက် မော်တော်ကားတစ်စီးလက်ဖွဲ့ပါတယ်၊ အခုလောလောဆယ် သားလေးစီးနေတဲ့ odyssey တစ်စီးပေါ့၊ လာမယ့်နှစ်လောက် တိုက်တစ်လုံးဝယ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

လက်ထပ်ပွဲတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် သူမဖခင်ကပြောလိုက်ခြင်းပါ။ ထိုအချိန်က သူမဖခင်မကွယ်လွန်သေးပေ။

“ဘွားဘွားကတော့ မိန်းကလေးအတွက်စိန်တစ်ဆင်စာ ထက်ဖွဲ့ပါတယ်။ လူလေးမေမေအသက်ထင်ရှားရှိခဲ့စဉ်က ဝတ်ခဲ့တဲ့စိန်တွေပေါ့။ လူလေးက မိတဆိုးမို့အဘွားက သူ့မေမေဆိုလဲ ဟုတ်ပါတယ်”

ဒေါ်နှင်းအိပြောသမျှကို အားလုံးတပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်နေကြသလို အိဇင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်နေသည်။

မိခင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ စိန်သုံးဆင်စာမို့ တစ်ဆင်စာလက်ဖွဲ့လိုက်သော်လည်း ဘာမှမနာလိုစိတ်မဖြစ်ခဲ့ပေ။

“ကျွန်မတို့ကတော့ ပညာနဲ့အသက်မွေးတဲ့လူတွေပါ။ စီးပွားရေးဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မချမ်းသာပါဘူး။ သမီးလေးအခုလက်ရှိဝတ်ထားတဲ့ ရွှေတစ်ဆင်စာကိုပဲ လက်ဖွဲ့နိုင်ပါတယ်” . . . ဟု သူ့မိခင်က မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားကြရသည်။

“အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဘွားဘွားတို့ကို သမီးအလိမ္မာလေးပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ဘွားနှင်းအိက အားလုံးပျော်ရွှင်စေရန် စကားကို

အလိုက်သင့်ပြောနေသည်။

“မောင်ဆူးသစ်က ဖူးစာရှင်ရွှေတာတော်တယ်၊ မိန်းကလေးက အရမ်းချောတာပဲ၊ လေယာဉ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ အန်ကယ်လ်”

သူတို့မိတ်ဆွေအချို့ကိုသာဖိတ်ပြီး မိန်းကလေးအိမ်တွင် ထက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သန်ဘက်ခါမှ Traders Hotel တွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ မင်္ဂလာဆောင်ကြရန် စီစဉ်ပြီးပြီ။

“နေပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမနဲ့ ချစ်နေတဲ့အကြောင်း ဘာကြောင့်များ လျှို့ဝှက်ထားရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ မင်းက ပီပီရီရီလျှို့ထားပြီး ခုမှ ပြန်းစားကြီးသိလိုက်ရတာဆိုတော့ ထူးဆန်းနေတယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုးဝေဖန်နေကြ

၏။

“ပြောပါဦး လေယာဉ်မယ်လေးနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ၊ ကျူးပစ်လေးက တော်လိုက်တာကွာ”

“လေယာဉ်ပေါ်မှာတွေ့တာလေ”

“အိုး... ဇာတ်လမ်းပဲ”

“မင်းချစ်သူက ကက်သရင်းဒီတာဂျွန်နဲ့တူတယ်နော် သိပ်လှတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဒါ အမှန်ပဲ”

အားလုံး ချီးမွမ်းမဆုံး ဖြစ်နေကြသောကြောင့် သူ့အပျော်လွန်နေမိ၏။

မင်္ဂလာလက်မှတ်ထိုးပွဲကို နှောင်းရိပ်ဝေတို့ အိမ်မှာပင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ထပ်ပွဲအပြီးတွင် ဧည့်သည်များ တဖြည်းဖြည်း ပြန်သွားကြသည်။

သူ့အဘွားဒေါ်နှင်းအိနှင့်နှမအိဝင် ဆွေမျိုးတွေအားလုံး ပြန်သွားကြသည်။

သူက ပြန်ရမလိုလို့၊ နေခဲ့ရမလိုလို့နှင့် ယောက္ခမဖြစ်သူများကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

ယောက္ခမများက သူ့ကိုပါပြန်လိုက်သွားစေချင်ပုံရ၏။

နှောင်းရိပ်ဝေနှင့်သူလက်ထပ်ပြီးပြီမို့ နှောင်းကိုသူ ခြင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား...

သို့သော် ဘာကြောင့်များယောက္ခမနှင့်ကြီးတော်ဖြစ်သူ ချစ်သူမျက်နှာတွေတင်းနေကြပါလိမ့်...

“နှောင်း”

ကြီးတော်ဖြစ်သူဒေါ်မေနှဲ့ဒေါ်သံကြောင့် နှောင်းရိပ်ဝေ သို့ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

သူက နှောင်းနောက်မှ အသာလိုက်လာခဲ့၏။

“ညည်းလူက မပြန်သေးဘူးလား”

“ရှင်”

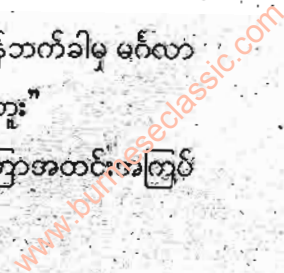
“ဘာရှင်လဲ၊ ပြန်ဖို့ပြောလိုက်ပါ”

ဒေါ်မေနှဲ့အသံကြောင့် သူ့ဧည့်ခန်းထဲမဝင်ဖြစ်တော့ဘဲ အသာကွယ်၍ရပ်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။

“ဘာမှတွေဝေမနေနဲ့၊ ညည်းတို့ သန်ဘက်ခါမှ မင်္ဂလာ

ပွဲယုပ်ရမှာမဟုတ်လား၊ ခုဘာမှမဆိုင်သေးဘူး”

“လက်ထပ်ပြီးပြီပဲ ကြီးမေရဲ့၊ တော်ကြာအတင်းအကြပ်

နှင့်လွတ်ရင် သူစိတ်ဆိုးရင်ကော”

“အံ့မယ် ပူပန်နေလိုက်တာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိရတယ် သိရဲ့လား၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလင်မယားအစစ်၊ ခုမင်္ဂလာပွဲမပြီးခင် ညည်းနဲ့သူ အတူနေခဲ့ခွင့်မပြုနိုင်သေးဘူး”

ကြီးကြီးဒေါ်မေနွဲ့ စကားကြောင့် သူမတွေဝေနေပါသည်။ မျက်နှာလေးညှိုးပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလောက်အောင် ဖြစ်နေမိခြင်းပါ။

လက်ထပ်ပွဲအပြီး သိပ်ပျော်နေသည့် ကိုကိုကို သူ့ဘယ်လိုနှင့်ရက်ပါ့မလဲ . . .

ကိုကိုဇာ မနှင့်ဘဲပြန်မယ့်ပုံမရပါ။

ကြီးကြီးဒေါ်မေနွဲ့က သူမကိုစိတ်မရှည်စွာ ကြည့်နေရာမှ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။

သည်တော့မှပင် သူ့နည်းခန်းထဲဝင်လာပြီး သူမ လင်မောင်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်များဖြင့် အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“နှောင်းလေး”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် နှောင်းရိပ်ဝေကို သူသနားသည်။ သနား၊ ခွဲလည်းမခွဲရက်နိုင်ဖြင့် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိလောက်အောင်ဝေခွဲမရဖြစ်နေမိသည်။

“ကိုကို”

“ပြောလေ . . . နှောင်းလေး”

“ဟိုလေ . . . ကြီးကြီးက မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ ကိုကိုနဲ့ နှောင်းလေးအတူနေဖို့ . . .”

“ကိုကိုအားလုံးကြားပြီးပါပြီ နှောင်းလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် နှောင်းလေးကို ကိုကိုမခွဲချင်တော့ဘူး၊ မပြန်ချင်ဘူး”

“မပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကိုရဲ့”

သူမအိမ်ထဲရှိ မေမေနှင့်ကြီးတော်တို့ထံ မသိမသာ ပြောပြီး၍ အကဲခတ်ရင်း စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်အမှုအရာဖြင့် ပြောဆိုခြင်းပါ။

“ဟေ့ . . . နှောင်းလေး၊ တွေဝေမနေနဲ့ သိလား”

“ရှင်”

“မင်းကို ကိုကိုလက်ထပ်ပြီးပြီပဲ၊ နှောင်းရိပ်ဝေဆိုတဲ့

ငေးလေးကို ကိုကိုပိုင်ပြီကွ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးက ကိုကိုကိုပြန်လွတ်လိုက်ဖို့ ပြောနေတယ်လေ”

သူမငိုချင်နေသည့်မျက်နှာလေးဖြင့် ပြောနေသော်လည်း သူက အလျှော့မပေးပေ။

“ဟာကွာ . . . မပြန်ဘူး၊ ကိုကိုချစ်ဇနီးလေးနားက ဘယ်မှမပြန်နိုင်ဘူး၊ မပြန်ခိုင်းရဘူးကွာ”

နှောင်းရိပ်ဝေပခုံးကိုဖက်ပြီး သူ့ကြည်နူးပျော်ရွှင်သည့်အမူအရာဖြင့် ပြောနေသည်မို့ သူမဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ တွေ့ဝေငေးစိုပ်နေလေသည်။

အခန်း(၈)

သူမစိတ်ညစ်နေသည့်အမူအရာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲရှိ နှစ်သောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“နှောင်းလေး”

“ပြော . . . ကိုကို”

“မျက်နှာကလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ ပြုံးပြုံးလေး ငေးပါ၊ ကိုကိုသိချင်းဆိုပြရမလား”

“ဆိုပြ”

သူက သည်းဦးပန်းသီချင်းကို ခပ်တိုးတိုးညည်းညူရင်း သူမခေါင်းပေါ် သူ့မျက်နှာကို အသာထိကပ်၍ထားသည်။

သူမထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ပြီး သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

ဆူးသစ်က သူမနောက်မှထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

သူမအခန်းထဲရောက်တော့ ဘီးဆံထုံးလေးကို ဖြုတ်မိသည်။ သူက သူမမှန်တင်ခဲ့ဘေးတွင်ရပ်ပြီး တိုက်ပုံအတိုင်း ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ သူမကိုငေးကြည့်နေသည်။

“နှောင်းလေးရယ်...”

သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ညင်ညင်သာသာ ဆုပ်ထိပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်အသံဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကို နှင်ရက်သလားဟင်”

“ကြီးမေနှဲ့မေမေက ခွင့်မပြုကြဘူး ကိုကို”

ဘရူဏီစာပေ

သူ့လက်ကိုအသာဆွဲဖယ်ပစ်ပြီး သူမအခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ရင်မောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သူက ဆူးသစ်။

ချစ်ရလွန်းသူရဲ့ ခရီးဦးကြိုပြုပုံက စိမ်းစိမ်းကားကားမို့ သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်နေမိသည်။

သူမကို မကျေနပ်... စိတ်တိုသွားသည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်၏။ နေ့လယ်စာမစားဘဲ အခန်းထဲမှာအိပ်နေလိုက်သည်။ နေ့လယ်စာစားချိန် ရောက်တော့ သူမအခန်းထဲဝင်လာ၏။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

သူ့အသံကမာပြီး ပြတ်တောင်းနေသည်မို့ သူမစိုးရိမ်သွားမိ၏။ ဩော်... သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုထားတယ်လို့များ ယူဆနေပြီလား...

သူက သူမရင်ထဲထိအောင် တမင်ဟန်ဆောင်၍ မူယာဇာယာများနေခြင်းပါ။

ဘရူဏီစာပေ

“ကိုကို နေ့လယ်စာစားကြမယ်လေ”

သူ့တင်အနီးမှာလာရပ်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် သူမ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“တာလဲကွာ”

“နေ့လယ်စာစားဖို့ နှောင်းလေး စောင့်နေပါတယ် ကိုကို”

“မင်းကြီးတော်ကြီးနဲ့သွားစားကွာ၊ ကိုကိုတိုက်ပြည့်နေပြီ၊ စိတ်ညစ်တယ်”

“နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါလား . . .”

သူမစကားမဆုံးမီပင် သူ့အိပ်ရာမှဝုန်းခနဲထထိုင်ပြီး သူမကိုယ်လေးကိုဆွဲယူလိုက်၏။

“ကိုကို့ကိုမချစ်တော့ဘူးလား ပြောစမ်း နှောင်းလေး။ ကိုကို့ကိုဆက်ဆံပုံတွေက စိမ်းလိုက်တာကွာ”

သူမကိုယ်လေးကို တင်းတင်းဖက်ပြီး အပြစ်တင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ပါးပြင်ချင်းပွတ်သပ်နေသည်။

“နှောင်းလေး . . . အချစ်ရယ်”

“လွတ်ပါ ကိုကို၊ ကြီးမေဆူမှာ စိုးတယ်၊ နေ့လယ်စာစားဖို့ စောင့်နေကြပြီ”

သူမပျာသာခတ်နေပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်အမူအရာဖြင့် ပြောနေသည်။

“ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးပြီပဲကွာ၊ မင်းကြီးတော်နဲ့မိဘတွေက သိပ်ကြီးကျယ်လွန်းပါတယ်”

သူ့အတင်းအကြပ်ဖက်ပွေ့ထားရာမှ စိတ်ပျက်လက်ဖျက် ပြောနေ၍ သူမငိုချင်နေမိပြီ။

ချစ်သူနှင့်မိခင်ကြီးတော်တို့အကြား ဘာလုပ်လို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“နှောင်းရေ”

ဒေါ်မေနွဲ့၏အသံကျယ်ကျယ်ကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူမဆူးသစ်ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ကိုကို . . . လာ သွားကြစို့”

ထမင်းစားရန် သူမခေါ်နေခြင်းပါ။

သူက မျက်နှာအောက်သိုးသိုးဖြင့် သူမနောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။

သူမတို့နှင့်အတူ ထမင်းစားနေရသော်လည်း စိတ်ဆိုးနေ၍ စားမကောင်းလှ၊ တစ်ပန်းကန်မကုန်မီပင် ထသွားသည်။ သူမရင်ထဲနှင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“နောင်း”

“ရှင်... မေမေ”

ဒီသူငယ်ကြည့်ရတာ ခေါင်းမာပုံရတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ညည်းဖေဖေအလုပ်သွားလို့၊ အိမ်မှာသာဆက်ထိုင်နေရင် ဒီကောင်တင်းမာပေကပ်နေပုံနဲ့ ခက်လိမ့်မယ် ဟွန်း”

သူမတို့လက်ထပ်ပွဲကို မနက်ရှုမ်းနာရီမှာ ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ လက်ထပ်ပွဲပြီးသည်နှင့် ဖေဖေကရုံးတက်ရန်ထွက်သွားခြင်းပါ။

“ကိုကိုက... စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ မေမေ”

“တော်စမ်းပါအေ... မင်္ဂလာမှမဆောင်ရသေးတာ မင်္ဂလာပွဲအကြီးအကျယ်နဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ သတို့သားက မပေါင်း

ဖက်ရသေးတဲ့သတို့သမီးလက်ဖျားလေးကို တယုတယဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှက်နေသလားဆိုတဲ့ မြတ်နိုးမှုအပြည့်နဲ့ကြည့်နေရမှာ၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ရင်ခုန်စရာမကျန်တော့ရင် ဘယ်တန်ဖိုးရှိပါတော့မလဲ... ညည်းနော် မိန်းမစွေး မဖျက်စမ်းပါနဲ့”

မိန်းမစွေးမဖျက်ရဘူးတဲ့...

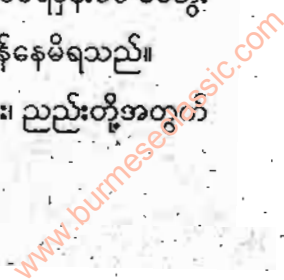
ချစ်သူအပေါ် အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်တာမျိုးဟာ မိန်းမစွေးဖျက်တာတဲ့လား...

သူမခေါင်းထဲ ချာချာလည်လောက်အောင်ပင် မူးဝေလာမိ၏။

ခေတ်ပြောင်းနေပြီဆိုတာ မေမေနှင့်ကြီးကြီးတို့ မသိကြတာလည်းမဟုတ်... အမှန်က လက်ထပ်ပြီးလျှင်အတူနေကြသည့်ချစ်သူတွေ ဒုနဲ့ဒေးပါ။

ရှေးဟောင်းအယူအဆကြီးအတိုင်း မေမေနှင့်ကြီးကြီးတဟန့်တားနေသဖြင့် ချစ်သူကိုဘယ်လိုနှင်ပစ်ရမှန်းပင် မတွေးရက်လောက်အောင် သူမရင်ထဲပြောင်းဆန်နေမိရသည်။

“ဟိုသူငယ်မျက်နှာလဲမကောင်းဘူး၊ ညည်းတို့အတွက်

ဝယ်ထားတဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေပြလိုက်ပါလား။”

“ကောင်းပါပြီ ကြီးကြီး”

မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကိုစိတ်မပါဘဲ ဖတ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလျက် သူမအလားကို သူ့ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား. . .

“ကိုကို”

သူ့ရုတ်တရက် လှည့်မကြည့်။

“ကိုကို. . . နှောင်းတို့အတွက် ဝယ်ထားတဲ့ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ သွားကြည့်ကြရအောင်နော်”

သူမအပြောကို သူကခေါင်းမညိတ်သေးဘဲ သူမမျက်နှာလေးကို ပြုံးကြည့်၏။

သူမက အခန်းထဲကြာကြာမနေချင်သောကြောင့်. . .

“လာလေ ကိုကို၊ သွားကြည့်ရအောင်”

မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို သူမတို့အိမ်အောက်ထိ နောက်ဘက်ကျကျအခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ထိုအခန်းထဲရောက်တော့ သူ့အံ့ဩနေမိ၏။

အခန်းက အတော်ကျယ်ဝန်းသန့်ပြန်ပြီး ကြမ်းပြင်များ ပြောင်လက်နေ၏။

နှစ်ယောက်အိပ်ခူတင်ကြီးပေါ်တွင် ဓမ္မရာ၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင်စသည် မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းများကိုတင်ထားသည်။ အားလုံးပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးများဖြင့် ဖုံးထားသဖြင့် အသစ်စက်စက်တွေ့ရသည်။

အခန်းထဲတွင် ဘီရို၊ ပန်ကာ၊ ကက်စက်စသည့်ပစ္စည်းများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိနေ၏။ အားလုံးအသစ်ကျပ်ချွတ် ပြောင်လက်တောက်ပလွန်းသည်။

“ကိုကိုကြိုက်ရဲ့လားဟင်”

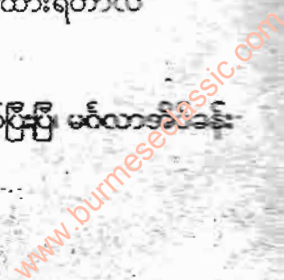
“အားလုံးကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နားမလည်တာ တစ်ခုရှိတယ် သိလား”

“ဘာများလဲ ကိုကို”

“ဒီပစ္စည်းတွေ ဘာကြောင့်ဝယ်ထားရတာလဲ”

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သုံးဖို့ပေါ့”

“ကိုကိုတို့အိမ်မှာလဲ အားလုံးဝယ်ပြီးပြီ မင်္ဂလာအိမ်ခန်း”

ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှာ ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားပြီးပြီလေ၊ အခုချက်ချင်း နှောင်းလေးအိမ်လိုက်ခဲ့ရင် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် နှောင်းလေး၊ ကိုကိုက နှောင်းလေးနဲ့လက် ထပ်လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းခေါ်သွားဖို့ စဉ်းစားထား တာလေ၊ ဒါပေမယ့် နှောင်းလေးမေမေတို့က မထည့်ကြသလို နှောင်းလေးမလိုက်ဝံ့ဘူးလေ၊ ပြီးတော့...”

“ဆောရီးပါပဲ ကိုကိုရယ်”

သူစိတ်ထိခိုက်နေမှန်းသိ၍ နှောင်းကတောင်းပန်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ သူ့နဖူးပြင်လေးကို အသာငုံနမ်းလိုက်၏။ သူက သူမကိုယ်လေးကိုဖက်ထွေးပြီး ယုယမှုတွေပေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုတို့မိဘတွေက နှစ်ဘက်လုံးခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ထားကြတာဆိုတော့ ကိုကိုတို့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ဘယ် အိမ်မှာနေကြမလဲ နှောင်းလေး”

သူ့အမေးကြောင့် သူမသက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုကိုအိမ်ကို နှောင်းလေးမလိုက်ချင်

ဘူးလား”

“လိုက်ခဲ့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေနဲ့ကြီးကြီးက နှောင်းဒီမှာပဲ ဆက်ပြီးနေရမယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူးတဲ့”

မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့်ပြောနေသည့် နှောင်းကိုကြည့်ပြီး သူ့ထရုတ်ကားဖြစ်ရသည်။

“ဟိုအိမ်ဒီအိမ် တစ်လှည့်စီနေကြတာပေါ့ နှောင်းလေး ရယ်... နော်”

“နှောင်း မနက်ဖြန်လေယာဉ်လိုက်ရဦးမယ် ကိုကို၊ ဒီနေ့ နှောင်းလူတီလဲထားတော့ မနက်ဖြန်အစားပြန်ဝင်ရမယ်”

“နှုတ်ထွက်ခွင့်မတင်ဘူးလား နှောင်း”

“တင်ပြီးပါပြီ၊ ဒီလကုန်အထိပါပဲ၊ ခွင့်ယူတဲ့သူများနေ သို့တဲ့ ကိုကို”

“ဟူး”

သန်ဘက်ခါမင်္ဂလာဆောင်ရှိနေသော်လည်း မနက်ဖြန် လေယာဉ်နှင့်အတူလိုက်ပါရဦးမည်ဆို၍ နှောင်းလေးအတွက် သူစိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

“ဘယ်ဘက်ခရီးသွားရမှာလဲ နှောင်း”

“မန္တလေးကနေ ရှမ်းပြည်နယ်ထိ ခရီးဆက်ရမှာ၊ မနာ
ဖြန် ညနေစောင်းမှ ပြန်ရောက်မယ်၊ ကျိုင်းတုံအထိပေါ့ ကိုကို”

“လူစားထပ်လဲပြီး ခွင့်တင်လိုက်ပါလား”

“မရဘူး ကိုကို၊ ဒီကနေ့တောင် နှောင်းအစား သူငယ်
ချင်းမူယာက ဝင်ပေးလို့”

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ . . .

သူ့စိတ်ထဲမှာ လေးလံနေမိသည်။

သန့်ဘက်ခါ မင်္ဂလာဆောင်ရမည့်သတို့သမီး နှောင်း
လေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

“နှောင်း”

“ရှင် မေမေ”

သူမမိခင်ခေါ်သံကြောင့် နှောင်းအခန်းကျယ်ကြီးထဲ
ပြေးထွက်သွားသည်။

သူ့ရင်ထဲဟာပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ရှေးဆန်လွန်းသည့် နှောင်းမေမေနှင့်ကြီးတော်ကြောင့်

နှောင်းနှင့်အနေနီးရန် မလွယ်ကူလှပါ။

ထိုနေ့က ညနေစာစားပြီးချိန်တွင် သူနှင့်နှောင်းတို့ခြံထဲ
ဆင်းပြီး ခေတ္တထိုင်ကြသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုညွှန်ခန်းနှင့်ကပ်လျက်အခန်းတစ်ခုထဲ
တွင်နေရာပေးပြီး နှောင်းက ပျောက်နေသည်။

သူမအခန်းထဲတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းရှိနေမှာ
သေချာသည်။

ညဉ့်နက်ချိန်တစ်စစရောက်လာသော်လည်း ဆူးသစ်
လုံးဝအိပ်မပျော်နိုင်ပါ။

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားတုန်ယင်နေသည်။

တစ်ခန်းအလှမ်းဝေးသည်။ သူ့ရပ်နေတာကို ဘယ်သူမှမမြင်ကြ

သူမအခန်းတံခါးကို သူ့အသာအယာခေါက်လိုက်၏။
သူ့တံခါးခေါက်သံကြောင့် နှောင်းဆတ်ခနဲထထိုင်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ တံခါးရှိုရာလျှောက်လာခဲ့သည်။

မှန်တံခါးအပြင်ဘက်မှသဏ္ဍာန်ကို သူ့မှန်း နှောင်းသိ
သည်။

သူမအခန်းတံခါးကို အသာအယာဖွင့်ပေးလိုက်၍ သူ
အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကို”

“နှောင်း”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ ကိုကိုရယ်”

သူမအသံကတုန်ယင်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားကာ မူမမှန်ဖြစ်
နေ၏။

“မေးရက်လိုက်တာ နှောင်းလေးရယ်”

နှောင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

အခန်း(၉)

သူမအခန်းအပြင်ဘက် လေသာဆောင်တွင် ဆူးသစ်
ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေမိ၏။

သူ့လှုပ်ရပ်တ အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေပြီလား . . .

သူမအခန်းက မီးရောင်ဖျော့ဖျော့ထွန်းထားပြီး တံခါး
ကိုပိတ်ထား၏။

တစ်အိမ်လုံးမီးတွေပိတ်ပြီး အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။
အိမ်ကြီးက ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် တစ်ခန်းနှင့်

“နှောင်းလေး”

သူက သူမကိုတအားဆွဲပစ်ပြီး အားမလိုအားမရ ခေါ်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာအနံ့နမ်းပစ်လိုက်သည်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေပြီး ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းခံစားချက်တွေက အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျှိတ်ပစ်လိုက်၏။

“နှောင်းလေးရယ်... ကိုကိုဟာနှောင်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဖြစ်တဲ့ခင်ပွန်းပါနော်၊ ဘာဖြစ်လို့ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို အပစ်ပယ်ခံနေရတာလဲကွာ...”

နာကြည်းခံခက်လွန်းစွာ သူပြောမိသည်။

သူမကြံရာမရဖြစ်နေသည့်မျက်နှာလေးဖြင့်...

“ဆောရီး ကိုကို... ဆောရီးနော်” ဟု ပြောသည်။

“အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ချင်တယ် နှောင်း၊ ကိုကိုအိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ခုချက်ချင်း ပြန်မယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“တော်ပြီ နှောင်း၊ ကိုကိုနဲ့တစ်သက်လုံးဝေးချင်ပြီလား”

“ဟိုကိုင်သည်မခံနိုင်တော့ဘူးနော်”

သူ့ကိုဘယ်လိုပြန်ပြောရပါမလဲဟု သူမနားမလည်နိုင်စွာ တွေဝေနေသဖြင့် သူစိမ်းမရှည်နိုင်တော့ဘဲ သူမကိုတအားဆွဲပစ်ပေးပြီး နမ်းရှိုက်နေမိသည်။

သူမရင်တစ်ခုလုံးဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် နှစ်ထူသွားပြီး သူ့ကိုတွန်းပစ်လိုက်၏။

“ကိုကိုကိုယုံကြည်လို့ တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့တာပါ ကိုကို”

“ယုံကြည်တာတွေ၊ မယုံကြည်တာတွေ ကိုယ်ဘာမှ မသိမလည်ဘူး နှောင်းလေး၊ ကိုကိုနားလည်တာ ကိုယ်တို့ မသိမလည်ဘဲ လက်ထပ်ပြီးပြီ ဒါပဲ”

သူမမျက်နှာကိုဆွဲမော့၍ မျက်လုံးတွေထဲအိမ်ပွယ်ရှာဖွယ်ရင်း သူပြောလိုက်သည်။

“ကိုကိုရယ်... ကိုကိုသွားပါတော့”

“မနှင်နဲ့ နှောင်း၊ ဒီညတစ်ညလုံး မအိပ်ဘူး၊ မင်းနဲ့တော့ မအိပ်ဘဲ နေမယ်”

သူတဖန်ထိုးပြောနေသည်။

သူမမျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားပြီး မျက်ရည်များပင်စလာ
သည်အထိ တုန်လှုပ်နေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ တော်ကြာ ကြီးမော်
နိုးလာရင်ခက်လိမ့်မယ်”

“ဇနီးမယားအခန်းမှာ ခင်ပွန်းရှိနေတာ ဘာဖြစ်သလဲ
ကွာ၊ လာကြပါစေ”

သူက အလျော့မပေးဘဲ သူပြောချင်ရာတွေဖွတ်ပြော
နေသည်။

သူမခုံတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွဲထိုင်နေပြီး မျက်နှာ
ခပ်တင်းတင်း...။

“သူတို့အထင်လွဲတော့မှာပဲ ကိုကို”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မေမေနဲ့ကြီးကြီး”

“အမလေးဗျာ၊ အထင်လွဲမယ်တဲ့၊ အထင်လွဲတော့
မှုစရာလား”

သူမစိတ်ညစ်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်မျက်နှာမှောက်

ငိုရွိုက်နေသည်မို့ သူက သူမကိုယ်လေးကိုသိမ်းကျုံးဖက်ပြီး
ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးထားလိုက်၏။

“မငိုပါနဲ့ နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကိုက ကိုတို့တို့ရဲ့မင်္ဂလာ
ဦးညလေးကို အန်ဖိုးထားပါတယ်၊ မင်္ဂလာဦးညမှာ နှောင်းလေး
စိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ မငိုရဘူး”

သူမ၏ဆံပင်နက်နက်တစ်ထွေးကြီးကို တယုတယနမ်း
ပြီးပြောလိုက်သည်။

ရှန်ပူအကောင်းစား (Paul Mitchell) နှင့် လျှော်ထား
သည့် သူမ၏ဆံပင်နက်နက်များက သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့ဖြင့် သူ့ရင်ကို
အေးမြစေ၏။

“နှောင်းလေး”

“ကိုကို”

“နှောင်းလေးစိတ်ချလက်ချအိပ်တော့နော်၊ ကိုကိုလက်
မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးပြီးအိပ်၊ နှောင်းလေးအိပ်ပျော်သွားတာ
ထိုကိုစောင့်ကြည့်နေမယ်”

သူမကိုအသက်နှင့်ထပ်တူချစ်မြတ်နိုးရသူမို့ သူ့ဘက်မှ

စုလှပြီ

ပင် အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ကာ အလျှော့ပေးလိုက်ခြင်းပါ။

“မနက်စောစော လေယာဉ်ကွင်းသွားရဦးမယ်”

“ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ နှောင်းစိတ်ချလက်ချ အိပ်ပါ။ မနက်စောစော ကိုကိုနိုးမယ်”

“နှောင်းလေးကိုခွင့်လွှတ်ပါနော် ကိုကို”

“အိုကေ... အိုကေ၊ နှောင်းလေးအိပ်တော့”

သူ့လက်မောင်းပေါ်ခေါင်းအုံးပြီး သူမအိပ်ပျော်သွားသည်။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

သူနိုးမှပင် လန့်နိုးလာသည်။

“နှောင်းလေး... အချစ်”

“နှောင်းလေး... နှောင်းလေး”

ကိုကိုတယုတယခေါ်သံလေးက သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ ဝဲပျံကျလာ၏။ နှောင်းဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။

“ဟင်... ကိုကို”

“အိပ်ရာထပြီး ပြင်ဆင်တော့နော်၊ ပြီးရင် ကိုကိုလေဆိပ်

လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူး”

နှောင်းနဖူးကို သူနမ်းပြီးသူ့အခန်းရှိရာပြန်လာခဲ့သည်။

သူမရင်ခုန်လှုပ်မောစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကိုကိုကိုလည်း အံ့ဩလေးစားနေမိသည်။

လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း ပူပူနွေးနွေးချစ်ဇနီးလေးအပေါ်

အနမ်းပွင့်များကြဖြန့်ရုံဖြင့်သာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်ခဲ့သည့် ကိုကို ခါပဲ။

နံနက်လက်ဖက်ရည်သောက်အပြီး လေဆိပ်သို့ ထွက်

လာခဲ့ကြသည်။

ဆူးသစ်ကိုယ်တိုင် သူမကိုလေဆိပ်သို့ သူ့ကိုယ်ပိုင်ကား

ဖြင့် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

အခန်း(၁၀)

လေဆိပ်သို့ ကားဖြင့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ...

ဆူးသစ်ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ခံစားနေရသည်။

ချစ်သူလေးနှင့်တစ်ဘဝလုံးဝေးသွားမှာ ကြောက်နေမိ

သလို မခွဲမခွာချင်သည့်ဆန္ဒတွေက ရင်မှာပြင်းထန်လွန်းလှ၏။

“တစ်စက္ကန့်လေးတောင်မခွဲခွာချင်တော့ဘူး နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကို့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲကွာ၊ မနက်ဖြန်မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတာနဲ့ ကိုကိုတို့အိမ်ကို နှောင်းလေးတစ်ခါတည်း

လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် စတီယာရင်ကိုကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က နှောင်းလေးညာဘက်လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ညှစ်ထားရင်း သူတတွတ်တွတ်ပြောနေမိသည်။

“သိပ်ချစ်ရပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ သိပ်ချစ်ရပါတယ်... နှောင်းလေး ကိုကို့ကိုချစ်တဲ့အချစ်ဟာ ကိုကို့ထက်မပိုရင်တောင် နှောင်းဘက်က မလျော့ပါဘူး ကိုကို”

“ကိုကိုယုံကြည်ပါတယ် နှောင်း၊ ဪ... မနေ့က နှောင်းကိုဝတ်ပေးဖို့ ကိုကိုဝယ်ထားတဲ့ရွှေဆွဲကြိုးလေးမေ့နေလို့ ခုမှ ဝတ်ပေးရမယ်”

လေဆိပ်ရှေ့ရောက်တော့ စိန်လော့ကက်ခပ်ကြီးကြီးနှင့်ရွှေကြိုးလေးကို နှောင်းလည်တိုင်မှာ စွတ်ပေးလိုက်သည်။

“နှောင်းလေး ညနေ ထိုကိုလာကြိုမယ်နော်”

“ကျေးဇူး ကိုကို”

နှောင်းကားပေါ်မှဆင်းမည်ပြုတော့ သူကသူ့မျက်နှာတို့ နှောင်းမျက်နှာနား အသာတိုးကပ်ပေးလိုက်၏။

နှောင်းက သူ့နဖူးပြင်ကိုဖွဖွနမ်းပြီး ကားပေါ်မှဆင်း
လိုက်သည်။

လေယာဉ်မယ်ဝတ်စုံနှင့် ဆံထုံးခပ်မြင့်မြင့်ထုံးထားသည့်
နှောင်း၊ ပင်စယ်လ်ဟီးလ်အဖြူရောင်လေးစီးထားသည်မို့ သူ
အရပ်က ပို၍မြင့်မားနေပုံရသည်။

“သွားတော့မယ်နော် ကိုကို”

နှောင်းနှုတ်ဆက်ပြီး လေဆိပ်ထဲဝင်သွားသည်။

သူကနှောင်းကို မျက်စိတစ်ဆုံးငေးမောကြည့်ပြီး ကုန်
ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူမကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းလေးထဲ
ယနေ့ထက်တိုင် မမေ့ရက်နိုင်ပါ...

နောက်ဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းပါ။

နှောင်းတို့လေယာဉ်ထွက်ခွာသွားတော့ သူ့အိမ်သို့ပြန်
လာခဲ့ပြီး နေ့မထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေမိသည်။

“သား... နှောင်းကော”

သူ့ဖခင်က မေးသည်။ ဘွားဒေါ်နှင်းအိကလည်း
နှောင်းကိုမမြင်၍ နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်နေသည်။

“နှောင်းတော... လူလေး”

“လေယာဉ်နဲ့ပါသွားတယ်၊ ဒီနေ့ သူ့တာဝန်နောက်ဆုံး
ပဲဖေဖေ၊ သူက နှုတ်ထွက်စာတင်တာ နည်းနည်းနောက်ကျလို့
ဒီနေ့အစားဝင်ပေးရတာ”

“ဒီလိုပေါ့ သားရယ်၊ ညနေပြန်လာမယ်မဟုတ်လား၊
မနက်ဖြန်မင်္ဂလာပွဲအတွက် လိုအပ်တာတွေစီစဉ်စရာရှိတာ
စီစဉ်ထားပေါ့”

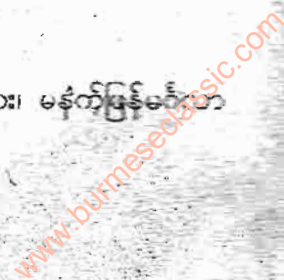
“ဟိုတယ်လ်မှာဆိုတော့ ဘာမှအထူးအထွေ ပြင်ဆင်
စရာမရှိပါဘူး ဖေဖေ”

သို့သော် ထိုနေ့က လေယာဉ်ရန်တုန်သို့ပြန်ရောက်
မလာပေ။ ရာသီဥတုဆိုးရွားသဖြင့် ကနိုင်းတုံမှာပင် လေယာဉ်
ညအိပ်ရသည်။

နှောင်းက သူမတို့တည်းခိုသည့် ကျိုင်းတုံလေဆိပ်မှ
ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့နော် ကိုကို”

“ကိုကိုသေချင်နေပြီ နှောင်းလေး၊ မနက်ဖြန်မင်္ဂလာ
ဆောင်အမိ ပြန်လာနိုင်ပါ့မလား”

စုလှဖြူ

“မြို့တွေသိပ်ထူနေလို့ပါ ကိုကို”

“နှောင်းလေးတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေပြီလား”

“အားမငယ်ပါဘူး ကိုကို၊ နှောင်းတို့တစ်ဖွဲ့လုံးရှိနေတာပဲ၊ နှောင်းတစ်ယောက်တည်း ဟိုတယ်လ်မှာ ခရီးသည်အချို့နဲ့ တည်းနေတာပါ။ လေယာဉ်မှူးနဲ့ လေယာဉ်မောင်းတွေက လေဆိပ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“အိုကေ... အိုကေ”

သူ့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုမျှိုသိပ်ထိန်းချုပ်ထားရမှန်း သူ့နားလည်သလို နှောင်းသိပ်ပါလေစ... .

“မနက်ဘယ်အချိန်ရောက်မလဲ နှောင်း ပြော၊ ကိုကို လာကြိုမယ်”

“မနက်ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာရီလောက် ပြန်ရောက်မှာပါ။ ဆောင်းလယ်ကာလဆိုတော့ မြို့တွေသိပ်ကျနေလို့ပါ ကိုကို၊ လေယာဉ်တောင်တွေနဲ့ တိုက်မိမှာစိုးလို့လေ”

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော ရာသီဥတုပြန်လည် ကြည်လင်လာသဖြင့် လေယာဉ်ချောမောစွာပြန်ရောက်လာခဲ့

သည်။

သူ့ကိုနှောင်းပြောထားသည့်အချိန်ထက်စောပြီး လေယာဉ်ရောက်လာသောကြောင့် နှောင်းဘာသာတက္ကစီငှား ပြီးပြန်လာခဲ့၏။

သူက လေဆိပ်သို့အသွား လမ်းမှာ လွဲသွားသည်။

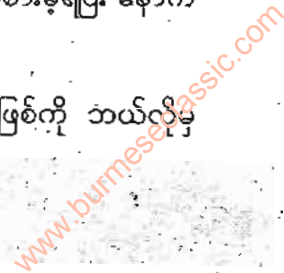
“မြန်မြန်လေးမောင်းပါ ကားဆရာ၊ ကားခနစ်ဆပေးဦးမယ်”

သူမမင်္ဂလာပွဲက နေ့လယ်နှစ်နာရီမှာမို့ တော်ပါသေးသည်။ မှီနိုင်သေး၏။

သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ သူမစီးလာသည့်တက္ကစီကားက အက်ဆီးဒန့်ဖြစ်ပြီး နှောင်းရိပ်ဝေ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆူးသစ်အကြေကွဲဆုံး ကြေကွဲကာ အသည်းနှလုံးပြောင်းဆန်လောက်အောင် ခံစားခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံး ရူးသွပ်သွားခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား... .

နှောင်းရိပ်ဝေသေဆုံးသွားသည့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ

လက်မခံနိုင်ဘဲ တစ်နေ့ပြန်ရောက်လာနိုးဖြင့် မသိစိတ်ထဲ
မျှော်လင့်နေပြီ။ သိစိတ်ကိုဖုံးလွှမ်းပြီး တမ်းတခြင်းဝေဒနာတွေထဲ
သူ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေရသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် သုံးနှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပေပြီ။

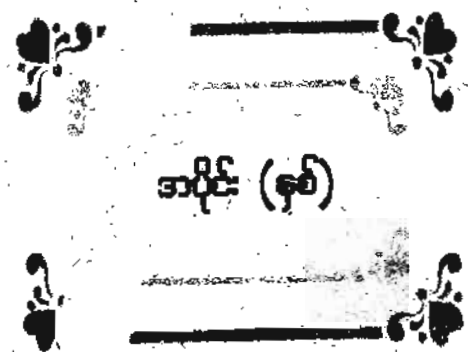
လေဆိပ်သို့မကြာခဏ အလွမ်းပြေလိုက်ပို့ပေးရတတ်
၏။

တစ်နေ့ . . . ပန်းရိပ်ထင်နှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ရပြီး နှောင်းနှင့်
လူချင်းမှားခဲ့ခြင်းပါ။

♥♥“နှောင်းလေး . . . နှောင်းလေး မင်းကိုပြန်တွေ့ခွင့်ပေး
ပြီးမှ ဘာကြောင့်များထွက်ပြေးသွားရတာလဲ နှောင်း
လေးရယ် . . . ညနေ လေဆိပ်ကိုလာခဲ့မယ်၊ နှောင်း
လေး ဘယ်မှကွက်မပြေးနိုင်အောင် ကိုကိုကိုယ်တိုင်
လာကြိုပဲ့မယ် နှောင်းလေးရယ် . . .

သူတစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ်ပြောနေ၊ တမ်းတ
နေမိပြီး ညနေလေဆိပ်သို့သွားရန် စိတ်စောလျက်ရှိနေသည်။

???

အပိုင်း (စစ်)

သတိရမိသူက . . . ၁၀၉

အခန်း (၁)

ထိုနေ့ညနေ။

လေယာဉ်ဆင်းသက်ချိန်နီးလေ ပန်းရိပ်ထင်ရင်ထဲ
လှုပ်ရှားလေဖြစ်နေမိသည်။

သည်ကနေ့ညနေ ကိုကိုခိုင်မင်းက သူမကိုလာကြိုမည်
တဲ့ . . . ။

တကယ်လို့ ဟိုကိုဆူးသစ်တို့မောင်နှမပါ ရောက်လာ
ဤမယ်ဆိုရင် . . .

ဘရူဏီစာပေ

လေဆိပ်ထဲမှထွက်လိုက်သည်နှင့် သူမမျက်ဝန်းများထဲ
သူ့ကိုရှာဖွေနေမိသည်မဟုတ်ပါလား. . .

သို့သော် သူ့ကားကိုရုတ်တရက်မတွေ့ရသလို ကိုတို့
ခိုင်မင်းကားကိုလည်း မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် သူမအကရပ်စောင့်နေမိ၏။ ရပ်စောင့်နေ
ရင်းသူမ၏ G.S.M ခိုဘိုင်းလ်ဖုန်းလေးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

အလုပ်ချိန်တွင် ဖုန်းပိတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ထည့်
ထားခြင်းမို့ ပြန်ဖွင့်နေခြင်းရယ်ပါ။

ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး နားမှာကပ်လိုက်သောအခါ message
သွင်းထားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“နှောင်းလေး”

ဖုန်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း သူ့အသံကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့်
သူမမျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။

“ကိုကို ဒီနေ့ညနေ နှောင်းလေးကိုလာကြိုမယ် သိလား
ပြီးရင် ကိုကိုနဲ့နှောင်းလေး Oasis restaurant မှာ dinner သွား
စားကြမယ်၊ ကိုကိုကို စောင့်နေနော်”

ဟင်. . . သူ့လာမယ်ဆိုပါလား. . .

ထို့နောက် ဒုတိယ message ကိုကြားရ၏။

“ပန်းရိပ်. . . ပန်းရိပ်ကို ကိုယ်လာကြိုမယ်နော်၊ ကိုယ်
သာမကြိုမချင်း ပန်းရိပ်စောင့်နေပါ”

ကိုကိုခိုင်မင်း၏ message ကို ကြားရသည်။

ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံကြတော့မယ်. . .

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ. . .

သူမကြိုရာမရဖြစ်နေစဉ် သူမအနီးထိုးရပ်လာသော
သူ့သစ်၏ Toyota corolla ကားလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကားပေါ်မှဆူးသစ် ကမန်းကတမ်းပြေးဆင်းလာပြီး
သူ့နားသို့ လျှောက်လာသည်။

“နှောင်းလေး. . . နှောင်းလေး ကိုကိုကိုစောင့်နေတာ
မဟုတ်လားဟင်၊ ကိုကိုလဲ ကားကိုမြန်မြန်မောင်းခိုင်းခဲ့တာပဲ၊

ပေမယ့် လမ်းထဲမှာ Heavy traffic ဖြစ်နေလို့”

သူ့စကားကြောင့် သူမပြုံးလိုက်မိ၏။

ဒီလူက စိတ်သာနောက်နေတာ၊ စကားပြောတဲ့ နေရာ

မှာတော့ အတော်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတတ်တဲ့လူပါ။

“လာလေ . . . နှောင်းလေး၊ ကိုကိုတို့ ဒီကပြန်ရင် Oasis မှာ dinner ဝင်စားကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထိပြီး ခေါ်လိုက်သောကြောင့် သူမလန့်ဖျတ်ပြီး ရုန်းလိုက်မိသည်။

“အို . . . ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ လွတ်ပါ”

“ကိုကိုချစ်သူကို ကိုကိုလက်ကိုင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့် လွတ်ရမှာလဲ”

သူကပြောပြီး သူမလက်ကိုဆွဲ၍ ကားရှိရာခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်မလက်ကိုလွတ်ပါ ကိုဆူးသစ်၊ တွန့်မနှောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ . . . နှောင်းလေးမဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ငါ့နှောင်းလေးကို ဘယ်လောက်ထိလွမ်းဆွေးတမ်းတခဲ့ရသလဲ၊ နှောင်းလေးကို ပြန်တွေ့ရနိုးနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ရှာဖွေခဲ့ရသလဲဆိုတာ နားလည်မပေးနိုင်သေးဘူးလားကွာ၊ ကိုကိုကို ရှောင်မိတာ”

နေဦးမှာလားဟင်”

သူတကယ်ခံစားနေရမှန်း သူ့မျက်ဝန်းများကို ကြည့်သွင်ပင် သိနိုင်ပါ၏။

“ကိုကိုနောက်လိုက်ခဲ့ပါ နှောင်းလေးရယ် နော်”

အသနားခံသလို သူမလက်တစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း သူပြောနေသောကြောင့် သူမတွေဝေနေမိသည်။

ထိုစဉ် သူမတို့နား ဝှေးခနဲထိုးဆိုက်လာသော ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ပန်းရိပ်လက်ကို အခုလွတ်လိုက်စမ်း”

. . . ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ ထိုကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုကိုခိုင်မင်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ခိုင်မင်းက ပန်းရိပ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဆူးသစ်မလက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကိုဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းက ဘာကိုစွဲ ပန်းရိပ်လက်ကို ခိုင်ရတာလဲကွ”

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် ခိုင်မင်း၏မျက်ဝန်းများ
ကြောင့် သူမထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ငါမေးနေတာ ဖြေစမ်း”

ဒေါသကြီးသည့် ခိုင်မင်းက ဆူးသစ်၏အကိုစင်
ဆောင့်ဆွဲပြီး မေးသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ နှောင်းလေးက ငါ့ချစ်သူ
သူလက်ကို ငါဆွဲတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမင်းချစ်သူလဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်းအရူးထတိုင်း
ပန်းရိပ်နဲ့လာပတ်သက်နေစရာ မလိုဘူးကွ”

“ဘယ်က ပန်းရိပ်လဲ၊ ဒါ ငါ့ချစ်သူ၊ ငါနဲ့လက်ထပ်
တဲ့ ငါ့ဇနီး နှောင်းရိပ်ဝေတဲ့၊ မင်းမသိရင်မှတ်ထား”

သူ့စကားကြောင့် ခိုင်မင်းဒေါ်ဖောင်းသွားပြီး သူ့မျက်
ကိုဆွဲထိုးလိုက်၏။

“ကဲကွာ . . . စကားရှည်ဦး”

ခိုင်မင်းလက်သီးချက်ပြင်းပြင်းကြောင့် ဆူးသစ်
သို့ လန့်သွား၏။

“အို . . . ကိုကိုခိုင်မင်း၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

သူမစိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး ခိုင်မင်းကိုတားဆီးလိုက်သည်။
ဆူးသစ်ကားပေါ်တွင်ထိုင်နေကြသော ဦးကြီးပွနှင့်
အိဇင်တို့လည်း ပြေးဆင်းလာကြသည်။

“ကိုကိုကို မထိုးပါနဲ့”

ခိုင်မင်းက ဆူးသစ်ကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်၍
ဆင့်၍ထိုးနေသောကြောင့် အိဇင်က အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်
၏။

“လူလေးကို မလုပ်ပါနဲ့၊ သူက စိတ်နောက်နေတာပါ”

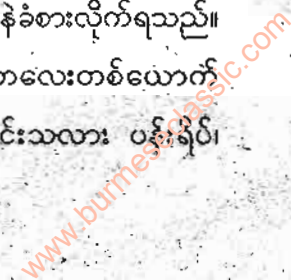
ပြောရင်း ဦးကြီးပွက ဝင်ဆွဲလိုက်၏။

“တော်ပါတော့ ကိုကိုခိုင်မင်းရယ်၊ သူက စိတ်ဝေဒနာ
သည်ပါ”

ခိုင်မင်းလက်သီးချက်ကြောင့် နှာခေါင်းမှသွေးတွေစီးကျ
နေသည့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူမရင်မှာ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

“စိတ်ဝေဒနာသည်ဆိုပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဆို ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်နေတာ ကောင်းသလား ပန်းရိပ်၊

တွေကောင်... မင်းကြပ်ကြပ်သတိထားပါ။ နောက်နောင် ပန်းရိပ်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့။

“မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ မင်းကို ငါလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး နှောင်းလေး... ကိုကိုနဲ့လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ ကိုကိုနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

ဦးကြီးပွဆွဲခေါ်သည့်နောက်သို့ပါသွားရင်း ဆူးသစ်ထံ အော်ပြောနေ၏။

ခိုင်မင်းကြောင့် အညှီအမည်းစွဲသွားသည့် သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲထိခိုက်နေမိလေသည်။

သူတို့ကားလေးထွက်သွားတာကို ငေးမောနေမိစဉ် ကိုကိုခိုင်မင်းက သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားရုံရာဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

“ဝင်စမ်း ကားထဲကို”

ပြောပြီး သူမကမောင်းသူနေရာတွင်ဝင်ထိုင်၍ ကားထဲ ခေါ်သတကြီးမောင်းထွက်လာခဲ့၏။

“ဒီမှာ ပန်းရိပ်၊ အဲဒီလူနဲ့မင်း ဘယ်လိုတွေ့ပတ်သက် နေသလဲ ပြောစမ်း”

“-----”

“ငါမေးနေတယ်လေ၊ မင်းမဖြေဘူးလား”

“ကိုကိုသိပ်ရက်စက်တာပဲ”

“ဘာ”

“ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ကို သည်လောက်ထိနာကျင်အောင်ထိုးဖို့ မကောင်းပါဘူး”

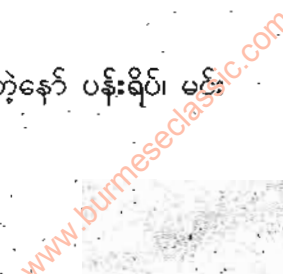
“ဘာ... ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ စိတ်ဝေဒနာသည် ဟုတ်လား၊ နားမလည်ပေလို့ပဲနော်၊ နားသာလည်ရင် ဒီလိုလူနဲ့ မင်းတော့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကိုကိုခိုင်မင်းရယ်”

“ဘာလဲ မင်းက ဒီလူ့ကိုထိတာနဲ့ ဒီလောက်နာနေပုံ ထောက်တော့ ဒီလူ့ကိုသံယောဇဉ်တွယ်နေပြီလား”

သူမဘာမှပြန်မဖြေမိဘဲ ကိုကိုခိုင်မင်းထိုးတာခံလိုက်ရသည့် သူ့အကြောင်းတွေးနေမိ၏။

“တိတ်ဆိတ်ခြင်းဟာ ဝန်ခံခြင်းတဲ့နော် ပန်းရိပ်၊ မင်း

စုလှဖြူ

သူ့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလဲ”

“ပန်းရိပ် သူ့ကိုသနားမိတာပါ”

“သနားတယ်ဆိုတာ ချစ်တာထက်ပိုပြီး အန္တရယ်ကြီး တယ်၊ ဒါကို မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ သနားရာက ချစ်မိသွားရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ၊ ကိုကို မင်းကို လုံးဝမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးနော် ပန်းရိပ်၊ ဒီလူကြောင့် ကိုကိုတို့ရဲ့ အနာဂတ်မှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“-----”

“ပြီးတော့ မင်းသိထားရမှာက သူ့စွဲလမ်းရှူးသွပ်နေတဲ့ သူဟာ မင်းမဟုတ်ဘူးနော် ပန်းရိပ်၊ သူ့ချစ်သူ နှောင်းလေး အဖြစ်နဲ့ မင်းကို စွဲလမ်းနေတာ”

ခိုင်မင်းစကားကြောင့် သူမတွေဝေသွားမိသည်။

သူ့စွဲလမ်းနေတဲ့သူဟာ ပန်းရိပ်မဟုတ်မှန်း ပန်းရိပ် နားလည်နေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

တစ်လမ်းလုံး ခိုင်မင်းကို စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဖြစ် တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ပန်းရိပ်ပါလာခဲ့သည်။

သူမရင်ထဲတွင် ဆူးသစ်အကြောင်းများ ပြည့်နှက်နေ လေသည်။

ဦးကြီးပွဆွဲခေါ်သည့်နောက် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ဝါသွားရင် သူမကိုတတွတ်တွတ်အော်ခေါ်သွားသည့် သူ့ပုံစံကို သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှ ရုတ်တရက်ဖျောက်ဖျက်ပစ်၍ မရနိုင် တော့ပေ။

အခန်း(၂)

ထိုနေ့ည အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်းမစားနိုင်ပေ။

“ပန်းရိပ်... စားတာနည်းလှချည်လား”

“ပန်းရိပ်သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ မေမေ”

သူမက သည်လိုပြောတော့ ကိုကိုခိုင်မင်းက သူမ

မကြည်မလင်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

ဘရူဏီစာပေ

“နေမကောင်းတာလား စိတ်မကောင်းတာလား” ဟု လှမ်းမေးသည်။

သူမဘာမှပြန်မဖြေချင်တာကြောင့် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်။

“နေပါဦး ပန်းရိပ်”

လှေကားလက်ရန်းပေါ်တင်ထားသည့် သူမ၏လက် တစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ခိုင်မင်းတားဆီးလိုက်၏။

“ကိုကိုခိုင်မင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ကိုယ်ဒီညအရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်ရမယ်၊ အဲဒါ ပန်းရိပ်နဲ့စကားခဏလောက်ပြောချင်လို့၊ ခြံထဲခဏသွား ထိုင်ကြရအောင်”

သူမ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ပန်းရိပ်ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ပါ ကိုကိုခိုင်မင်း၊ တို့ကိုခိုင်မင်းပြောစရာရှိရင် ဒီမှာပဲပြောပါလား”

“လှေကားပေါ်မှာ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ ပန်းရိပ်ရဲ့၊ ဟာ...”

ဘရူဏီစာပေ

သူက ပန်းရိပ်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝရံတာရိုရာ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဝရံတာရောက်တော့ ပန်းရိပ်ပန်းနှစ်ဖက်ကို အသာ အသာဆုပ်ကိုင်ပြီး ပန်းရိပ်မျက်နှာလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။

“ပန်းရိပ်”

“ပြောပါ ကိုကိုခိုင်မင်း”

“ဒီတစ်ခါ ကိုကိုခရီးထွက်ရမှာ တစ်လလောက်ကြာမယ်ထင်တယ်၊ ပန်းရိပ်ကိုထားခဲ့ရမှာ ကိုကိုစိတ်မချဘူးကွာက... ပြောစမ်း၊ ပန်းရိပ်ကို ကိုကိုစိတ်ချရမှာလား”

“စိတ်မချစရာ ဘာရှိလို့လဲ ကိုကိုခိုင်မင်းရဲ့”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုစိတ်မနဲ့ တဲ့လူနဲ့...”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်”

သူ့လက်တွေကိုပုတ်ထုတ်ရင်း စိတ်ရှုပ်သလို သူမပြောလိုက်သည်။

“ကိုကိုလဲသိပ်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုမခိုတဲ့

အချိန်မှာ သူနဲ့မင်းရင်းနှီးသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငိုယိုက ပြောနေရတာ”

သူ့စကားများကြောင့် သူမရင်ထဲတင်းကြပ်သလိုဖြစ်လာပြီး သူ့ကိုကျောခိုင်းထားလိုက်မိ၏။

သူက သူမပန်းနှစ်ဖက်မှဆုပ်ကိုင်၍ သူမကိုယ်လေးကို ခွဲလှည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ပန်းရိပ်၊ ကိုကိုမျက်နှာကိုမကြည့်ချင်တော့ဘူးဘူး၊ ကိုကိုမျက်နှာလွဲထားရလောက်အောင် ဟိုစိတ်ဝေဒနာသည်က မင်းရင်ထဲမှာ နေရာယူနေပြီလား”

ခိုင်မင်းအသံတွေ တုန်ယင်နေ၏။

သူမကို သူ အလွန်သဝန်တို့နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူမလည်းလည်းနေမိသည်။

“ကိုကိုခိုင်မင်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ ပန်းရိပ် မဖြေတတ်တော့ဘူး”

“မင်းမဖြေတတ်တော့ဘူးဆိုရင် ကိုကိုပဲပြောတော့မယ်၊ ကိုကိုခရီးသွားနေတဲ့ရက်မှာ မင်းနဲ့သူလုံးဝမပတ်သက်ရဘူး...”

နားလည်လား၊ ကိုယ့်ပြန်လာလို့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်သတင်းတွေကြားရင် ကိုယ့်အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ပန်းရိပ်အနားယူပါရစေတော့ ကိုကိုခိုင်မင်း”

သူမဆက်လက်နားမထောင်ချင်သောကြောင့် တောင့်တပန်သလို ပြောလိုက်သည်။

သူမပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်တွေကိုဖယ်ပေးလိုက်သည်။ သူ့နားမှ သူမလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကိုလုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူမအိပ်ခန်းခွဲက လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းလာသဖြင့် ခုတင်ပေါ် သူမပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲတွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ခံစားနေရ၏။

ကိုကိုခိုင်မင်း၏အနှောင်အဖွဲ့တွေကြားက ဘယ်ထောင့်မှ များမှ လွတ်မြောက်နိုင်မှာပါလိမ့်...။

သူမတွေ့နေမိစဉ် ခြံထဲမှကားမောင်းထွက်သွားသံ

ဦးလှိုင်ရ၏။

ဪ... ကိုကိုခိုင်မင်း ခရီးထွက်သွားပြီထင်ပါရဲ့..

စိတ်ထဲအနည်းငယ်ပေါ့ပါးသွားသလိုပါပဲလား...။

ညနေက ကိုကိုခိုင်မင်းအထိုးအကြိတ်ခံသွားရသော

သူ့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပြန်သည်။

ခုချိန်ဆို သူ့ဘယ်ဘယ်လိုများနေလိမ့်မလဲ...။

ခိုင်မင်း၏လက်သီးချက်ကြောင့် နှာခေါင်းမှ သွေးတွေ

နီးကျနေသည့် သူ့အကြောင်းပြန်တွေ့မိတိုင်း သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်သလိုခံစားနေရ၏။

ချောမောခန့်ညားသည့် သူ့ရုပ်သွင်ကို သူမမေ့ဖျောက်

ရနိုင်ဘဲဖြစ်နေမိသည်။

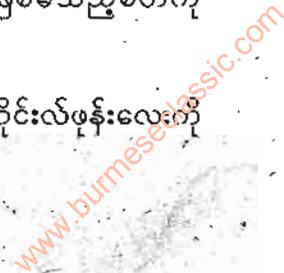
အခုချိန်ဆို သူ့ဘာလုပ်နေမလဲ...။ သူတစ်ယောက်

တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရရှာမလား...။

သူမရင်ထဲမှ သူ့အပေါ်ဂရုဏာဖြစ်မိသည့်စိတ်ကို

ဘယ်လိုမှတားဆီးမရနိုင်ပေ။

မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထားသည့် မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းလေးကို

လှမ်းယူလိုက်ပြီး နံပါတ်အချို့ကိုနှိပ်လိုက်မိသည်။

သူမမှားသလား... မှန်သလားမသိပါ။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ပြန်ထူးသံ

ကြားရ၏။

“အိဇင်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟင်... မမ မမပန်းရိပ်ထင်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်၊ အခုပဲ အိဇင်မမဆီဆက်
တော့မလို့ ကိုကိုလေ... ကိုကို...”

“ဟင်... ကိုဆူးသစ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိဇင်ထိတ်ထိတ်ပျာပျာအသံကြောင့် သူမစိုးရိမ်ပူပန်
သွားမိ၏။

“သူ... သူ့ရောဂါတွေတအားတက်နေတယ်
ညနေက မမရဲ့ကိုကိုခိုင်မင်းဆိုတဲ့လူကို အရမ်းဒေါသထွက်
တယ်၊ ပြီးတော့ ဦးကြီးပွဆွဲထားတာနဲ့ အဲဒီမမအစ်ကိုကို

မထိုးလိုက်ရလို့ ဦးကြီးပွကိုလဲ ဒေါသထွက်နေတယ်၊ ပြီးတော့
လဲလေ မမနာမည်ကို တတွတ်တွတ်ခေါ်နေတယ်”

“ညနေက ကိစ္စအတွက် မမတကယ်ပဲစိတ်မကောင်း
ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ အဲဒီအတွက် ကိုကိုခိုင်မင်းအစား မမကပဲ
ထောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မမ၊ အိဇင်တို့ဆီ မမဖုန်းဆက်တာကိုပဲ
ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကိုကိုနဲ့ခဏစကားပြောလိုက်ပါလားဟင်၊ ကိုကို
အခုအရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... သူ့ကိုဖုန်းပေးလိုက်ပါ”

သူမဥှးစားပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အိဇင်ကိုကိုအခန်းထဲက Cordlessကို လွှဲပေး
လိုက်မယ်နော်”

“ကိုကိုရေ... ကိုကို၊ ကိုကိုအခန်းထဲက Cordless
phone ကို ကိုင်လိုက်ပါ”

အိဇင်အသံကို ဖုန်းထဲမှတဆင့်ကြားနေရ၏။

“ဟယ်လို... ဘယ်သူလဲ”

အသံမှာမာဖြင့် သူထူးသံကိုကြားနေရသည်။

“ကိုဆူးသစ်လား . . . ကျွန်မပါ”

“ဟင် . . . ကျွန်မဆိုတာ . . . ”

“ဟို . . . ဟို . . . နှောင်းလေးပါ” ဟု သူမအရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

သူ့ရောဂါဝေဒနာသက်သာရန်အတွက် သူမဘက်တတ်နီင်သလောက် အကူအညီပေးချင်မိသည်မဟုတ်လား . . .

“ဟင် . . . နှောင်းလေး၊ နှောင်းလေး . . . ဟုတ်လား နှောင်းလေး ကိုကို့ဆီဖုန်းဆက်တယ်၊ ကိုကို့ပျော်လိုက်တာကွာ ပျော်လွန်းလို့ နှစ်ပတ်ကျွမ်းတောင် ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

သူ့အသံက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားပြီး လှိုက်လှဲတုန်ယင်သွား၏။

“ကိုကို့လေ နှောင်းလေးကို သိပ်သတိရနေတာ၊ ညနေက နှောင်းလေးနဲ့ကိုကို dinner သွားစားကြမလို့ အစီအစဉ်ပျက် သွားတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ညနေက နှောင်းလေးကို ကိုကို့-

တခေါ်သွားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ၊ ကိုကို့ကို ပြောစမ်း၊ သူ့ကို တိုကိုသတ်ပစ်ချင်လိုက်တာ”

“ဟို . . . သူက နှောင်းအသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား နှောင်းလေး၊ သူ့ကြောင့် ကိုကို့ကို မင်း စိမ်းကားနေတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုကိုရယ်”

သူစိတ်ချမ်းသာစေရန် သူမအလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောနေမိသည်။

“နှောင်းလေး အခုဘယ်မှာလဲ၊ ကိုကိုအခုလာခေါ်မယ်၊ နှောင်းလေးကို ကိုကိုသိပ်တွေ့ချင်တယ်”

“အခုလာတွေ့လို့ ဘယ်ရပါမလဲ ကိုကိုရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှောင်းက အိမ်မှာလေ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့တွေ့ရမှာလဲ . . . ပြော”

“မနက်ဖြန်ညနေ”

သူမတွေဝေစဉ်စားနေမိပြီးမှ ဖြေလိုက်မိသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကိုသိပ်ဝမ်းသာ
တာပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျမှ နှောင်းလေးနဲ့အပြတ်လျှောက်လည်ပစ်
မယ်”

ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ပြီး သူမငြိမ်သက်နေမိ၏။

ကိုကိုခိုင်မင်း သည်လောက်တားမြစ်ခဲ့တဲ့ကြားထဲထဲ
သူနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားခဲ့မိတာ မှားများမှားသွားပြီလား...

ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ကိုငါ သနားပြီးအလိုလိုက်နေမိပါ
လိမ့်...

“နှောင်းလေး... ကိုကိုကို စကားပြောဦးလေ၊ နှောင်း
လေးအသံကို ကိုကိုကြားချင်တယ်”

“ပြောစရာသိပ်မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ်လို့ပြော”

“အို...”

သူ့စကားကြောင့် သူမရှင်ခွန်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

“ပြောလေ... ကိုကိုကိုချစ်တယ်လို့”

“မပြောချင်ပါဘူး၊ ကဲ... နှောင်းလေးဖုန်းချလိုက်”

တော့မယ်နော် ကိုကို၊ နက်ဖြန်ညနေမှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“နေပါဦးကွာ”

သူမဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ရင်ထဲတွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ လှုပ်ရှားလွန်းလှသည်။

သူနဲ့ဘာကြောင့်များ သွားပြီးပတ်သက်နေမိပါလိမ့်...

သူမကိုယ်သူမ စိတ်ဆိုးနေမိသည်။

သို့သော် မနက်ဖြန်ညနေ သူနဲ့တွေ့ရမှာကိုတွေးပြီး

ခင်ခွန်နေမိတာ အံ့ဩစရာရယ်ပါ။

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့ ညနေ။

သူမခိုနိုးထားသည့်အတိုင်း သူက သူမအလုပ်ဆင်းပြီး ချိန်တွင် လာစောင့်နေ၏။

သူမလေ့ဆိပ်ထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့် သူကကားပေါ် ပြေးဆင်းလာပြီး သူမနား ကမန်းကတမ်းလျှောက်လာသည်။

“နှောင်းလေး... ကိုကိုစောင့်နေတာကြာလှပြီ အခါရယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖက်လိုက်လာကြောင့် သူလက်ကိုသူမအသာဖယ်လိုက်ပြီး...

“လေယာဉ်ဆင်းတာ နည်းနည်းနောက်ကျလို့ပါ ကိုကိုရယ်”

“လာ... နှောင်းလေး၊ ကိုကိုကားနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”
သူကပြောပြီး သူမလက်ကိုဆွဲကာ ကားရုံရာသို့ ခေါ်သည်။

“နေပါဦး ကိုကို၊ ကျွန်မဒီနေ့ ကိုကိုကိုကော်ဖီတိုက်မလို့ တိုကိုကော်ဖီကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်... နှောင်းလေးကလဲ၊ ကိုကိုအကြိုက်တွေ တောင် မေ့နေပြီလားကွာ၊ ကိုကိုကော်ဖီမှမသောက်တာ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြိုက်လဲ၊ ကိုကိုကြိုက်တာသောက်ပေါ့၊ ဒီ Oasis မှာ ကျွန်မလိုက်တိုက်မယ်”

“Good idea ပဲ၊ လာ... သွားကြစို့”

သူက သူမလက်တစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ကားနားမှ လှည့်ထွက်လာတော့ ကားထဲတွင်ထိုင်နေသော အိဇင်က...

“ကိုကို... ကိုကိုတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ငါတို့ Oasis မှာ တစ်ခုခုသွားစားကြမလို့”

“အိဇင်ပါလိုက်ခဲ့ပါလား”ဟု သူမကပြောတော့ သူက

“သူ့ကိုမခေါ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ထဲသွားစားကြမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူက သူမလက်ကိုဆွဲကာလှည့်ထွက်လာခဲ့သောကြောင့် သူမက အိင်္ဂင်ပါလိုက်ခဲ့ရန် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ့ လှမ်းပြလိုက်၏။

အိင်္ဂင်က သူမတို့နှောက်မှ မသိမသာ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ သူနှင့်သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကိုကိုဘာသောက်မလဲ”

“ကိုကိုဘာကြိုက်တတ်သလဲဆိုတာ နှောင်းလေးပြောပါလား”

သူ့အမေးကြောင့် သူမဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ဩော်... နှောင်းလေးက ကိုကိုဘာကြိုက်တတ်သလဲဆိုတာတောင် မေ့ပစ်လိုက်ပြီကိုး”

ပြောပြီး သူ့မျက်နှာညှိုးကျသွား၏။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

တကယ်တော့ သူ့ချစ်သူက လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်

မို့ သူမနှင့်သူ့ချစ်သူများပြီး သူမကိုစွဲလမ်းနေမှန်းသိတာကလွဲ

သူတို့အကြောင်း တခြားဘာမှသိခွင့်မရသေးပေ။

“တော်ပြီ... နှောင်းလေး၊ ကိုကို ဘာမှမသောက်ချင်တော့ဘူး”

သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းထပြန်ရန် ဟန်ပြင်တော့ သူမတားဆီးလိုက်၏။

“အို... ကိုကိုကလဲ၊ နေပါဦး နှောင်းလေးက နောက်တာပါ။ ကိုကိုဘာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ နှောင်းလေးသိပါတယ်။ ဟိုကိုကြိုက်တာ tea လေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

---ကော်ဖီမဟုတ်ရင်လက်ဖက်ရည်ပေါ့၊ ဒါပဲရှိတာပဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ နှောင်းလေးကလဲကွာ၊ မှတ်မိရဲ့သားနဲ့”

သူမမှန်းပြီးဖြေလိုက်တာမှန်သွား၍ တော်ပါသေးသည်။

သူမတို့ကော်ဖီနှင့်လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီ မှာလိုက်

ကြပြီး Cheese cake မှာသည်။

ကော်ဖီဆိုင်ထဲရှိ သူတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲတစ်လုံး

မှာထိုင်ပြီး အိင်္ဂင်က သူတို့ကိုအကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

“ကိုကိုနဲ့ အခုလို အတူရှိနေရတာ ပျော်သလား နှောင်းလေး”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် သူမလက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို အုပ်ကိုင်ပြီး သူကမေးသည်။

“ပျော်ပါတယ်”

“ကိုကိုတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ကိုကိုတို့မိခင်လာပွဲလုပ်ကြပါစို့နော်၊ နှောင်းလေးပျောက်သွားတဲ့နေ့ကစပြီး ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ခံစားနေရတာ ဒီနေ့အထိပါဇာတာ ကိုကိုကို မသနားဘူးလားဟင်”

သူမမျက်နှာကိုငေးစိုက်ကြည့်ပြီး လေးလေးနက်နက် မေးတော့ သူမအနေရခက်နေ၏။

သူဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကိုရှုန်းဖယ်လိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ဖြေပါဦး နှောင်းလေး၊ ကိုကိုဝေဒနာတွေကို ကိုယ်ချင်မစာတော့ဘူးလားကွာ၊ ကိုကိုကိုမချစ်တော့ဘူးလား နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကိုကို မချစ်တော့ဘူးလား”

သူက အားမလိုအားမရအမူအရာဖြင့် သူမလက်ကို ပြန်ပြီး ဆုပ်ကိုင်တော့ သူမဆောင့်ရှုန်းလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုတွေအတင်းအကျပ်လုပ်ရင် ကျွန်မစိတ်ဆိုးလို့...”

အနော် ကိုဆူးသစ်၊ ရှင့်ကို သနားလို့ရှင်နဲ့လာတွေ့ခဲ့တာ၊ ဒီလိုတွေ မလုပ်ပါနဲ့”

သူမတို့နှစ်ယောက်၏အခြေအနေကို နားလည်သလို အိမ်ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။

“ပြန်ကြရအောင် ကိုကို၊ မမကိုအားနာစရာကောင်းနေပြီ”

“ဟင်... နင်ကဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ”

သူက အခုမှ အိမ်ထိုင်တွေ့သဖြင့် ဒေါပွသွားပုံရ၏။ “နင့်ကို လိုက်မလာဖို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့”

“ကဲပါ ကိုကိုရယ်... ပြန်ကြရအောင်နော်... လာ” အိမ်ထဲကသူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်သည်။

“မပြန်ဘူး... လုံးဝမပြန်ဘူး၊ နှောင်းလေး ကိုကိုမေးတာ ဖြေပါ၊ ကိုကိုကို မင်းမချစ်တော့ဘူးလား”

“အို... ကိုကိုကလဲ၊ မမအနေရခက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့”

သူမကို အားနာနေသည့်အမှုအရာဖြင့် အိင်ပြောလိုက်
၏။

“ဖယ်စမ်း အိင်၊ ငါရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိချင်တယ်
ငါ့ကို နှောင်းလေးမချစ်တော့ဘူးဆိုရင် ငါသေရလိမ့်မယ်
နှောင်းလေး... ကိုကိုကို တကယ်ပဲမချစ်တော့ဘူးလား”

သူမအဖြေရခက်နေ၏။ မျက်နှာလည်း မထားငတ်
လောက်အောင် ရှက်ရွံ့နေမိလေသည်။

“မဖြေဘူးဆိုရင် မင်း ကိုကိုကို မချစ်တော့လို့ပဲ
ဟိုနေက အကောင်က မင်းရဲ့အချစ်သစ်မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း
... အဲဒီကောင်နဲ့ဘယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ကြတာလဲ”

သူစိတ်ရှူးပေါက်လာပြီး သူမပခုံးကို ဆွဲခါလှုပ်ယမ်း
လျက်မေးနေသောကြောင့် သူမစိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်
တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်သိပ်လွန်လာပြီ”

“ကိုကိုရယ်... အိင်ပြောသားပဲမဟုတ်လား၊ မ
တွေ့ရင် ဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဆက်ဆံရဘူးလို့ အိင်
အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မမရယ်နော်”

“ရပါတယ်... မပြန်တော့မယ်”

“ဟင့်အင်း... နှောင်းလေး မပြန်ရဘူး၊ မပြန်ရဘူး၊
ကိုကိုနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

အိင်တားဆီးထားသည့်ကြားမှ သူမနောက်သို့ သူက
အတင်းအကြပ်ပြေးလိုက်လာသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် လူသိပ်မရှိသော်လည်း သူမက လေယာဉ်
ဖယ်တစ်ယောက်မို့ ရှက်သွေးမွန်ထူသွားမိ၏။

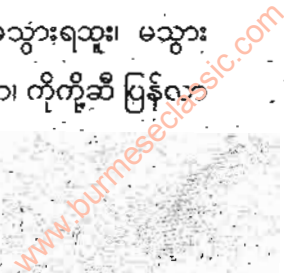
ထိုစဉ် ဦးကြီးပွရောက်လာပြီး သူ့လက်များကို ချုပ်
တိုင်တားဆီးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ ပြောမရရင်
မင်းကိုငါရိုက်ရလိမ့်မယ်”

သူမက သူတို့ကိုကျောခိုင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့၏။

သူက ဦးကြီးပွလက်ထဲတွင် ရှန်းကန်အော်ဟစ်ရင်း ကျန်
ရစ်ခဲ့လေသည်။

“နှောင်းလေး... နှောင်းလေး၊ မသွားရဘူး၊ မသွား
ပါနဲ့၊ ကိုကိုဆီပြန်လာခဲ့ပါ၊ ကိုကိုမှားပါပြီကွာ၊ ကိုကိုဆီ ပြန်လာ
ခဲ့ပါ”

သူ့အသံသည် သူမနှင့်တစ်စစ ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ငါသိပ်မှားတာပဲ... တကယ်ဆို ကိုကိုခိုင်မင်း တားမြစ်ထားတဲ့ကြားထဲက သူ့နဲ့ငါ လာမတွေ့သင့်ဘူး။

အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူ့ကိုပြန်လည်မြင်ယောင်မိပြန်တော့လည်း သနားမိပြန်သည်။

သူ့ကိုကြောက်သည့်စိတ်နှင့် သနားသည့်စိတ်နှစ်ခုက သူမရင်ထဲတွင် လွန်ဆွဲလျက်ရှိသည်။

ဪ... ကိုဆူးသစ်ဆိုတဲ့လူရယ်...

ရှင်နဲ့ကျွန်မ မဆုံခဲ့ကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ... အတော့ ရှင်ကို ကျွန်မ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိပြီထင်ပါရဲ့...

သူ့အကြောင်းကို မေ့ဖျောက်ပစ်ရန် သူမအပြင်းအထန် ကြိုးစားနေမိ၏။

သို့သော်...

အခန်း(၄)

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာ။

“လေယာဉ်ထွက်တော့မယ်လေ ပန်းရိပ်၊ ဖုန်းဆက်ဦးမလို့လား”

သူမနှင့်အလုပ်အတူလုပ်သည့် လေယာဉ်မယ်လေးက သူမကိုလှမ်းပြောလိုက်ခြင်းပါ။

သူမက ပိတ်ထားပြီးဖြစ်သည့် mobile phone လေးကို ဖွင့်နေသောကြောင့် လေယာဉ်မယ်လေးကေလင်က ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မေမေ့ဆီ ခဏဖုန်းဆက်မလို့ပါ ကေလင်၊ မနက်ထဲ ရေချိုးခန်းထဲမှာ နာရီမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ပဲ”

“ဪ . . . ဒါဖြင့် ကေလင်လေယာဉ်ပေါ်တက်နှင့် တော့မယ်နော်”

“ကောင်းပြီ ကေလင်”

အိမ်မှက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးများရှိသည်မို့ Longines နာရီအကောင်းစားလေးပျောက်သွားမှာ စိုးမိလေသည်။

မေမေ့ထံဖုန်းဆက်ရန် ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် message ဝင်နေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

“ဟယ်လို မမပန်းရိပ်ထင်၊ မမကိုပြောရမှာ အားတော့ နာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်အကူအညီတစ်ခု တောင်းပါရအောင်နော်၊ ဟိုတစ်နေ့က မမနဲ့တို့ကိုပြဿနာဖြစ်ပြီး ကိုကို့ရောဂါက အရမ်းဆိုးဝါးလာတယ်၊ မမကို သူ့အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ် ပြီးတော့ တောင်းပန်ချင်တယ်တဲ့၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အိမ်ထဲတို့ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်လောက် အကူအညီပေးပါဦးလားဟင်၊ မမဆီ ဘယ်လိုမှ ဖုန်းဆက်လို့မရလို့ message သွင်းထား

ခဲ့တာပါ”

ဖုန်းလေးကိုကိုင်ပြီး သူမငြိမ်သက်တွေ့ဝေနေမိလေသည်။

ဒုက္ခပါလား . . . သူနဲ့မပတ်သက်ချင်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ။

အခုဖုန်းဖွင့်လိုက်တာနဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်ဖို့ message က ဝင်လာပြန်ပြီ . . .

ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် သူနဲ့ဇာတ်သမ်းမပြတ်နိုင်တာလဲ . . .

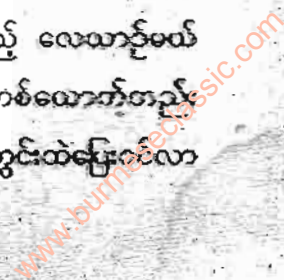
သူစိတ်ရှုပ်ထွေးသွားမိသည်။

မဖြစ်ဘူး . . . သူနဲ့သွားတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး . . .

သူမခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ ပန်းရိပ်၊ ဘာလို့ ခေါင်းတွေခါနေရတာလဲ၊ ဘာ . . . ဟိုမှာလေယာဉ်ထွက်တော့မယ်”

အချိန်နောက်ကျမှရောက်လာသည့် လေယာဉ်မယ်လေးနှင့်ချီ၏သတိပေးသံကြောင့် သူမတစ်ယောက်တည်း နိုင်တွေ့နေရာမှ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး လေယာဉ်တွင်းထဲပြန်ဝင်လာ

နဲ့သည်။

မေမေဆီဖုန်းဆက်ရန် အချိန်မရတော့ပေ။ တာထမ်းဆောင်ရတော့မည်မို့ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရ၏။

လေယာဉ်ပေါ်ရောက်သည်အထိ အတွေးများစွာဖြင့် သူမရင်ထဲမတည်ငြိမ်။

Tray လေးကိုပြီး ခရီးသည်တွေကြားလျှောက်လာရင် သူမစိတ်က အဝေးတစ်နေရာသို့ လွင့်ပါးလျက်ရှိ၏။

* * * “မမနဲ့ကိုကို ပြဿနာဖြစ်ပြီး ကိုကိုရောဂါက အရမ်းဆိုးဝါးလာတယ်၊ မမကို သူ့အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ တောင်းပန်ချင်တယ်တဲ့”

အိဇင်စကားသံတွေကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေသလို ချောမောခန့်ညားသည့်သူ့ရုပ်သွင်ကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

ကိုဆူးသစ်... ကိုဆူးသစ်...

ရှင်တစ်ယောက်တည်း သိပ်ခံစားနေရပြီလား...

အဲဒီနေ့က ကျွန်မရှင်ကိုလုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲထားခဲ့မိတာ

သွားပြီလား...

“အို... ဆောရီး”

“ဟာဗျာ”

စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်သဖြင့် ခရီးသည်တစ်ယောက်ရှေ့ကော်ဖီပန်းကန်ချပေးလိုက်စဉ် မှောက်ကျသွားခြင်းရယ်ပါ။

“ဟို... တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

သူမ tissue ပြေးယူပြီး ကော်ဖီပေသွားသည့်ခရီးသည်ကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြင့် သူမအလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်မပြေပေ။

ကိုဆူးသစ်ရယ်... ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မတော့ဒုက္ခပါပဲ။ ညနေအလုပ်ဆင်းချိန်ရောက်တော့ လေဆိပ်အဝင်ဝ

တွင် ရပ်စောင့်နေသည့် အိဇင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အိဇင်ကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူမလှည့်ထွက်ခဲ့သော်လည်း အိဇင်က...

“ခဏနေပါဦး မမရယ်၊ အိင်ကို မမ မတွေ့ချင်ဘူး ဆိုတာ အိင်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိင်တောင်းဖန် ပါရစေနော်၊ ကိုကိုရောဂါသက်သာအောင် ကူညီနိုင်မယ့်လူ တစ်ယောက်တည်းရှိလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး အိင်၊ တို့မကူညီနိုင်တော့ဘူး သူမတမင်တကာ မျက်နှာတင်းပြီးပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အိင်က လက်လျှော့မည့်ပုံမပေါ်။

“မမရယ်... ကူညီပါနော်၊ ကိုကိုလေ... အခုဘာမှ မစားမသောက်နဲ့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ရောဂါထနေလို့တော့ တစ်ချိန်လုံး မမကိုပဲ အော်ခေါ်နေတယ်”

“သူ့အဲဒီလိုတွေ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်လို့ ဟိုတစ်နေ့က လေဆိပ်ကော်ဖီဆိုင်မှာ တို့အရှက်ရခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ အဲဒီအတွက်လဲ မမကိုထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကိုကိုက စိတ်ဝေဒနာသည်မို့ပါ၊ ကိုတို့က သိပ်သနားစရာကောင်းပါတယ် မမရယ်၊ သူ့ခမှာ သူ့ချစ်သူတို့ ချစ်ရှာလွန်းလို့ အခုလို စိတ်နောက်သွားခဲ့ရတာပါ”

သူမနှင့်တွေ့လျှင် အလွန်မြတ်နိုးချစ်ခင်စွာ ကြည့်တတ်

သော သူ့မျက်ဝန်းများကို သူမပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပြန်သည်။

“ကူညီပါဦး မမရယ်နော်၊ မမကိုသာ မြင်လိုက်ရရင် ကိုကိုရောဂါ သက်သာသွားမှာပါ၊ ပြီးတော့ မမကို ဘာမှ မထိခိုက်စေအောင် အိင်တာဝန်ယူပါမယ်”

“သူ့ကို ဆေးခန်းမပြဘူးလား အိင်”

“ပြပါတယ် မမ၊ အခုနောက်ပိုင်းတော့မပြဖြစ်တော့ပါဘူး”

“တို့ကူညီတယ်ဆိုရင်လဲ သက်သာရင်ခဏပေါ့တကယ်တော့ သူ့ကို တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ပြပြီး ကုသသင့်တယ်လို့ မမထင်တယ်”

“ကိုကိုရောဂါကို ဆရာဝန်အတော်များများနဲ့ ကုသကြည့်ပြီးပါပြီ မမ၊ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကိုပို့ဖို့ကျတော့ ဘွားဘွားက ခွင့်မပြုဘူး၊ ရောဂါမပျောက်နိုင်တော့ပါဘူးတဲ့၊ ကိုကိုတို့ အဲဒီမှာသွားပြီးထားရင် ဒုက္ခဖြစ်နေမှာစိုးလို့တဲ့လေ”

သူမသက်ပြင်းရွှက်နေမိ၏။

“အိင်မှာ ကားပါလာခဲ့ပါတယ် မမ၊ အိင်နဲ့လိုက်ခဲ့

စုလှဖြူ

ဆယ်မတုတ်လားဟင်”

အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် တောင်းပန်နေရှာသော အိမ်ကိုသနားမိသည်နှင့် သူမမငြင်းရက် တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

အိမ်ကားဖြင့်ပင် သူမလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ သူတို့ အိမ်ရောက်တော့ အိမ်ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေသော ဘွားဘွားဒေါ်နှင့်အိကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟင်... ဟိုကလေးမလေး ပါလာပြီလား အိမ် ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

မြေးဖြစ်သူအတွက် အပူမီးခိုင်းနေရှာသော ဘွားဘွား ဒေါ်နှင့်အိကို သူမကရုဏာဖြစ်သွားမိသည်။

“လာ... လာ... မြေးမလေး၊ လူလေးကို ငါ့မြေး လေး ကယ်မှဖြစ်မှာ၊ ငါ့မြေးမလေးကို တစ်ရက်မမြင်ရတာ ငါ့မြေးလေး... သေလုမျောပါးဖြစ်နေပြီ”

ဘွားဘွားဒေါ်နှင့်အိခေါ်ဆောင်ရာသို့ သူမလိုက်လာ ခဲ့သည်။ အိမ်လည်း နောက်မှာပါလာသည်။

“ဒီအခန်းမှာ ကိုကိုရှိနေတယ် မမ”

အိမ်က ဧည့်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် အခန်းတစ်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောသည်။

အခန်းတံခါးကိုအသာခေါက်ပြီး အိမ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကို... ကိုကို၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“မဖွင့်ဘူး... သွားကြ၊ သွားကြ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ်”

“တံခါးခဏလောက်ဖွင့်ပေးပါ ကိုကိုရယ်”

“ဒုန်း”

အထဲမှ တံခါးကိုတစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သံ ကြောင့် သူမ၊ အိမ်နှင့်ဘွားဘွားဒေါ်နှင့်အိပါ ထိတ်လန့်တုန် ယင်သွားကြ၏။

“မြေးလေးရဲ့အခြေအနေက မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ မြေးမ လေးရယ်၊ သူစိတ်ချမ်းသားအောင် ဘွားဘွားလဲ ဘာမှလုပ် မပေးနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်”

ပြောရင်း ဘွားဘွားဒေါ်နှင့်အိမျက်ရည်ဝဲလာသော

ကြောင့် သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်၊ သူ့ရောဂါ
ဝေဒနာသက်သာအောင် တတ်နိုင်သလောက် ကျွန်မကူညီ
ပါမယ်နော်”

ဘွားဘွားဒေါ်နှင်းအိကို အသာဖက်ပြီး သူမနှစ်သိမ့်
လိုက်၏။

သူ့စိတ်ဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်းရန် သူမ မဖြစ်
မနေ ကူညီရတော့မည်မဟုတ်ပါလား...

သနားကရုဏာဖြစ်စရာ၊ သူ့ကိုသူမကိုယ်တိုင်တ
သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိပြီဆိုတော့လည်း...

အခန်း(၅)

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“မသွားသေးဘူးလားကွ”

အခန်းထဲမှ သူ့ဒေါသတကြီးအော်သံကြားရ၏။

“တံခါးခဏဖွင့်ပါဦး၊ ကိုကို၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုကို
သိချင်ဘူးလားဟင်”

သူမစကားသံအဆုံးတွင် အခန်းထဲမှအော်ဟစ်နေသံ

သုန္ဒရီ

များ ငြိမ်သက်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ . . . အခုစကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ
စိတ်လှုပ်ရှားမှုပြင်းထန်နေသော သူ့အသံကို ကြား
သည်။

“တံခါးလာဖွင့်ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့”

တံခါးချပ်ကို အထဲမှဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်
ရှုပ်အင်္ကျီကို မသပ်မရစ်ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ကိုတွေ့လိုက်
လေသည်။

သူ့ဆံပင်များက ဖွာလန်ကြနေပြီး မျက်နှာတွင် နှုတ်ခမ်း
မွှေး၊ ပါးမြိုင်းမွှေးများ ခပ်ရေးရေးပေါက်နေ၏။

“ဟင် . . . နှောင်းလေး”

သူက သူမမျက်နှာကိုမြင်တော့ ချက်ချင်းဆိုသလို
ပြုံးရွှင်သွားပြီး သူမကိုယ်လေးကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။

“အို”

သူ၏သန်မာသော လက်များကြားမှ သူမရုတ်တမ်း
ရုန်းမထွက်နိုင်ပေ။

“အိုး . . . ကျွန်မကိုလွတ်ပါ”

အနေခက်သွားရသူများက ဘွားဘွားဒေါ်နှင့်အိနှင့်
အိဇင်ပင်ဖြစ်သည်။

“မလွတ်ဘူး . . . မလွတ်ဘူး၊ လွတ်လိုက်ရင် ကိုကိုကို
နှောင်းလေးပစ်သွားမှာပေါ့”

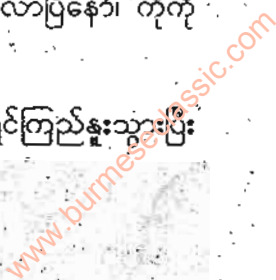
“ကိုကိုဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ၊ အိဇင်ကို ကတိပေးထား
တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုကို ကတိမတည်ရင် အိဇင် မမကို ဘယ်
တော့မှ ခေါ်မပေးတော့ဘူး”

အိဇင်စကားကြောင့် သူမကိုယ်လေးကို တင်းတင်းကျပ်
ကျပ်ဖက်ထားရာမှ သူလွတ်ပေးလိုက်၏။

သူမရင်တဖျတ်ဖျတ်ခုန်နေမိလေသည်။ သူ့မျက်နှာကို
ရုတ်တရက်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဆော့ဇိုးနော် နှောင်းလေး၊ ကိုကိုစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်
ဖြစ်သွားမိတာပါ၊ နှောင်းလေး ကိုကို့ဆီပြန်လာပြီနော်၊ ကိုကို
ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

သူ့အမူအရာက ချက်ချင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားပြီး

ယူခပ်လိုက်သလို ရွှင်လန်းနေသည်။

သို့သော် ယခင်ရက်များက အစားပျက်အအိပ်ပျက် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် သူ့အတော်လေးပိန်သွား၏။

သူနှင့်သူမဆိုဖာခုံတွင် အတူတွဲထိုင်ပြီး စကားပြောဖြင့် ကြသည်။

အိဇင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်နေပေးပြီး သွားဘူး ဒေါ်နှင်းအိက စားစရာဖြင့်ဆင်ခိုင်းနေသည်။

“သိပ်လွမ်းရတာပဲ နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကိုနားမှာ ထားရ နေပါလားကွာ”

“ကိုကိုနားမှာ အမြဲတမ်းနေလို့မရဘူးလေ ကိုကိုရဲ့ နှောင်းက လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုကိုသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ကွာ”

သူက ဆံထုံးမြင့်မြင့်ထုံးထားပြီး ဆံနွယ်လေးများမျက်နှာပေါ် ကပိုကရိုကျနေသည့် သူမကိုမြတ်နိုးသလိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“သိရင် နားလည်ပေးမှာပေါ့၊ နှောင်းက လေယာဉ်မယ် တော့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်လေ၊ ကိုကိုနားမှာ တစ်ချိန် ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ ကိုကိုရဲ့”

“ကိုကိုကမှ နှောင်းလေးနဲ့မခွဲနိုင်တာကွာ”

စကားပြောရင်း သူမမျက်နှာနားနီးကပ်လာသော သူ့ မှာနှာကြီးကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုကိုနော် . . . စကားကိုအေးအေးဆေးဆေးပြော”

“နှောင်းလေးနဲ့ ဒီလိုပဲ အမြဲနေချင်တယ်”

“နေလို့မှ မဖြစ်တာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် တစ်စက္ကန့် ဆောင် ခွဲနေစရာမလိုတော့ဘူး”

“နှောင်းလေးဆီဖုန်းဆက်ပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ နှောင်းရဲ့ ဖုန်း ဆက် ကိုကိုကိုပေးခဲ့မယ်လေ”

သူငြိမ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“ဘာတွေပိုင်နေတာလဲ၊ ရော့ . . . ဒါနှောင်းရဲ့ Hand phoneနဲ့ပဲ၊ နှောင်းပြန်သွားရင် ကိုကိုဖုန်းဆက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမက သူ့လက်ထဲ Name card လေး ထည့်ပေးပေး
ပြောလိုက်သည်။

သူမမုက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် သူ့ဖျော်
သည်။

ညနေစာကို သူမနှင့်အတူစားရမှ သူ့လည်းစား
ဆို၍ သူတို့အိမ်မှာပင် ညနေစာစားခဲ့ရသည်။

ညနေစာစားပြီး သူ့ကိုချော့မော့ထားရစ်ခဲ့ပြီးမှ
အိမ်ပြန်လာခဲ့ရ၏။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေက ဆူသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ဒီနေ့ သမီးတို့လေ
မယ်အုပ်စုထဲက လေယာဉ်မယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့
နောက်ကျနေတာပါ။ သူတို့က ကြိုမပြောဘဲ dinner အ
လိုက်ကျွေးထားနဲ့ လိုက်သွားရတာ”

မေမေက သူမစကားကိုသိပ်ယုံကြည်ပုံမရသော်လည်း
ဘာမှမပြောတော့ပေ။

သူမအခန်းရှိရာတက်လာခဲ့ပြီး ရင်မောနေမိ၏။

နောက်ရက်များတွင် မေမေ့ကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး လိမ်
ညာနေရမှာပါလိမ့် . . .

သူ့အပေါ်တွယ်တာနေမိသည့် သံယောဇဉ်နှင့်ကရုဏာ
များကြောင့် သူမအခက်တွေ့နေရပြီမဟုတ်ပါလား . . .

သူမအတွေးမဆုံးခင် သူမ၏ G.S.M ဖုန်းလေးမြည်
လာသောကြောင့် ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားမှာကပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“နှောင်းလေးလား၊ ကိုကိုဆက်နေတာပါ”

“ဪ . . . ပြောပါ ကိုဆူးသစ်”

“ဘာကိုဆူးသစ်လဲ . . . ကိုကိုလို့ခေါ်ကွာ”

“အင်းပါ ကိုကို . . . ပြောပါ”

“နှောင်းလေး ဘယ်တုန်းက အိမ်ပြန်ရောက်လဲ”

“အခုပဲ၊ အိမ်ခန်းထဲရောက်ပြီး အဝတ်အစားတောင်
မလဲရသေးဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ နေမကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခုနက အကောင်းကြီးပဲမဟုတ်လား”

“အခုမကောင်းတော့ဘူး”

“ဘာရောဂါဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့”

မေးပြီး သူမရယ်နေမိသည်။

“အချစ်နာ love.sick တဲ့”

သူ့စကားကြောင့် သူမရယ်မိပြန်သည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ သူ့နဲ့စကားပြောရတာ ပျော်စရာ
တော့ကောင်းသည်ဟုထင်မိသည်။

“နှောင်းလေး”

“ပြောပါ ကိုကို”

“ကိုကိုနဲ့နှောင်း ဘယ်တော့မှ အတူနေရမှာလဲ”

“အချိန်တွေအများကြီး ကျန်ပါသေးတယ် ကိုကိုရဲ့
ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“အချိန်တွေဘယ်လောက်ကျန်ကျန် ကိုကိုကတော့ ငြိမ်
နိုင်ရင် နှောင်းလေးနဲ့အခုပဲ အတူနေချင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလေ ကိုကိုရဲ့”

သူငြိမ်သက်တွေဝေနေပြီး ဘာမှပြန်ပြောသံမကြားရ။

“ကိုကို”

“ပြော... ”

“နှောင်းအခုမအားဘူး၊ နောက်မှပြန်ဆက်ပါနော်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ညကိုးနာရီလောက်မှ ဆက်ပေါ့”

“ကိုးနာရီတစ်ကြိမ်၊ ဆယ်နာရီတစ်ကြိမ်၊ ဆယ့်တစ်နာရီ
... တစ်နာရီကို တစ်ကြိမ်... ”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်၊ တစ်ကြိမ်ပဲ ဆက်ပါ။ ဆယ်
နာရီလောက် ဆက်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါပဲနော်”

ပြောပြီး သူမဖုန်းပိတ်လိုက်၏။

သူမအဝတ်စားလဲပြီး ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ တီဗီကြည့်
ရန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

“သမီးရေချိုးအဝတ်အစားလဲတာက ကြာလိုက်တာ
ဦးမယ်”

မေမေက တီဗီကြည့်နေရင်းမှ လှမ်းပြောသည်။ သူ့ထက်
မေမေ့ဘေးဝင်ထိုင်၍ တီဗီကြည့်နေလိုက်သည်။

ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှ သူ့နှင့်ဖုန်းချိန်းထားမှန်းသတိ
မိပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ခန်းထဲရောက်တော့ ဖုန်းက တတီတီမြည်နေ
ဖုန်းကိုကမ်းကတမ်းယူပြီး သူမနားမှာ ကပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“နှောင်းလေးလား . . . ဖုန်းဘာလို့မကိုင်တာလဲ နှောင်း
လေးရယ်၊ ကိုကိုဆက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ”

“ဆောရီး ကိုကို၊ ကျွန်မတရုတ်သိုင်းကားစီးရိပ်ကြည့်
နေတာနဲ့ မေ့သွားလို့”

“နှောင်းလေး မကောင်းဘူးကွာ၊ ကိုကိုကို သိပ်ရက်
တာပဲ”

ပြောပြီး သူက အသံတိတ်နေ၏။

“စိတ်ကောက်နေပြီလား ကိုကို”

“ကောက်တယ်ကွာ၊ စကားမပြောချင်တော့ဘူး”

ဘရူနီစာပေ

“ဒါဖြင့် ကျွန်မဖုန်းပိတ်လိုက်မယ်”

“ဟာ . . . မပိတ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုကနောက်တာပါ၊ နှောင်း
လေးကို ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ နှောင်းလေးကို မြင်ရရင်မြင်ရ
မမြင်ရရင် အသံကြားနေရမှ”

“ကျွန်မကို ဘာလို့ဒီလောက်တောင်ခင်တွယ်နေရတာ
လဲ”

“ဟင် . . . နှောင်းလေး မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ကိုကိုချစ်သူမို့ ကိုကိုချစ်ရတာပေါ့၊ တံကယ်တော့
ကိုကိုနဲ့နှောင်းလေးက . . .”

ပြောရင်း သူ့အသံကတိမ်ဝင်သွား၏။ သူမငြိမ်ပြီး သူ
ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုတာ နားထောင်နေမိသည်။

တံကယ်တော့ သူ့အကြောင်းကိုသိချင်၍ တမင်နား
ထောင်နေခြင်းရယ်ပါ။ သူမကို လေယာဉ်မယ်လေး နှောင်းရိပ်
ဝေအဖြစ် တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေသောကြောင့် နှောင်းရိပ်ဝေ
အကြောင်းကို သူမသိချင်မိသည်။

ဘရူနီစာပေ

“နှောင်းလေးက ကိုကိုကိုအကြာကြီးခွဲထားရစ်ခဲ့တယ် နော်”

“ဟုတ်လား ကိုကို၊ မမှတ်မိလို့ ပြောပြပါဦး”

“ဘာကြောင့်မမှတ်မိတာလဲ နှောင်းလေး”

“ကိုကိုပြန်ပြောပြတာ နှောင်းလေးနားထောင်ချင်တယ်”

“ကိုကိုနဲ့နှောင်းလေး သိပ်ချစ်ကြတာပဲလေ၊ ကိုကိုက စီးရီးစ်တွေထုတ်တဲ့ ပရိုဂျက်ဆာပေါ့၊ နှောင်းလေးနဲ့ကိုကို ပထမဆုံး ဆုံခဲ့ကြတုန်းက သိပ်ရင်ခုန်စရာကောင်းတယ်၊ နှောင်းလေး အဲဒီနေ့က အရမ်းလှတယ်၊ ကိုကိုလေယာဉ်ပေါ်စပြီးတက်တဲ့ အချိန်ကတည်းက နှောင်းလေးကို ကိုကိုသတိပြုမိခဲ့တာ”

သူ့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်လှုပ်ရွှားနေ၏။

“ပြီးတော့ နှောင်းလေးကို တွေ့ချင်စိတ်နဲ့ ကိုကို လေယာဉ် ခဏခဏစီးဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ နှောင်းလေးထံ ချစ်ရေးဆိုခဲ့တယ်၊ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ နှောင်းလေးနဲ့ကိုကို ချစ်သူ တွေဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်”

ဘရူနိုစာပေ

သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြနေသည်မို့ သူမစိတ်ဝင် တစား နားထောင်နေမိသည်။

“ဒါပေမယ့် နှောင်းလေးတို့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက အရမ်းကို စည်းကမ်းကြီးလို့ စိတ်ညစ်ခဲ့ရတယ်၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဪ . . . အင်း . . . မှတ်မိပါတယ်”

“ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့နှောင်းလေး လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ် လေ၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်နေ့မှာ . . .”

သူ့အသံတွေ ရုတ်တရက်တုန်ယင်ပြီး အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းကို ကြားရ၏။

“ဟင် . . . ကိုကို ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ မင်္ဂလာ ဆောင်မယ့်နေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှောင်းလေး . . . နှောင်းလေး၊ ဟင့်အင်း . . . ဟင့် အင်း၊ နှောင်းလေးမသေရဘူး၊ မသေရဘူး”

တစ်ဖက်ဖုန်းမှ သူ၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ကြားလိုက် ရသည်မို့ သူမစိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

ဘရူနိုစာပေ

စုတဖြူ

“ကိုဆူးသစ်... ကိုကို... ကိုကို”

ရုတ်တရက်ဖုန်းသံပျောက်သွားသောကြောင့် သူမအော်
နေမိ၏။

“ကိုကို... ကိုကို”

“ကျွ... ”

ထိုစဉ် တံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်လာသော မေမေ့ကိုတွေ့လိုက်
ရသည်မို့ သူမလန့်ဖျတ်သွားမိသည်။

“မေမေ”

“ဘယ်သူနဲ့ဖုန်းပြောနေတာလဲ သမီး”

“ဟို... ဟို... ကိုကို ကိုကိုခိုင်မင်းနဲ့...”

“ဟင်... သားလေးဖုန်းဆက်တယ်ဟုတ်လား”

“ကိုကိုဖုန်းလို့ထင်တာပဲ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် ဖုန်းက
ပြန်ကျသွားလို့”

သူမကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပြောလိုက်မိ၏။

“ဒါဖြင့် ခဏစောင့်ကြည့်လိုက်ဦးပေါ့၊ ပြန်ဆက်ခင်

ပြန်ဆက်လိမ့်မယ်”

ဘရဟ္မီစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းထဲမှ မေမေပြန်ထွက်သွားတော့မှသူမသက်ပြင်း
ချနိုင်သည်။

သူ့ဆီဖုန်းပြန်၍နှိပ်ကြည့်သော်လည်း ဖုန်းကိုင်မည့်သူ
မရှိပေ။

သူ့ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်... သူနဲ့နှောင်းလေး
အကြောင်းတွေ ငါလိုက်မေးမိခဲ့တာ မှားပြီထင်တယ်...

သူတို့မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြပါလိမ့်...
သူ့ချစ်သူနှောင်းရိပ်ဝေဟာ အဲဒီနေ့မှာ သေဆုံးခဲ့တာ

များလား...

သူ့ဖုန်းကို ဘယ်လိုမှပြန်ခေါ်၍မရသောကြောင့် သူမစိုး
ရိမ်ပူပန်နေမိ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ဟာနေလေသည်။

သူနဲ့အနေမနီးအောင် ကြိုးစားချင်ဝေမယ့် သူနဲ့မဖြစ်
မနေ ပတ်သက်စရာအကြောင်းလေးတွေက ဖန်လာခဲ့ပြီမို့ သူမ

ဆက်ပြီးကူညီရတော့မည်။

✦ ခုချိန်မှာ ရှင်ဟာကျွန်မကို သိပ်စွဲလမ်းနေပေမယ့်

ဘရဟ္မီစာပေ

ကျွန်မဟာ ရှင်သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ နှောင်းရိပ်ဝေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားခဲ့ရင် အခုလိုပဲ ချစ်နိုင်ဦးမလားဟင်...

သူမရင်ထဲမှ စကားသံများကို သူမကြားနိုင်သော်လည်း သူမဘာသာသူမ ပြန်လည်ကြားယောင်ပြီး သူမနှလုံးသားထဲ သူမအံ့ဩနားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိလေသည်။

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူ့ထံမှဖုန်းကို သူမမျှော်နေမိသည်။

ရှင်ဟာ တကယ်ပဲ ကျွန်မနှလုံးသားထဲ လျှောက်လှမ်းဝင်လာခဲ့ပြီလား...

ရှင်ကို မေ့မရနိုင်တဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်မိတယ် သိလား...

လေယာဉ်မယ်ဝတ်စုံလေးလဲပြီး အလုပ်သွားရန် သူမ

www.burmeseclassic.com

အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့၏။ ထိုစဉ် သူမ၏မိတိုင်းလ်ဖုန်းလေး မြည်လာသည်မို့ သူမအလွန်ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို. . . ကိုကိုလားဟင်”

သူမစိတ်စောစွာ အလောတကြီး မေးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်. . . ကိုကိုပဲ၊ ကိုကိုဆက်မယ်ဆိုတာ ပန်းရိပ်ကြိုသိနေတယ်ပေါ့”

တစ်ဖက်မှအသံသည် သူ့အသံမဟုတ်သောကြောင့် သူမစိတ်ပျက်သွားမိ၏။

“ဟေ့ ပန်းရိပ်၊ ဖြေပါဦး”

“ကိုကိုခိုင်မင်း ဒီလောက်အစောကြီးဖုန်းဆက်တယ် နော်”

“အံ့ဩနေသလား ပန်းရိပ်ရဲ့၊ ပန်းရိပ်က မနက်ငါးနာရီ ထပြီး အလုပ်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိနေတာပဲ၊ ကဲ. . . ပြောပါဦး ကိုကိုမရှိတဲ့ရက်တွေမှာ ကိုကိုမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း လိမ်လိမ် မာမာနေရဲ့လားလို့”

သူ့အမေးကြောင့် သူမစိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ ပန်းရိပ်၊ ဖြေရခက်နေပြီလား”

“ပန်းရိပ်ကို အစေးကနေတောင် လှမ်းပြီးချုပ်ချယ်နေတာလား ကိုကိုခိုင်မင်း”

“ချုပ်ချယ်တာမဟုတ်ပါဘူး ပန်းရိပ်၊ ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်တာပါ၊ မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့သာ မင်းကိုခွဲပြီး အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မန္တလေးကိုထွက်လာခဲ့ရတာ၊ ကိုကိုမင်းကို လုံးဝစိတ်ချတာမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်ပြန်လာတာနဲ့ မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့အမြန်ဆုံးစီစဉ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မကိုဒီလောက်တောင် မယုံကြည်နိုင် စိတ်မချနိုင်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်နေတာ ဘာသဘောလဲ ကိုကိုခိုင်မင်း”

“ပန်းရိပ်. . . မင်းလေသံက တစ်မျိုးပါလား၊ ဘာလဲ မင်းဟိုလူနဲ့ ဇာတ်လမ်းဆက်နေပြီထင်တယ်”

ရှင်ထင်တာမမှားဘူး. . . ဟု အရွဲ့တိုက်ပြီး ဖြေလိုက်ချင်သော်လည်း သူမစိတ်ကိုသူမ မျှိုသိပ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေကို အပြိုင်အဆိုင် ငြင်းခုံနေရမယ့်အချိန်

မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုခိုင်မင်း၊ ကျွန်မ duty ဝင်ရဦးမယ်၊ ဒါပဲနော်

“ကောင်းပြီလေ... ပန်းရိပ်၊ ကိုယ်ညကျမှ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

ပြောပြီး သူကသူမထက်ဦးအောင် ဖုန်းချသွား၏။ သူမခံပြင်းဒေါသစိတ်များ ရင်ထဲပြည့်လျှံသွားရသည်။ သူ့ကို မချစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့နဲ့လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ပိုပြီးမပြုနိုင်ဘူး... သူဟာ ငါ့ကိုအမြဲတမ်း လွမ်းမိုးချင်တဲ့သူပဲ... ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဆူးသစ်ကိုစိုးရိမ်ပူပန်သည့်စိတ်နဲ့ ခိုင်မင်းအပေါ်ဒေါသဖြစ်သည့်စိတ်များ ရောယှက်ကာ သူမထံထဲရှုပ်ထွေးနေလေသည်။

ညနေတာဝန်ချိန်ပြီးတော့ အိင်္ဂလိပ်ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။

“အိင်္ဂလိပ်လား၊ မမပါ”

“မမလား... ဒီနေ့မနက်တောင် မမဆီဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ မမဒီနေ့မနက် duty ရှိတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ည

ကိုဆူးသစ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ မမနဲ့ဖုန်းပြောရင်း အသံပြတ်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မမနဲ့ဖုန်းပြောမယ်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်တက်သွားတာပဲ၊ သူ့အခန်းမှာ အသံတိတ်နေတာနဲ့ သွားဖွင့်ကြည့်တော့ သူမေ့နေတာတွေ့ရတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ရောဂါအရမ်းတက်လာရင် မေ့မျောသွားတတ်တယ်လေ၊ ညက ဆရာဝန်ပင့်ရတယ် မမရဲ့ ဆရာဝန်ကပြောတယ်၊ သူ့စိတ်ထိခိုက်စရာအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မေ့မျောသွားတာတဲ့”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် အိင်္ဂလိပ်၊ ညက မမနဲ့သူ့ဖုန်းပြောကြတုန်း သူ့ချစ်သူနှောင်းလေးအကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်လေ၊ သူ့နှောင်းလေးမင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကအကြောင်း ပြောပြရင်းနဲ့ သူ့စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားပြီး မေ့မျောသွားတာပဲ၊ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ အိင်္ဂလိပ်”

တစ်ဖက်ဖုန်းမှအိင်္ဂလိပ် သက်ပြင်းရွိုက်သံကို ကြားရ၏။

“အဲဒီနေ့မှာ မမနှောင်းရိပ်ဝေသေဆုံးသွားခဲ့တာပဲ
“ဪ . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အိင်ခင်ရယ်၊ ဒါကြောင့်
ဒီလောက်ထိစိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်ဝေဒနာသည်ဘဝရောက်သွား
တာကိုး”

“ကိုကိုအဖြစ်တွေက သိပ်ဆိုးပါတယ် မမရယ်၊ တို့
ဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကိုကိုကျွန်း
ရေးအတွက် မမအကူအညီပေးနေတဲ့အတွက် အိင်ခင်ပြော
တတ်လောက်အောင် ဝမ်းသာရပါတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်”

“ရပါတယ် အိင်ခင်ရယ်၊ လူတစ်ယောက်ကျန်းမာ
အတွက် ကူညီပေးရတာ ကုသိုလ်တစ်ခုပေါ့”

“အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကိုကို့ဆီခဏလောက် လာ
ပေးပါလားဟင် မမ”

“ဒီနေ့တော့ မမလာတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး အိင်ခင်
က မမအိမ်ပြန်တာနောက်ကျလို့ မေမေဆူတာခံရတာ
နေ့တိုင်းအိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ညကျရင်

“အိမ်ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်”
“အိင်ခင်တို့ကြောင့် မမလဲ ဒုက္ခရောက်ရပြီနော်”
“ရပါတယ်ကွယ်”
အိင်ခင်ဖုန်းချသွား၏။
သူမခေါင်းထဲမှာ သူ့အကြောင်းများသာပြည့်နှက်နေ
သည်မဟုတ်ပါလား . . .

ထိုနေ့ညက သူ့ထံ သူမဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။
“မနေ့ညက ရှင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကိုယ်လဲ သေချာမသိဘူး၊ ကိုယ့်ခေါင်းထဲ ချာချာလည်
တိုယ်မူးမေ့သွားတော့တာပဲ၊ နှောင်းလေး ကိုကိုကို ခွဲမသွား
ဘူးနော်၊ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း လွမ်းကျန်ရစ်မှာကို သိပ်
ဪနော်နော်နော်”

“ကိုကိုကို ခွဲမသွားပါဘူး”
ပြောပြီး သူမရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရသည်။

“နှောင်းလေးနဲ့ကိုကိုသိပ်တွေ့ချင်နေတယ်၊ ဒီနေ့ ညနေ
ကိုဆီ ဘာလို့ရောက်မလာတာလဲ”

“နှောင်းကအလုပ်သွားနေရတယ်လေ ကိုကိုရဲ့”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်တွေ့ချင်တယ်ကွာ”

“မနက်ဖြန် . . .”

သူမစဉ်းစားနေမိ၏။ မနက်ဖြန် အလုပ်အားရင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား . . .

“မနက်ဖြန် တိုက်နဲ့နှောင်းသွားနေကျ မဟာဝိဇယ ဘုရားကိုသွားကြရအောင်၊ အဲဒီမှာ ရေလှူကြမယ်၊ ပန်းကပ်ကြမယ်၊ ပြီးရင် ဆုတောင်းကြမယ်”

သူ့အသံက လန်းဆန်းတက်ကြွနေ၏။

“ဘာလို့အသံတိတ်နေရတာလဲ နှောင်းလေးရယ်၊ သွားကြမယ်လေလို့ပြောပါလား”

“အင်း . . . ကိုကိုသွားချင်ရင် နှောင်းလိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“နှောင်းဖြေပုံကြီးကလဲကွာ . . .”

“ကဲ . . . ကိုကို မိုးချုပ်ပြီ အိပ်တော့နော်၊ နှောင်းနောက်ပိတ်လိုက်တော့မယ်”

“မအိပ်ချင်သေးဘူး၊ တစ်ညလုံး ဒီလိုပဲဖုန်းပြောနေချင်တယ်”

“အင်း”

“နှောင်းကတော့ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းလာလို့ သိပ်အိပ်ချင်နေပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ဒါပဲနော်”

“ဒါဖြင့် အိုကေ . . . အိုကေ၊ အချစ်ဆုံးနှောင်းလေး . . . Sweet dreams နော်”

“Thank you”

သူမရင်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးသွားသလိုပါပဲလား . . .

သူနဲ့မတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ အချိန်က ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဝမ်းနည်းခြောက်သွေ့နေခဲ့တယ် . . .

မနက်ကျလျှင် သူ့နှင့်တွေ့ကြရတော့မည်။ သူမရင်ထဲမှာ နည်းငယ်လှုပ်ရှားနေမိတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့် . . .

အခန်း(၇)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော။

သူမလမ်းထိပ်တွင် အိမ်နှင့်သူတို့နှစ်ယောက် ကား

ရောက်လာကြပြီး သူမကိုလာစောင့်နေကြသည်။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား အိမ်”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး မမ၊ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ နှိပ်

တယ်”

မနက်အစောကြီး အိမ်က ဘုရားသွားရန် သူမ

ဘုရားစာပေ

လာကြိုမည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားသောကြောင့် သူမအိမ်မှ အရိပ်အခြေကြည့်ပြီး လစ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

ကားရှေ့ခန်းတွင် သူထိုင်နေပြီး သူမဝတ်စားပြင်ဆင် လာပုံကို ငေးကြည့်နေ၏။

သူမက ကျောက်စိမ်းရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးကို မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဆံပင်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ထားပြီး နဖူးထက် သို့ ဆံယဉ်စအချို့ ဝေ့ဝဲကျနေသည်။

သူမကားပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် ဘုရားရှိရာသို့ ကား မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးကြီးပွက ကားမောင်းပြီး သူနှင့်ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင် သည်။ အိမ်နှင့်သူမက နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ကြသည်။

မဟာဝိဇယဘုရားရောက်တော့ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက် ကြသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းတော့မှ သူ့ကို သူမ အသေအချာ ကြည့်မိသည်။

ဘုရားစာပေ

သူက ရခိုင်ပုဆိုးအညိုကွက်ကိုရှုပ်အင်္ကျီလည်ကတုံး
အဖြူရောင်နှင့်တွဲပြီး ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဆံပင်တွေက Hair cut
လိမ်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြီးသင်ထားသည်မို့ ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ
သန့်ပြန်ခန့်ညား ချောမောနေလေသည်။

သူက သူမကိုပြီးပြပြီး သူမနားလျှောက်လာသည်။

“နှောင်းလေး... ဒီနေ့သိပ်လှတာပဲ”

သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်ပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွသည့်
အမူအရာကြောင့် လူကောင်းတစ်ယောက်လိုပင်။

“ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်လျှောက်ပြီး ဘုရားဖူးကြရအောင်
ကိုကို”

သူနှင့်သူမက ရှေ့မှ သူမတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆီ
ကလျှောက်သည်။

သူက အင်္ဂါထောင့်မှာ ရေသပ္ပာယ်သည်။ ပြီး
ပန်းကပ်သည်။ ဆီမီးများ ဆက်ကပ်ပူဖော်ရှိခိုးကန်တော့သည်။

သူမကို သူ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး ရှိခိုးခိုင်းသည်။ သူ
ကန်တော့ပြီးတော့ သူက ပြော၏။

“နှောင်းလေးက စနေသမီးဆိုတော့ စနေထောင့်မှာ
ရေသပ္ပာယ်ရမယ်နော်”

သူ့စကားကို သူမအလိုက်သင့် ‘ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်
သည်။

“ကိုကိုလေ နှောင်းလေးနဲ့နှောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ
မဝေးရအောင်ဆုတောင်းတယ် သိလား၊ နှောင်းလေးကော...
ဘာဆုတောင်းမှာလဲ”

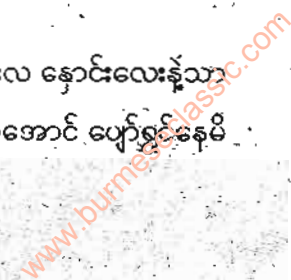
“ကိုကိုလို့ပဲပေါ့”

သူမစကားကြောင့် သူ့အတော်လေးကျနပ်သွား၏။
ဘုရားမှအပြန် မကြာခင်ကမှဖွင့်လှစ်ခဲ့သော Karaweik

Garden Kandawgyi Nature Park သို့လာခဲ့ကြသည်။ သူက
ထန်တော်ကြီးရေပြင်၏အလှကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေ

၏။
“ရှင်သိပ်ပျော်နေပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ် နှောင်းလေး၊ ကိုကိုလေ နှောင်းလေးနဲ့သာ
အတူတူနေခွင့်ရရင် ပြောပြလို့မရလောက်အောင် ပျော်ရွှင်နေမိ

တယ် သိပ်ချစ်တယ် နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကိုတို့လက်ထပ်ကြပါနဲ့ နော်”

သူမလက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်ပြီး သူပြောသည်။ သူမမရုန်းဖယ်မိပေ။

ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားလွန်းရသည်မဟုတ်ပါလား...

အိဇင်က သူမတို့နှင့်အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ရေပြင်နှင့် ရှုခင်းများကို ငေးနေ၏။

“ချစ်တယ် နှောင်းလေးရယ်”

သူက သူမလက်ဖဝါးလေးကို အသာနမ်းရှိုက်ရင်းပြောသည်။

“အို...”

သူမလန့်ဖျတ်ပြီး ရုန်းသော်လည်းမရ။

“ကိုကိုကို မချစ်တော့ဘူးလားဟင်၊ ကိုကိုတို့အဖြစ်က ရင်နာစရာပါ နှောင်းလေးရယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာမှ ထေးကြရတာ၊ နှောင်းလေးနဲ့နောက်ထပ်ငေးရမှာ ကိုကိုသိပ်ကြောက်နေမိတယ်”

သူ့မျက်နှာကိုပြန်ငေးကြည့်ရင်း သူမရင်ခုန်သံကို သူမဘာသာ ပြန်လည်ကြားယောင်နေရ၏။

ထိုရက်များအတွင်း သူနှင့်သူမ နေ့စဉ်လိုလိုဖုန်းပြောဖြစ်ခဲ့ကြပြီး နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါလောက် တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အချစ်ဆိုတာ နီးစပ်မှုကြောင့်ပေါက်ဖွားလာနိုင်သလား... ဒါမှမဟုတ် အချစ်ကြောင့် သူနှင့်သူမနှလုံးသားချင်း နီးစပ်လာသလားဆိုတာ သူမအသေအချာမတွေးတတ်ပေ။

သို့သော်... မှန်းဆ၍ မရနိုင်လောက်သော ရင်ခုန်မှုများနှင့်အတူသူ့ကိုချစ်မိခဲ့ပြီထင်သည်။

အခန်း(၈)

သူနှင့်သူမတို့၏ ဟန်ဆောင်ချစ်သူရက်များ တစ်ရက် ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးခဲ့၏။

သူ့အပေါ်သနားကရုဏာဖြစ်မိသည့်စိတ်နှင့် သူ့ဝေးဆံ့ သက်သာပျောက်ကင်းစေချင်သည့်စိတ်များက သူမရင်မှာ ငြုတ် လျှံနေလေသည်။

သူနှင့်အတူသွားလာပြောဆိုရသည့် ရက်တွေများလာ တော့ သူ့အပေါ် တကယ်ပင် သံယောဇဉ်ဖြစ်လာမိသည်ဟော

ဘဂျာဏီစာပေ

ပါလား . . .

သည်ကနေ့လည်း သူမအလုပ်အားရက်မို့ သူနှင့်အတူ ညနေစာသွားစားရန် ပြင်ဆင်နေမိသည်။

ကိုယ်ကျပ်စပို့ရှပ်အနက်ရောင်လက်ရှည်ကို ဖန်ချောင်း ဖန်သီးလေးတွေသီထားသည့် ထဘီစကတ်အဖြူရောင်နှင့်တွဲ၍ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို Conditioner ဖြန်းပြီး iron flat ပြားဖြင့် ဆွဲလိုက်သည်။

ဖြောင့်စင်းပျော့အိသွားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးကို ကျောပေါ်ဖြန့်ချပြီး Camella Two way cake လိမ်းထားသည့် သူမမျက်နှာလှလှလေးကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်သည်။

မှန်ကြည့်၍ အားရမှ အောက်ထပ်သို့လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

လှေကားမှပြေးဆင်းလာခဲ့ရင်း သူမခြေလှမ်းတွေ ရပ် တန့်သွားရ၏။

လှေကားပေါ်တက်လာသော ကိုကိုခိုင်မင်းကို တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့်ရယ်ပါ။

“ဟင် . . . ကိုကိုခိုင်မင်း”

ဘဂျာဏီစာပေ

ခိုင်မင်းက သူမဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပုံကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩ
သွားပုံရ၏။

“ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ ကိုကိုခိုင်မင်း၊ ကားသံ
တောင်မကြားလိုက်မိဘူး”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူမရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် လှုပ်
ရှားနေမိပြီး အသံတွေက မှုမမှန်ချင်။

“တက္ကစီကိုခြံရှေ့မှာပဲ ရပ်ခိုင်းလိုက်လို့ ကားသံမကြား
တာဖြစ်မှာပါ”

ပြောပြီး သူ့ကသူမမျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်
နေ၏။ ပြီးတော့ မေးသည်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ ပန်းရိပ်”

“ဟို... ဟို”

သူမဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘဲ ထိတ်လန့်တုန်ယင်နေ
၏။

“မင်းဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပုံက သိပ်ထူးခြားနေပါလား
ပန်းရိပ်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကိုကို မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

“ဟို... ကေဇင်တို့နဲ့ dinner သွားစားမလို့၊ ချိန်းထား
သို့ပါ”

သူမစကားကို သူကယုံကြည်ပုံမရ။ သူမမျက်ဝန်းတွေ
ဆီစိုက်ကြည့်နေသည်မို့ သူမသူ့မျက်ဝန်းများနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲ
သလို မျက်လွှာချပစ်လိုက်မိသည်။

“ပန်းရိပ်”

“ရှင်”

“မင်းကိုယ့်ကိုရဲရဲမကြည့်ရဲတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကိုယ့်
ဘာတွေဖုံးကွယ်ထားသလဲ”

“ဘာမှဖုံးကွယ်မထားပါဘူး”

အသံမတုန်အောင် ကြိုးစားဖြေသည့်ကြားမှ သူမအသံ
က အဖျားခတ်တုန်ရီသွား၏။

“ကိုကိုခရီးသွားတဲ့ရက်တွေမှာ ဟိုဆူးသစ်ဆိုတဲ့လူနဲ့
မင်း အဆက်အသွယ်လုပ်နေခဲ့သလားဟင်”

သူမ မဖြေရဲဘဲ ငြိမ်နေမိ၏။

“ဖြေစမ်းပါဦး ပန်းရိပ်”

“ပန်းရိပ်... ပန်းရိပ်၊ နောက်ကျနေလိမ့်မယ် ကို...
ကေဇင်တို့ စောင့်နေကြတော့မယ်”

ပြောပြီး သူမကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်မှ ပြေးဆင်းလိုက်
၏။

ကမန်းကတမ်းပြေးဆင်းလိုက်သောကြောင့် ခြေဆေး
သွားလေသည်။

သို့သော် ခိုင်မင်းကသူမကိုယ်လေးကို လှမ်း၍
လိုက်သောကြောင့် သူမအောက်သို့ပြုတ်ကျမသွားခဲ့ပါ။

“ကံကောင်းလို့ပေါ့၊ ပန်းရိပ်ရယ်”

တစ်ခါမှသည်လိုတွေ ကိုကိုခိုင်မင်းကို မလိမ်မညာခဲ့
သောကြောင့် သူမကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမိ၏။

“မင်းတုန်တုန်ရီရီနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ကို...
ပြောစမ်း”

သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူမေးနေသောကြောင့်
သူမခေါင်းခါယမ်းနေမိသည်။

“မင်းကို့ကို့ကို လိမ်ပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ ကေ...
တို့နဲ့ ချိန်းထားတယ်ဆိုတာ ကိုကိုမယုံဘူး”

“တကယ်ပါ ကိုကို၊ ပန်းရိပ်သွားပါရစေ”

ချိန်းထားသည့်စားသောက်ဆိုင်တွင် သူတစ်ယောက်
တည်း သူမအား လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေမည့်အဖြစ်ကို တွေး
ပြီး သူမစိုးရိမ်နေမိ၏။

“မသွားရဘူး၊ ကိုကိုမင်းကို သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ကေဇင်တို့ မျှော်နေကြလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ ကေဇင်တို့ဆီ ကိုကိုကိုယ်တိုင်ဖုန်း
ဆက်ပြီး ပန်းရိပ်ရောက်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ပြော
ပေးမယ်၊ ကေဇင်ဖုန်းနံပါတ် ကိုကိုကိုပေး”

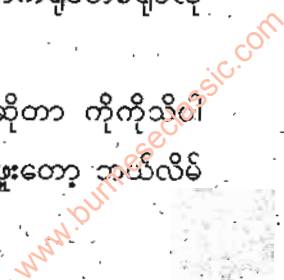
သူမငြိမ်သက်တွေဝေသွားမိ၏။

ဒုက္ခပါလား... ကိုကိုခိုင်မင်းကို သူမဘယ်လို
လိမ်ညာရမှာပါလိမ့်... . . .

“ပေးလေ... ပန်းရိပ်”

သူမဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
ရပ်နေမိ၏။

“မင်းကိုကိုကို လိမ်ညာနေတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိပါ
တယ် ပန်းရိပ်ရယ်၊ မင်းက တစ်ခါမှမလိမ်ဖူးတော့ ဘယ်လိုလိမ်

စုလှဖြူ

တတ်ပါမလဲ”

သူမရှေ့မှာ ဆက်လက်ပြီး ရပ်မနေဝံ့တော့သလို ထွက်ပြေးလာခဲ့မိသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းလို့က်တုန်နေမိလေသည်။

သူမပြေးထွက်လာခဲ့သည့် ခြံထဲသို့ သူကနောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။

“ပန်းရိပ် . . . ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေးသွားတာလဲ . . .

ပြောစမ်း”

ပီတောက်ပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ သူမကို နှစ်ဖက်မှ ဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်။

သူမရင်ထဲဝမ်းနည်းလာပြီး မျက်ရည်များဝဲလာမိခဲ့

သူက သူမပခုံးနှစ်ဖက်မှ သူမကိုယ်လေးကိုဆွဲယူ

လိုက်ပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ခိုင်းသည်။

“ပြောစမ်း ပန်းရိပ်၊ ငါမရှိတုန်း မင်းအဲဒီကောင်

အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အခုလဲ မင်း

မင်းသမီးတစ်ယောက်လိုပြင်ဆင်ပြီး သူနဲ့သွားတွေ့မလို့ပဲ မဟာ

ဘား၊ ပြောစမ်း . . . သူနဲ့မင်း ဘယ်အခြေအနေထိရောက်သွား
ပြန်ပြီလဲဟင်”

သူမကိုယ်လေးကို လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှ ဆွဲခါ လှုပ်

မင်းရင်း သူဒေါသတံကြီးမေးနေ၏။

“မဖြေဘူးလား ပန်းရိပ်”

“ဖြေပါမယ် . . . သူညီမလေးက အကူအညီတောင်းခဲ့

တဲ့အတွက် ပန်းရိပ်သူ့ကို အကူအညီပေးခဲ့မိပါတယ်”

သူ့ကိုဘယ်လိုမှဆက်ပြီး လိမ်ညာ၍မရနိုင်မှန်း သူမ

သဘောပေါက်နားလည်မိသောကြောင့် အမှန်ကိုပင် ပြောလိုက်

သည်။

“တောက် . . . ငါအတန်တန်တားမြစ်ထားတဲ့ကြားထဲ

ကကွာ . . . ဒါဖြင့် အခုလဲ ငါမှန်းတာမှန်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“သွားချိန်းတွေ့ မလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ညစာအတူ

သွားစားကြမလို့ပါ”

သူမအဖြေစကားကြောင့် သူဒေါသထွက်သွားပြီး သူမ

နှုတ်နှာကိုရိုက်ရန် သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရွယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

စိတ်ထိန်းလိုက်ပုံဖြင့် . . .

“တောက် . . . မင်းဘာကြောင့် ဒီလူ့ကိုတွယ်တာလဲ၊ ရတာလဲ၊ သူနဲ့ညစာအတူသွားစားဖို့အထိတောင် ဖြစ်နေကြတယ်ကိုး”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ သူ့ကိုကူညီနေတာပါ ကိုခိုင်မင်း”

“မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား၊ ဘာမိတ်ဆွေလဲ၊ သူ့ရည်းစားအနေနဲ့ မင်းသရုပ်ဆောင်နေရတာမဟုတ်လား၊ ဘာလဲ . . . မင်းက ဒီအဖြစ်လေးကိုပဲ သာယာနေသလား ပန်းရိပ်”

“အို . . . မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား ပန်းရိပ်ရယ် ဒီမှာ ပန်းရိပ်၊ ဘာမှသွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့မိတ်ဆွေဆိုပြီး သမီးရည်းစားတမ်းကစားတာ စရာကောင်းတဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“သူ့စကားတွေရင့်သီးလာသောကြောင့် သူမအံ့ကြိတ်တိုက်တွေဝေနေမိစဉ် သူမနှုတ်ခမ်းများ ပူနွေးသွားသည်။”

“မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကိုငါ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါမှ စိတ်ချရမှာ”

သူမထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါမပါဘဲ မင်းဘယ်မှမသွားရဘူးအားလည်လား”

“ကျွန်မကို ကိုကိုခိုင်မင်း မပိုင်ပါဘူး”

“အေး . . . မပိုင်သေးဘူး၊ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ခိုင်ဆိုင်ဖို့ငါအမြဲကြိုးစားနေမှာပဲ၊ တစ်နေ့မင်းလက်ထပ်ရမယ့်သူဟာ ငါပဲဆိုတာ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထားပါ ပန်းရိပ်ထင်”

သူမကိုယ်လေးကိုတွန်းပစ်၍ ပြောအပြီးမှာ သူမအနီးမှ ဒေါသတကြီး ခြေဆောင့်နင်းလျက်ထွက်သွား၏။

သူမရင်ထဲ ထိခိုက်နာကျင်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၉)

ပန်းရိပ်ကို သူ့အတင်းအကျပ်လက်ထပ်မည်ဟု
 သည့်နေ့ကတည်းက သူ့ကိုသူမရှောင်နေခဲ့မိသည်။
 မနက်စောစော အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် ရေမိုးချိုးပြင်
 ပြီး လေဆိပ်သို့ထွက်ခဲ့သည်။
 သူ့လိုက်ပို့ပေးမှာစိုး၍ သူ့ထက်စောအောင်ထပြီး
 အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။
 ညနေပြန်ချိန်တွင်လည်း သူ့လာကြိုသည့်အခိုက်
 မစောင့်ဘဲ ကမန်းကတမ်းပြန်လာတတ်သည်။

သည်လိုနှင့် ငါးရက်ခန့်ကြာသွားခဲ့ပေပြီ။
 သူ့ကိုရှောင်နေတာကို ခိုင်မင်းကသိသည်။
 သူမရင်ထဲမှာ ဆူးသစ်အကြောင်းမကြာခဏတွေးမိ၏။
 သူမနဲ့မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ သူ့အရမ်းကိုခံစားနေရရှာမှာပဲ။
 သည်ကနေ့တော့ ခိုင်မင်းကို သူမရှောင်၍မရ။ သူက
 သူမထက်ဦးအောင် အိပ်ရာမှထပြီး ကားပေါ်တွင်အဆင်သင့်
 စောင့်နေ၏။

သူ့ကိုမထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်မို့ သူမအံ့အားသင့်
 သွားမိ၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ပန်းရိပ်၊ ကားပေါ်တက်လေ၊
 မင်းကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ပေးဖို့ မနက်သုံးနာရီကတည်းက ထပြီး
 စောင့်နေရတာ”

သူမ မငြင်းသာတော့၍ ကားပေါ်တက်လိုက်ရ၏။
 သူက ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုကိုကိုဘာလို့ရှောင်နေတာလဲပန်းရိပ်၊ ကိုကိုကိုသိပ်
 ခန်းနေပြီလား”

“မမုန်းပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ရှောင်နေရတာလဲ”

“ကိုကိုနဲ့ရင်မဆိုင်ချင်လို့ပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ... ကိုကိုက သိပ်မုန်းစရာကောင်းလို့လား၊ ဘာကြောင့် ငါ့အသည်းကိုမီးနဲ့မုန်းနေရတာလဲ”

“ကိုကိုခိုင်မင်းကို ပန်းရိပ်မမုန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့ခိုင်မင်းကို ပန်းရိပ်မမုန်းမိစေနဲ့ပေါ့”

“ဘယ်လို”

“ပန်းရိပ်ဟာ အရုပ်တစ်ရုပ်မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ပန်းရိပ်ခံစားချက်ကို ကိုကိုဘာကြောင့် လျစ်လျူရှုချင်ရတာလဲ”

“ပန်းရိပ်က ဘာတွေခံစားနေရလို့လဲ၊ ဟိုလူနဲ့ မဆင်သွယ်ရတာနဲ့ပဲ ကိုကိုအပေါ် အမျက်ဒေါသတွေရှုနေပြီလားဟား... ဟား”

သူက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်ရင်း ပြောသည်။

ကားက direction ပြောင်းသွားသောကြောင့် သူမအား

သွားမိ၏။

“ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ ကိုကိုခိုင်မင်း”

“အချိန်တွေအများကြီးကျန်ပါသေးတယ် ပန်းရိပ်၊ မင်း

တာဝန်ချိန် လုံးဝနောက်မကျစေရဘူး စိတ်ချ”

“ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ အခုရပ်ပါ”

သူမကစွတ်အော်တော့ သူက ‘ကားကိုတမင်ဘရိတ် ဆောင့်နင်းပစ်လိုက်သည်မို့ သူမကိုယ်သူမ မနည်းထိန်းလိုက်ရ၏။’

သူက ရုတ်တရက် သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုနမ်းရန်ကြိုးစားသည်။

“အို... လွတ်ပါ ကိုကိုခိုင်မင်း”

သူမအလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်သည်။ သို့သော် သူကမလွတ်ဘဲ သူမမေးဖျားလေးကို ဆွဲမော့ယိုက်ပြီး...

“မင်းဘာကြောင့် ဒီလောက်ခေါင်းမာနေရတာလဲ

ပန်းရိပ်”

“ကျွန်မဘယ်မှာ ခေါင်းမာနေလို့လဲ”

စုလှဖြူ

“ငါမင်းကို အရူးအမူးချစ်နေတာသိလျက်နဲ့ မင်းနှလုံးသားက ဘာကြောင့်ဒီလောက်ထိမာကျောနေရတာလဲ... ပြောစမ်း”

“အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရပါဘူး ကိုကိုခိုင်မင်း”

“ဪ... ဟိုဆူးသစ်ဆိုတဲ့လူကိုကျတော့ ချစ်လို့ သလား ဟင်၊ မင်း သူ့ကိုချစ်နေတယ်မဟုတ်လား ပန်းရိပ်”

သူမမဖြေ။ သူ့ရင်ဘတ်ကို တအားတွန်းပစ်တော့ သူ့လွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ပန်းရိပ်၊ မင်းကို ကိုကိုချစ်လာခဲ့တာ အမှတ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးထဲက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မြတ်နိုးခဲ့ရတာ၊ မင်းကျောင်းမပြီးသေးလို့ မင်းပညာရေးအတွက် ကိုယ်စောင့်ပေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ လေယာဉ်ဖယ်လှယ်ချင်သေးတယ်ဆိုလို့ မင်းအလိုကိုလိုက်ပြီး ခွင့်ပြုခဲ့တယ်၊ ခုတစ်ခုချစ်သူသစ်လေးရှာချင်ပါသေးတယ်ဆိုတာကတော့ မင်း မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ပန်းရိပ်ချစ်သူသစ် မရှာပါဘူး၊ ပန်းရိပ်မှာ ချစ်သူ”

မရှိသေးဘဲ”

“ဘာ... ချစ်သူမရှိဘူး ဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့ချစ်သူ အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးက ဒီမှာလေ၊ မေ့နေပြီလား ပန်းရိပ်ရဲ့ သူမကိုယ်လေးကို ပခုံးမှဆွဲလှည့်ပြီး သူပြောသည်။

“အချစ်ဆိုတာကို လူတွေကအမျိုးမျိုးအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်နေကြတယ်၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းပဲ”

ပြောပြီး သူမမျက်နှာကို အတင်းအကြပ်နမ်းသည်။ သူမရှောင်ချိန်မရပေ။

“မင်းကိုငါ မရရအောင်လက်ထပ်မယ်၊ ဒီကိစ္စအမြန်ဆုံး စီစဉ်ရမယ်”

“ပန်းရိပ်... ပန်းရိပ် လက်မထပ်နိုင်သေးဘူး ကိုကို ခိုင်မင်း”

သူမအလန့်တကြား အော်မိသည်။

“ဘာ”

“ပန်းရိပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ပန်းရိပ် လက်မထပ်ချင်သေး”

ဘူး”

“လက်မထပ်ချင်သေးဘူး... လက်မထပ်နိုင်သေးဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ ငါ့ကိုစောင့်ခိုင်းထားခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ ပန်းရိပ်၊ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ အလှကြည့်နေရင်း ငါတို့ရစ်ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ မင်းက ငါ့ကိုထားရစ်ခဲ့မှာပဲ မဟုတ်လား”

သူမဘာမှမပြောတတ်တော့ပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့အစားအဆုံးသို့ ပြေးထွက်သွားချင်နေမိ၏။

သူမနှင့်ထဲထွက်ပေါက်မဲ့သလိုဖြစ်နေပြီး မျက်ရည်တွေ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

သူမမျက်ရည်တွေကို သူမမြင်အောင် ကားမှန်ပြင်ထဲ ဘက်လှည့်ပြီး ထိုင်နေမိ၏။

“မင်းငါ့ကို ဘာမှဆင်ခြေပေးဖို့ကြိုးစားမနေနဲ့ ပန်းရိပ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မေမေ့ကိုငါပြောထားပြီးပြီ၊ မေမေ့က သဘောတူတယ်၊ ဒီလအတွင်းမှာပဲ မင်းကိုငါလက်ထပ်ပေးနားလည်လား”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ကားစက်နှိုး၍ လေဆိပ်နှိုး

မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ရောသူမပါ တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောဖြစ်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ညနေပြန်တော့လည်း သူ့လာကြိုသည်။ သို့သော် သူမကို စကားတစ်ခွန်းမှမပြော။

သူက သူမကိုအနိုင်ယူမည့်သူပဲ။ သူကပဲ စိတ်ဆိုးနေရသေးလား... ဟု သူမရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်တွေးနေမိသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းလည်းဆင်းမစားဖြစ်ဘဲ အခန်းထဲမှာပင် ခွေနေမိသည်။

ကိုကိုခိုင်မင်းနှင့်လက်ထပ်ရမှာကို တွေးကြောက်ပြီး သူမငိုရှိုက်နေမိ၏။

သူ့ကိုလက်မထပ်နိုင်ဘူး... သူက မရရအောင် လက်ထပ်မယ်တဲ့...

အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မတည်ဆောက်ချင်ဘူး... ပန်းရိပ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ထွက်ပြေးရမှာလား...

အတွေးများစွာဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်းခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေသည်။ ထိုစဉ်... သူမမိုဘိုင်းလ်ဖုန်းလေးမြည် လာ၏။

သူများလား... ဟု ရင်ခုန်စွာ စွေးမိသည်။ ဖုန်းနံပါတ် ကိုကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပင် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေ၏။

“ဟယ်လို”

“မမလားဟင်... အိဇင်ပါ။ မမကိုဖုန်းဆက်နေတာ ကြာပြီ သိလား၊ အိဇင် message တောင်သွင်းထားသေးတယ် ရလားဟင်”

ဖုန်းကိုလုံးဝမဖွင့်ဘဲ ပိတ်ထားခဲ့သောကြောင့် သူမဘာမှ မသိရပေ။

“အခုမှ ဖုန်းဖွင့်ဖြစ်တယ် အိဇင်”

ငိုသံမပေါက်အောင်ကြိုးစားပြီး သူမပြောလိုက်သည်။

“စိုက်တို့လေ မမနဲ့မတွေ့ရလို့ အရမ်းရောဂါတက်နေပြီ မမ၊ တယ်ပါဦး မမရယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် အိဇင်၊ တို့မှာလဲ တို့ပြဿနာနဲ့တို့နဲ့”

အိဇင်ကိုကိုကို မကူညီနိုင်တော့ဘူး”

“ဒီလိုတော့အပြတ်ကြီးမပြောပါနဲ့ မမရယ်၊ ကိုကိုအဖြစ် သူ့ရှာနေတဲ့ချစ်သူကို ပြန်တွေ့ပြီးမှ ပျော်ရွှင်မှုလေးတွေပြန် ချီးမှ ရှုတ်တရက်ကြီး မမကပျောက်သွားတော့ အခြေအနေ အတော်ဆိုးရွားနေပြီ၊ တစ်အိမ်လုံးကိုရမ်းနေတာ အိဇင်တို့ နေရာတောင်မရှိတော့ပါဘူး”

ပြောရင်း အိဇင်ငိုသံပေါက်လာ၏။

သူ့အကြောင်းကြားရပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ သနား အရုဏာစိတ်များ ပြည့်လျှံလာရပြန်သည်မဟုတ်ပါလား...

“မမလဲ အိဇင်တို့ကို ကူညီချင်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရဲ့ကိုကို ခရီးကနေ ပြန်ရောက်လာပြီလေ၊ သူက မမဘာ လုပ်လုပ် အမြဲတမ်းအရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေတာ၊ သူသဘော တွေ့ခွင့်မပြုတဲ့ကိစ္စ ဘာဆိုတာမှ မမလုပ်ခွင့်မရှိလို့ပါ အိဇင်ရယ်”

“မမအစ်ကိုကလဲ ရှင်းပြလို့တောင် မရဘူးလား”

“သူ့အကြောင်း အိဇင်လဲသိမှာပါလေ၊ ဟိုတစ်ခါက ခင်မိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုမလွန်ဆန်ရဲခွား အိဇင်”

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့် ကိုကိုအတွက် အိင်္ဂလိက...
လိုက်ရတော့မှာပေါ့နော်”

“မမကိုနားလည်ပေးပါ အိင်္ဂလိက”

အိင်္ဂလိက ငိုရှိုက်ပြီး ဖုန်းချသွား၏။ သူမရင်ထဲမှာလည်း
မကောင်း။

လွန်ခဲ့သည့်ရက်များက သူမနှင့်တတွဲတွဲသွားလာ
ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုပြန်လည်မြင်
နေမိ၏။

ခွင့်လွတ်ပါ ကိုဆူးသစ်ရယ်... ပန်းရိပ်ကို ခွင့်လွတ်

ရှင့်ကိုပန်းရိပ် ကူညီချင်ပါတယ်။ ရှင့်ဝေဒနာတွေ
သာအောင် ရှင့်နားမှာ အဖော်ပြုပေးချင်ပါတယ်...
ဒါပေမယ့်...

ဝမ်းနည်းနာကျင်လွန်း၍ သူမ၏ငိုရှိုက်သံများ

မလာတော့ဘဲ ရင်ထဲမှာပင် ပွဲတင်ထပ်နေလေသည်။

အခန်း(၁၀)

ခုတလော သူမဘယ်သူနှင့်မျှစကားသိပ်မပြောဖြစ်ဘဲ
ဘစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာရှောင်ဖယ်နေမိ၏။

ခိုင်မင်းကတော့ သူနှင့်သူမ၏လက်ထပ်ပွဲကိုစွဲအတွက်
အပြင်းအထန် စီစဉ်နေလေသည်။

သူမရင်ထဲတွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ တိတ်ဆိတ်
ခြောက်ကပ်နေ၏။

သူ့ကို သတိရနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့အတူသွားလာခဲ့ရတဲ့ စကားပြောခဲ့

ရတဲ့ ရက်ကလေးတွေဟာ သူမဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံးရက်ကလေးတွေပါပဲ။

ရှင်ကိုသာကြောင့်များ သတိရတမ်းတနေမိသလဲဆိုပန်းရိပ်မတွေးတတ်တော့ပါဘူး ကိုဆူးသစ်ရယ် . .

ရှင်နဲ့ကျွန်မတွေ့ချင်နေမိတယ်၊ ရှင်လဲ ကျွန်မကိုသိချင်နေမှာပဲဆိုတာ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်လေ . .

ပန်းရိပ်ဘဝမှာ တစ်ခါမှမရခဲ့ဖူးတဲ့ကြည့်နူးပျော်နူးလေးတွေ ရှင်နဲ့တွေ့မှရခဲ့တာပါ . . ရှင်ကိုတွယ်တာနေ

ပန်းရိပ်နှလုံးသားကို ပန်းရိပ်နားမလည်နိုင်ဘူး . . လံယောဇဉ်ဆိုတာ ချစ်ခြင်းရဲ့မြစ်ဖျားပဲဆိုရင် . .

ပန်းရိပ် ရှင်ကို . . မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဝရံတာတွင်ရပ်

သူမအခန်းရှိရာသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့မိသည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားထောင်ရင်း ဝရံတာ

ထွက်လာခဲ့သည်။ “ဟယ်လို”

“မမပန်းရိပ်လားဟင်၊ အိဇင်ပါ။ ကိုကိုက မမနဲ့ခဏလောက်စကားပြောချင်လို့တဲ့၊ တစ်နေ့လုံးအရမ်းဝေဒနာတက်

နတာ၊ မမဆီဖုန်းဆက်ပေးမယ်ဆိုမှ ငြိမ်ကျသွားတာ၊ ကိုကိုနဲ့ခဏလောက်စကားပြောပေးပါနော် မမ၊ ကူညီမယ်မဟုတ်လား

ဟင်” သူမလက်ခံရမလို ငြင်းရမလိုနှင့် တွေဝေနေမိစဉ် ဖုန်း

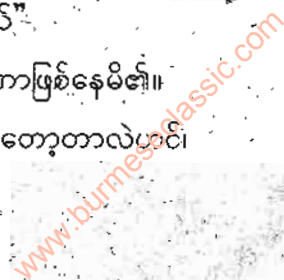
ခဲမှ ကြားလိုက်ရသည့်သူ့အသံကြောင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားမိ

“နှောင်းလေးလား . . ကိုကိုပါ၊ နှောင်းလေးလား” “ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ်”

“သိပ်သတိရတာပဲ နှောင်းလေးရယ်၊ နှောင်းလေးဆီကိုဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နံပါတ်က သေချာမသိ

တာ့ ဘယ်တွေ့ရောက်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး၊ အိဇင်က နှောင်းလေးနံပါတ်ကိုအခုမှပဲ ပေးတော့တယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူ့ကို သူမကရုဏာဖြစ်နေမိ၏။ “နှောင်းလေး ကိုကိုဆီဘာလို့ မလာတော့တာလဲဟင်၊

နှောင်းလေးမရှိရင် ကိုကိုမနေတတ်တော့ဘူး၊ ကိုကိုသေလိမ့်မယ်၊ ကိုကိုဆီမြန်မြန်လာပါ နှောင်းလေးရယ်နော်”

ပြောရင်းဖြင့် သူငိုရှိုက်နေသောကြောင့် သူမဘာလုပ်မှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

“မငိုပါနဲ့ . . . မငိုပါနဲ့ ကိုဆူးသစ်ရယ်၊ ရှင့်ဆီကွန်လာချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .”

“ကိုကိုရူးရူးလိမ့်မယ် နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကိုကို မသွားပါနဲ့၊ ကိုကိုဆီ အမြန်လာခဲ့ပါ နှောင်းလေး နှောင်းလေး”

တစ်ဖက်ဖက်မှ စူးစူးခါးခါးအော်နေသော သူမအကြောင့် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“ကိုဆူးသစ် . . . ကိုဆူးသစ်၊ ရှင်သတိထားပါဦး”

“ကိုကိုကိုမချစ်တော့ဘူးလားကွာ၊ ကိုကိုလို့ခေါ်တို”

“ကိုကို”

“နှောင်းလေးပြန်လာပါ၊ နှောင်းလေးကို ချစ်တယ် သူကပြောရင်း ငိုပြန်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်

အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသည်မို့ သူ့အခြေအနေကို သူမနား

သဘောပေါက်သွားမိသည်။

သူ့အခြေအနေက ယဉ်ယဉ်လေးမှ သွက်သွက်ခါ ရှူးသွပ်သည့်အဆင့်လို့ ရောက်တော့မည်။

သူမဘယ်လိုလုပ်ရမှာပါလိမ့် . . .

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး၊ နှောင်းလေးပြန်လာပါ”

ထိုစဉ် သူမနောက်မှခြေသံကြောင့် သူမလန့်ဖျတ်သွား နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် . . . ကိုကိုခိုင်မင်း”

သူ့ရင်ထဲဒိန်းခနဲဆောင့်ခနဲသွားပြီး လက်ထဲမှမိုဘိုင်းလ် နှေးလေးလွတ်ကျသွားတော့၏။

ခိုင်မင်းက သူမရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာမင်းတင်းဖြင့် သူမကိုကြည့်နေသည်။

သူမရင်ထဲအရမ်းတုန်လှုပ်သွားမိပြီး သူ့ကိုမကြည့်ဖို့ ဘာမှသလို ခေါင်းငုံ့ချလိုက်မိသည်။

“ကိုကို ဟုတ်လား . . . ဘယ်က ကိုကိုလဲ”

သူမ မဖြေရဲ။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် သူမ

စုလှဖြူ

ရင်တစ်ခုလုံး တဒိန်းဒိန်းဆောင့်ခုန်နေ၏။

“ငါမေးနေတယ်လေ ပန်းရိပ်၊ ဘယ်က ကိုကိုလဲ”

“-----”

သူက မထီတရိပြီးလိုက်ပြီး . . .

“ကိုကိုတဲ့ . . . ဟောဒီနှုတ်ခမ်းလေးကို ရွှေချထား”

ကောင်းတယ် . . . တောကို”

သူမကိုယ်လေးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရင်း သူမ
သည်။

“ငါဒီလောက် တားမြစ်နေတဲ့ကြားထဲက ဒီလူနဲ့ ခြုံငုံ
ဖုန်းပြောတဲ့မင်းရဲ့ သတ္တိကိုတော့ ငါချီးကျူးပါတယ် ပန်းရိပ်ထဲ
က . . . ပြောစမ်း၊ မင်းက သူ့ကို ကိုကိုလို့ခေါ်ရအောင် ငါ
က ချစ်သူတွေပို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရောဂါအခြေအနေအထား
လို့ . . .”

“တော်စမ်း . . . သူ့ရောဂါအခြေအနေအထားဆိုရင်
ကျန်းမာရေးဆေးရုံပို့လိုက်ရုံပေါ့ကွ၊ မင်းကိုလာပြီး ထိုက်

ခေါ်ခိုင်းနေစရာ မလိုဘူး၊ မင်းကကော ဒီလူကို ကိုကိုလို့
ခေါ်စရာလား၊ ဒီမှာ ပန်းရိပ်၊ မင်းနှုတ်ဖျားက ကိုကိုလို့ ခေါ်ရ
မယ့်သူဟာ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲမှာ ငါတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်
ဆိုတာ မင်းမသေမချင်းမှတ်ထားလိုက်စမ်း”

သူ့အသံကမာကျောနေပြီး မျက်နှာထားက ခက်ထန်
လှ၏။ ပြီးတော့ ဒေါသကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်
တုန်ယင်နေလေသည်။

“ပန်းရိပ်ထင် . . . ငါဟာ မင်းလက်ထပ်ရတော့မယ့်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး”

သူမ မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် ဖြေသည်။

“မမေ့ရင် ဒီဘာမဟုတ်တဲ့လူနဲ့ ဘာကြောင့်ဆက်
သွယ်နေရတာလဲ ပြောစမ်း၊ ငါ့အပေါ် စိမ်းကားနိုင်သလောက်
သူ့အပေါ်မေတ္တာတွေ စေတနာတွေ ကရုဏာတွေ ဘာကြောင့်
ပို့နေရတာလဲ မင်းဖြေစမ်း”

သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး

သူ့ကိုယ်လေးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခါ၍ မေးနေသောကြောင့် သူမမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။

“ငိုပြန်ပြီလား ပန်းရိပ်၊ မင်းမျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းလုပ်ပြ တာနဲ့ ငါအလျှော့ပေးလိုက်လိမ့်မယ်လို့ မဆင်နဲ့၊ မင်းကိုငါ မသနားတော့ဘူး။ ဒီမှာ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထားစမ်းပါ။ ခိုင်မင်းဆိုတဲ့ လူဟာ အချစ်အတွက် အသက်နဲ့လဲသွားမယ်ကွ၊ နားလည်လား”

“ပန်းရိပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို”

“ကိုကိုဆိုတဲ့အသံကိုကြားရရင် မင်းကိုငါသတ်ပစ်ချင် တယ် သိလား၊ သိပ်အံ့ဩတယ် ပန်းရိပ်၊ မင်းကိုတစ်သက်လုံး နှစ်ပေါင်းများစွာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်မြတ်နိုးလာခဲ့တဲ့ ငါ့ဘီ ဥပေက္ခာပြုခဲ့၊ စိမ်းကားငြင်းဆန်ခဲ့သလောက် မနေ့တစ်နေ့တေ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်တူသ် နေတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ... ဟား... ဟား... သိပ် ရယ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုခေါ်သလို ကိုကိုတဲ့”

လျှောင်ပြောင်သရော်သံများက သူမနားနှင့်ဆီ လောက်အောင် တိုးစင်လာ၏။

“ဘာကြောင့် ငိုနေရတာလဲ ပန်းရိပ်၊ မင်းအကောင်နဲ့”

မတွေ့ရတော့မှာ စိုးလို့လား၊ စိတ်ချ... မင်းကိုငါ မနက်ဖြန်ပဲ လက်ထပ်တော့မှာ၊ ပထမတော့ ဟိုတယ်လ်ခန်းမ ရက်မရတာနဲ့ နောက်တစ်လ နှစ်လလောက်စောင့်ဦးမလို့ပဲ၊ ခုတော့ ငါစိတ် ပြောင်းသွားပြီ၊ မင်းကို မနက်ဖြန်ပဲလက်ထပ်တော့မယ်”

ပြောပြီး သူမကိုယ်လေးကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲအတင်းဆွဲသွင်း လိုက်၏။ သူမရုန်းလေ သူကတိုးပြီး ဖက်ပွေ့လေ။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကိုကို”

သူက လွှတ်မပေးဘဲ တဟားဟားအော်ရယ်နေ၏။ သူမရင်တစ်ခုလုံး တုန်ယင်လှိုက်မောလာပြီး သူ့လက်ထဲ တွင် ပျော့ခွေကျသွားတော့သည်။

“ဟင်... ပန်းရိပ်... ပန်းရိပ်”

သူ့ခေါ်သံကို မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်။ ဘယ် လောက်ကြာကြာ သူမမေ့မော့သွားသည်မသိပါ။

သူမပြန်သတိရလာတော့ သူမအိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ် တွင် ရောက်နေပေပြီ။ သူမဘေးတွင် သူမမိခင်နှင့်ကိုကိုခိုင်မင်း ကို တွေ့ရသည်။

စုလှဖြူ

“သတိရပြီလား သမီးလေး၊ သမီးလေး မူးလဲသွားတာပါ”

“သတိရပြီ နော် ပန်းရိပ်၊ ကိုကိုလန့်သွားတာပဲကွာ”
သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်ချင်တော့သလို သူမမျက်နှာသို့ ထားလိုက်သည်။ သူမနှလုံးသားတစ်ခုလုံး စူးရှနာကျင်နေသည်။ သူက သူတိုယ်တိုင်ဟောလစ်စ်ဖျော်ပြီး သူမကို တိုက်သည်။

“မင်းညီမက သိပ်အားနည်းနေတယ်ကွယ်၊ မင်းသေချာ ဂရုစိုက်ပါ သားရယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေ”

“သမီးသောက်ဖို့ မေမေအားဆေးသွားယူလိုက်ဦးမယ် မေမေအခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ သူက သူမလက်ထဲ ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ပြီး . . .

“ကိုယ့်ကြောင့် ပန်းရိပ် ခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုယ်တို့ ကောင်းဘူးကွာ၊ ကိုတို့ကို စိတ်နာနေသလားဟင် ပန်းရိပ်”
သူမမဖြေဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ကိုကို မင်းကိုသိပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်ချင်နေပေမယ့် မင်းဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကိုမကြားရမချင်း မင်းကိုအတင်းအကြပ် လက်ထပ်မယူရက်ပါဘူးကွာ”

သူမအပေါ် အမြဲအနိုင်ယူချင်သော်လည်း သူ့မျက်ဝန်း တွေထဲမှာတော့ သူမအပေါ် ကြင်နာမြတ်နိုးသည့် အရိပ် အယောင်များကို မြင်နေရလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုကိုကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာတတိလဲဟင်”

“ဟိုဆူးသစ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဘယ်တော့မှမဆက်သွယ်ရဘူး ဆိုတဲ့ကတိပဲ”

သူမရင်ထဲနာကျင်သွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ပန်းရိပ် . . . သူနဲ့မဆက်သွယ်တော့ပါဘူး”

သူမအသံက အင်အားမပါ။ လေးလံတိုးလျှနေသည်။

“မင်းက သိပ်ချစ်စရာကောင်းလွန်းတယ် ပန်းရိပ်၊ မင်း နှုတ်လုံးလေးတွေဟာ သိပ်လှပြီး ယောက်ျားလေးတွေကို ဆွဲ

ဆောင်နိုင်စွမ်းတွေပြည့်နှက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုမင်းတို့
လုံးဝစိတ်မချနိုင်ဘူး”

သူမမျက်နှာလေးကို စိတ်ကြည့်ပြီး သူပြောသည်။

“စိတ်ချပါ ကိုကိုရယ်”

“မင်းလေ... မင်း၊ ငါ့အသည်းကို တစ်ဖဲ့စီခြွေနေ
တယ်၊ ကိုကိုကိုလက်ထပ်ဖို့ ကိုကိုကိုချစ်လာအောင်ကြိုးစားခေး
ပါကွာ... ကြားလား”

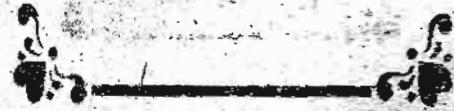
သူမခေါင်းညှိတ်လိုက်မိသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့
တင်းကြပ်ဆို့နှစ်နေ၏။

ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ကိုဆူးသစ်ရယ်... .

ပန်းရိပ်ဘဝကို ပန်းရိပ် မပိုင်ဆိုင်တဲ့အတွက် ရှင်း
ရောက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး... .

အပိုင် (သုံး)

အခန်း (၁)

ပန်းရိပ်ထင်နှင့်မတွေ့ရသည့်နေ့မှစ၍ သူ့ရောဂါ အခြေအနေက ဆိုးသည်ထက် ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။

“နှောင်းလေး . . . နှောင်းလေး၊ နှောင်းလေးကို ခေါ်ပေးကြပါ။ ကိုကို့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ။ နှောင်းလေးရယ်”

သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ယူကျုံးမရနိုင်ဘဲ စိတ်ထိခိုက်နေရသူများက ဘွားဘွားဒေါ်နှင့် အိမ်နှင့် အိမ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုကို့ရောဂါအခြေအနေက သိပ်ဆိုးနေပြီ ဘွားမမပန်းရိပ်ထင်လဲ ကိုကိုကို့ မကယ်နိုင်တော့ဘူး၊ အိမ်ထဲ”

လို့လုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး အိမ်ထဲ၊ နှောင်းလေးကို ခေါ်ပေးအောင် အာရုံတစ်ခုခုပြောင်းပေးရမယ်လို့ ဒေါက်တာပြောသွားတယ်မဟုတ်လား၊ ဘွားဘွားဆန္ဒပြောရရင်တော့ မြေးလေးကို ခရီးတစ်ခုခုထွက်စေချင်တယ်ကွယ်၊ ဒါမှ စိတ်ပြေသက်ပျောက်ဖြစ်မှာပေါ့!”

“ဘွားဘွားအစီစဉ်ကောင်းတယ် ဘွားဘွား၊ ကိုကိုကို့ beach တစ်ခုခုကို လိုက်ပို့ပေးရင်ကောင်းမယ်”

သည်လိုနှင့် ဘွားဘွားဒေါ်နှင့် အိမ်အစီအစဉ်အတိုင်း ချောင်းသာကမ်းခြေသို့ အပန်းဖြေခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ခရီးတွင် ဘွားဘွားဒေါ်နှင့် အိမ်၊ အိမ်၊ ဆူးသစ်နှင့် ဦးကြီးပွတို့လေးဦး ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းပါ။

သောင်ပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် ပြာလဲ့နေသည့်ပင်လယ်ပြင်တို့ငေးကြည့်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲမျက်ရည်တွေဝေဝဲလာပြန်သည်။

“နှောင်းလေးရယ် . . . ကိုကို့ဆီပြန်လာခဲ့ပါကွာ၊ ကိုကို့အသည်းတွေကွဲကြနေပါပြီ”

သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း ငိုကြွေးနေသောကြောင့် အိင်က...

“ထပါ ကိုကိုရယ်၊ ဒီလိုကြီး ထိုင်ခိုမနေပါနဲ့ ကြားမကောင်းပါဘူး၊ ထပါ”

“ငါဘာသာငါ ငါ့ချစ်သူကိုလွမ်းလို့ငိုတာ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါဘယ်သူမှ ရရမစိုက်ဘူး”

သူ့အော်ဆုတ်လိုက်သောကြောင့် ဘွားဘွားနားနား အိင်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘွားဘွား၊ ချောင်းသာရောက်တာတောင် ကိုကိုက နှောင်းလေးကိုမမေ့နိုင်သေးဘူး”

ဘွားဘွားရော ဦးကြီးပွပါ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘဲ ခေါင်းခါနေကြ၏။

တစ်ရက်... နှစ်ရက်... သုံးရက်... သောင်ပြင်တစ်နေရာ(သို့)တျောက်ဆောင်တစ်ခုခု မဟုတ် အုန်းပင်တစ်ပင်အောက်တွင် သူတစ်ယောက်ထိုင်ကာ ကြိတ်ဆွေးနေတတ်၏။

တစ်ခုသော ညနေခင်းလေးမှာတော့...

“နင်တို့ငါ့နောက်လိုက်မလာကြနဲ့နော် ငါနိုင်နေပြီ”

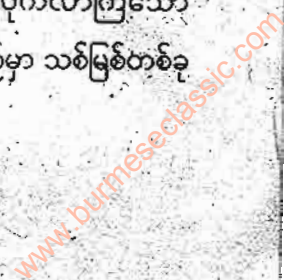
ရွှင်လန်းမြူးကြသည့် အသံလွင်လွင်လေးကြောင့် သူ့မျက်စိများက အသံလာရာဘက်သို့ အမှတ်မထင်ရောက်သွား

ဆံပင်ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့လေးများ တလွင့်လွင့်နှင့် စွန်စွန်အိုးတစ်လုံးကိုကိုင်ကာ စွန်လွတ်ရင်းသောင်ပြင်ပေါ်ပြေးလွှားနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သူမကိုငေးကြည့်ရင်း သူ့မျက်စိတွေပြုန်းကျယ်သွားလေသည်။

သူမက အပြာရင့်ရောင်ထက်အောက်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဖြူဖြူသွယ်သွယ်မြင့်မြင့်လေးရယ်ပါ။

သူမက စွန်လွတ်ရင်း သူ့ထိုင်နေသည့် အုန်းပင်တန်းနားကြား ရောက်လာ၏။ သူမနောက်မှ လိုက်လာကြသော သူငယ်ချင်းများကို ပုန်းလှိမ့်ဖြင့်ပြေးလိုက်စဉ်မှာ သစ်မြစ်တစ်ခုနှင့်တိုက်မိပြီး ချော်လဲကျသွားတော့၏။

ထိုင်ရာမှ သူထပြေးလာခဲ့ပြီး သူမကိုယ်လေးကို ထူမပေးလိုက်သည်။

“သိပ်နာသွားသလား နှောင်းလေး”

သူမက အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည့်အမူအရာလေးဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်သည်။

“ကျေးဇူး”ဟု ပြောပြီး သူမလှည့်ထွက်မည်ဖြူသော သူကတားဆီးလိုက်သည်။

“နေပါဦး နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကိုကို ထားရစ်ခဲ့မလို့လား”

သူ့စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကိုနားမလည်သလိုကြည့်နေသည်။

“ကိုကိုကို ခွဲမသွားပါနဲ့ကွာ နော်”

သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်၍ သူ့မျက်နှာလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးစိုက်ကြည့်ပြီးပြောနေသောနှောင်းရူပါ ရင်ခွန်လှုပ်ရှားသွားမိလေသည်။

သူက မျက်ခုံးများနက်မှောင်ထူထဲကာ မျက်ဝန်းများ

အရှိုး နှုတ်ခမ်းများပိရိသေသပ်ချောမောလွန်းသည်မို့ သူမရင်ထဲလှိုက်ခုန်သွားခြင်းပါ။

“အို . . . ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကိုကိုလေး . . . နှောင်းလေးကိုသိပ်သတိရတာပဲ၊ ကိုကိုကိုခွဲမသွားပါနဲ့နော်၊ ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူကသူမကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

ဆယ်ကျော်သက်လေးမို့ နှောင်းရူပါ မူးမေ့မတတ် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“ရှင် . . . ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ကိုကိုနားမှာ နေပါကွာနော်”

“အို . . . မနေနိုင်ဘူး”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှရုန်းထွက်ပြီး သူ့မျက်နှာကိုလှမ်းရိုက်ပစ်လိုက်သည်မို့ သူ့အံ့ဩမှင်သတ်သွား၏။

ထိုစဉ် သူတို့နားသို့ အိဇင်ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကိုရယ်၊ အိဇင်ဟိုဘက်ခက်တာ

လေးသွားတာနဲ့ ဘာပြဿနာတွေဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”
 “ကိုကိုနှောင်းလေးကို ပြန်ရှာတွေ့ပြီ အိဇင်”
 အိဇင်က အနီးတွင်ရပ်နေသော အပြာရင့်ရောင်
 ဝမ်းဆက်နှင့်မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သွား
 “စိတ်မရှိပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ မမရဲ့ကိုကိုက စိတ်ထေး
 သည်မို့ပါကွယ်”
 မိန်းကလေးနားကပ်ပြီး အိဇင်ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်
 အိဇင်စကားကြောင့် သူမအလွန်အမင်းအံ့ဩသွားရသည်။
 သည်လောက်ရုပ်ဖြောင့်တဲ့လူက စိတ်ရောဂါသည်
 ဆိုပါလား . . .
 အိဇင်က သူ့အစ်ကိုလက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆုပ်
 ပြီး သူမနားမှ ထွက်သွားတော့၏။
 ထိုလူက သူမကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ပါသွား
 သည်။
 “နှောင်းလေး . . . နှောင်းလေး”
 ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် သူကသူမကိုအော်

မရှိရာပြေးထွက်လာ၏။
 “ဟင် . . . ကိုကို”
 အိဇင်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်သွားသောကြောင့် အိဇင်
 လုပ်ရမှန်းမသိဘဲဖြစ်သွား၏။
 “ဦးကြီးပွရေ . . . လုပ်ပါဦး၊ ကိုကိုရောဂါထလာပြီ”
 သူကသူမထံပြေးလာပြီး သူမလက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို
 ခပ်တိုင်းပြီး . . .
 “နှောင်းလေး . . . ကိုကိုနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါကွာနော်၊ ကိုကို
 က ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ နှောင်းလေးရယ်” ဟု ပြောသည်။
 နှောင်းရူပါ သူ့ကိုငေးကြည့်ပြီး ဆနားသွားမိ၏။
 သူမရုပ်ဝန်းနှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းနေလေ
 သည်။ သူက သူမရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမမျက်
 လေးကိုမော့ကြည့်နေသည်။
 “ကိုကိုကို မသနားဘူးလားဟင်”
 ထိုစဉ် သူတို့နားသို့ ဦးကြီးပွနှင့်အိဇင်တို့ရောက်လာကြ
 ဦးကြီးပွက သူ့ကိုလက်မောင်းနှစ်ဖက်မှ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဦးကြီးပွဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ယက်ကန်ယက်တစ်ခု သွားသည့်သူ့ကိုကြည့်ရင်း နှောင်းရူပါရင်ထဲမှာ ဝေဒနာထင်ထင် ပြင်းရှုစွာခံစားလိုက်ရ၏။

“တောင်းပန်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ မမရဲ့ကိုယ်ကို ဒီလိုပဲ၊ အပြာရင့်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ တိုင်း နှောင်းလေးနဲ့မှားနေကျပါ”

“သူ့ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲဟင် မမ”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပေါ့ကွယ်”

“ပြောပြလို့ရရင် ပြောပြပါလားဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့တော့ ကျွန်မနာမည်က နှောင်းရူပါမို့ပါ၊ ဒါကြောင့် သူ့ခေါ်ခေါ် နှောင်းလေးအကြောင်းကို သိချင်တယ်”

အိဇင်က နှောင်းရုပ်ဝေနှင့်သူ့အကြောင်းကို နှောင်းလေးအား ပြန်ပြောပြနေလေသည်။

အခန်း(၂)

သူ့အကြောင်းကြားခဲ့ရပြီးနောက် သူ့ကိုရူပါ အလွန်စိတ်ဝင်စားခဲ့မိလေသည်။

သူ့အကြောင်းကို သူ့ဝယ်ချင်းများအား ပြန်ပြောပြဖြစ်

ပြီးတော့ သူ့ရှိနေတတ်သည့်နေရာများသို့ မယောင်လေည်ဖြင့်ရောက်သွားတတ်ပြီး သူ့ကိုတိတ်တခိုးအကဲခတ်နေမိ၏။

အလွန်ခန့်ချောသည့် သူ့ကိုရူပါ စိတ်ဝင်စားနေမိတာ အမှန်ပါပဲ။

ထို့ကြောင့် သူ့ညီမအိဇင်ပြောပြခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းတွင် နှောင်းရိပ်ဝေနေရာ၌ ဟန်ဆောင်ကူညီရန် သူမဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့မိသည်။

“ကိုကို”

အုန်းပင်တစ်ပင်အောက်တွင်ထိုင်ပြီး ငေးနေသောသူ့ထံ ခေါ်လိုက်တော့ သူက တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင် . . . နှောင်းလေး”

“ကိုကိုဆီ နှောင်းပြန်လာတာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နှောင်းလေးရယ်၊ ကိုကိုကိုခွဲမသွားဘူးနော်”

သူမခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

သူကသူမကို သူ့ချစ်သူနှောင်းရိပ်ဝေဟုပင် ထင်နေပုံရ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ချောင်းသာကမ်းခြေတွင် သူနှင့်နှောင်းရိပ်ဝေတို့ချစ်သူများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

သူက သူမကိုအလွန်ချစ်မြတ်နိုးပြီး အလိုလိုက်သည်။

“အုန်းရေသောက်ချင်တယ် ကိုကို”

သူမပူဆာလိုက်သည်နှင့် သူကဘာမဆိုလုပ်ပေးတတ်သည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး သူ့ကိုချွဲနွဲနေရတာကို နှောင်းရူပါ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား . . .

သူမကို ချစ်ခင်ယုယနေပုံမှာ စိတ်ဝေဒနာသည် တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူပေ။

သူက အရမ်းချစ်တတ်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ သူမကိုယုယမှုများပေးတတ်သည်။

သူဟာ . . . ရုပ်လဲသိပ်ချောတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်ချမ်းသာပုံလဲရတယ် . . . သူတည်းခိုတဲ့အခန်းကိုက ချောင်းသာတိုတယ်လ်မှာ ဈေးအကြီးဆုံး။

သူဟာ စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့နဲ့ချစ်သူဖြစ်ရတာ ပျော်စရာပါလား . . .

သူမအတွေးနှင့်သူမပြုံးနေမိသည်မို့ သူမမေးဖျားလေးကိုဆွဲမော့ပြီး မေးသည်။

ရလှဖြူ

“ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ နှောင်းလေးရဲ့”
“ကိုကိုနဲ့လျှောက်လည်ရတာ ပျော်လို့ပါ ကိုကိုရယ်”
“ဒါဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကိုကိုတို့အတူနေကြရအောင်
နော်”

သူမက ခေါင်းမညိတ်ဘဲ မျက်လုံးလေးလှန်၍ စဉ်းစား
နေတော့ သူမပါးပြင်ပေါ် သူ့နှာခေါင်းချွန်ချွန်ဖြင့် ဖိကပ်လိုက်၏။

“လွတ်တော့ကိုကို၊ နှောင်းလေးကို သူငယ်ချင်းတွေ
စောင့်နေကြပြီ”

“မလွတ်ချင်ဘူးကွာ၊ မင်းလေးကို ကိုကိုရင်ခွင်မှာ
ထားဝရထွေးပွေ့ထားချင်တယ်”

သူကပြောပြီး သူမမျက်နှာပေါ် သူ့မျက်နှာဖြင့် ထိထပ်
လာပြန်သည်။

ရင်ခုန်မှုများစွာဖြင့် နှောင်းလေးရင်ထဲလှိုက်တုန်
မိ၏။

အခန်း(၃)

ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်လာကြပြန်တော့လည်း ကိုကိုနှင့်
သူမတစ်ရက်မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်ကြ။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိရှိသမျှ Super market ၊ Shopping
mall နှင့် Cafeteria ဆိုင်များအားလုံးသို့ ခြေရာထပ်ခဲ့ကြ၏။

“Bubble milk tea သောက်ချင်တယ် ကိုကို၊ ဝယ်တိုက်
နော်”

“အိုကေ”

“ဒီစကတ်လေးသိပ်လှတာပဲ ကိုကို၊ ဟင် . . . ဒါပေမယ့်
တစ်သောင်းခွဲတောင် . . .”

“ကိုကိုဝယ်ပေးမှာပေါ့”

“ဒီကျောက်နားကွင်းလေးက သိပ်ဆန်းတာပဲ ကြည့်တိုင်း ကိုကို၊ မလှဘူးလားလို့”

သူမက နားကွင်းကိုဝတ်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုတ် ပြန်ထားလိုက်သည်။

“ခြောက်ထောင်တောင်မှ မဝယ်နိုင်ပါဘူး ကိုကိုဗျ”

“ကိုကိုဝယ်ပေးမှာပေါ့၊ မဝယ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို မပြောပါနဲ့ အချစ်ရာ၊ ကိုကိုမှာ ပိုက်ဆံတွေဒီလောက်တောင် ချမ်းသာနေတာ၊ နှောင်းလေးလိုချင်တာ မဝယ်ပေးရင် ဘယ်သူ ကို ဝယ်ပေးရမှာလဲ”

သူကသူမလိုချင်တာ နှစ်ခါမပူဆာရ၊ အားလုံးဝယ်ပေး ခေါ့။

သူ့ရောဂါအခြေအနေကလည်း လုံးဝသက်သာနေပြီ။ လူကောင်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေသည်မို့ အပြင်သွားသည်အထိ အရင်ကလို အိမ်ထဲတို့ဦးကြီးပွတို့လိုက်ဖို့ မလိုတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုနှောင်းရူပါ လိုသလိုခြယ်လှယ်နိုင်ခဲ့ သည်။

ရူပါသည် တစ်သက်လုံးဆင်းရဲချို့တဲ့ခဲ့သော သူမ

ကိုသူမ စိတ်နာမိ၏။

စားဝတ်နေရေးအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေစားသောက် ခဲ့ရတာ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာတွေကို မေ့မရနိုင်။

အခုလို သူနှင့်ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တာ သူမအဖို့ နတ်ဘုံ နတ်နန်းပေါ်ချက်ချင်းရောက်သွားသလိုပင် ခံစားနေရ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်တွဲရတာ ပျော်သည်။

သူက စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ဆို ပေမယ့် အလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်သူ။

သူ့လိုလူကို ခင်ပွန်းအဖြစ် ရွေးခြယ်ခွင့်ရတာ သူမ အတွက် တကယ့်ကို ကံကောင်းတာပါလား...

“ရော့... နှောင်းလေးအတွက် Platinum hand chain လေး”

ပလက်တီနမ်(မ်)ထဲတွင် စိန်ပွင့်ကလေးများမြှုပ်ထား သည့်ဟန်းချိန်းလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူမရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေမိ သည်။

သည်ဟန်းချိန်းမျိုး သူမတစ်သက်တွင် ကိုင်ကြည့်ခွင့်ပင် မရဖူးခဲ့။ ခုတော့ သူမလက်တွင် ဝတ်ဆင်ခွင့်ပင်ရခဲ့ပြီ။

“သိပ်လှတာပဲ ကိုကိုရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာကျေးဇူးလဲ... ကိုကိုဇနီးချောလေးအတွက် အထူးချစ်လက်ဆောင်ပေးတာပဲ”

“ကိုကိုဇနီးချော ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုအိုက လက်မှတ်ထိုးပြီးကြပြီး အတူတူနေဖို့ပဲလိုတော့တာ၊ ကပြော၊ နှောင်းလေးနဲ့ ဘယ်ထော့ မှအတူနေခွင့်ရမှာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“မဖြည်းချင်တော့ဘူးကွာ၊ ကိုကိုကို နှောင်းလေးခွင့် တယ် မဟုတ်လား”

“သိပုံချစ်တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

သူမရယ်ကျကျလေး ပြောသည်။

“ချစ်ရင် အတူနေကြပါစို့ကွာ နော်”

သူက သူမကိုယ်လေးကိုပွေဖက်လိုက်ပြီး မျက်နှာတူ တယုတယနမ်းနေသည်။

သူ့အယုအယတွေကြား နစ်မြောသွားရင်း သူမစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံသို့ ရောက်သွားလေသည်။

အခန်း (၄)

သူနှင့်နှောင်းရူပပါတို့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာ သုံးလနီးပါးရှိ ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား...

နှောင်းရူပက သူ့ကိုတဖြည်းဖြည်းလွမ်းမိုးလာ၏။ သူက သူမကို နှောင်းရိပ်ဝေအဖြစ်နဲ့ ရူးမွှေးမွှေးချစ်နေမိခဲ့သည်။

သူမလှည့်စားသမျှ ဘုမသိဘမသိဖြင့် ခေါင်းညိတ် အလျှော့ပေးခဲ့ရတာချည်းပင်။ သူမလိုချင်တာမှန်သမျှ သူက ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် သူမမှာ သူမမိဘများအတွက် တိုက်ခန်း

တစ်ခန်း၊ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲပြန်
လာခဲ့သည်။

သူမက နှုတ်ချိုပြီး အကင်းပါးသူမို့ ပထမတော့ သူမ
အကြောင်းကို အိဇင်တို့မရိပ်မိခဲ့ကြပေ။ နောက်တော့ သူမ
အတွက် ဆူးသစ်ဘဏ်မှ ငွေခဏခဏထုတ်ရသောအခါ နိုင်ငံ
လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုကို... နှောင်းလေးကိုသိပ်အလိုမလိုက်ပါနဲ့၊ သူမ
အသုံးသိပ်ကြီးလွန်းတယ်”

“သုံးစမ်းပါစေကွာ... သူလေးငါ့နားမှာ အမြဲတမ်း
နေဖို့က အဓိကပဲ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ ဒါပေမယ့် ဒီအထဲ
ဆက်ပြီးလွတ်ထားရင် မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ကိုကိုတို့
တော့လက်ထပ်မှာလဲဟင်”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့မြေး၊ မိန်းကလေးကိုတကယ်သ
ကျနှစ်သက်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်လိုက်ကြပါတော့လား”

“ကျွန်တော်တို့က လက်ထပ်ပြီးကြပြီပဲ၊ အတူတူ

တော့... သူက ခဏစောင့်ပါဦးတဲ့”

တကယ်လည်း နှောင်းရူပါက သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးအတူ
နေဖို့ကိစ္စအတွက် နေ့ရွှေညရွှေနှင့် အချိန်ဆွဲထားခဲ့ခြင်းပါ။

ဆူးသစ်က စိတ်မနဲ့သူမို့ နှောင်းလေးနှင့်လက်ထပ်ပြီးပြီ
ဟုသာ ထင်မှတ်နေ၏။

“စောင့်ပါဦးဆိုပြီး ကိုကိုဆီက ချွေးစားနေတာ ကိုကိုမသိ
ဘူးလားဟင်”

အိဇင်က မခံချင်လွန်း၍ မမျှော်သိပ်နိုင်တော့ဘဲ ပြော
လိုက်မိသည်။

“တော်စမ်း အိဇင်၊ နှောင်းလေးကို ဒီလိုပဲပြောရလား၊
ငါ့ဘဝမှာ ပိုက်ဆံမချမ်းသာရင် နေပစေ၊ နှောင်းလေးမရှိလို့
မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကိုငါသိပ်ချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်၊ ငါတို့ကိစ္စမှာ
နှင်ဝင်မပါပါနဲ့”

သူက အိဇင်ကိုဟောက်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား
တော့၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဘွားဘွား၊ အိဇင်တို့ကအကောင်း

မှတ်လို့ ဒီကောင်မလေးကို ကိုကိုကျန်းမာရေးအတွက် လက်ခံခဲ့ကြတာ။ အခုတော့ သူကထင်တိုင်းကြိုနေပြီ။ ဒီလိုသာဆက်ပြီး လွတ်ပေးထားရင် ကိုကို လုံးပါးပါးလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ညည်းအစ်ကိုက သူ့မှသူ့တမ်းတမ်းစွဲပြန်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်တတ်နိုင်ပျံ့မလဲအေး၊ ဒီတစ်ခေါင် အဲဒီနှောင်းရူပါနဲ့တွေ့ရင် အမြန်လက်ထပ်ကြဖို့ ငါကြည့်ပြောဦးမယ်”

ဘွားဘွားဒေါ်နှင်းအိ မသက်မသာ သက်ပြင်းချင်ပြောသည်။ အိဇင်တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ရတက်မအောင် နိုင်ကြသော်လည်း နှောင်းရူပါကတော့ဖြင့် အသုံးအစွဲမဟုတ်ပျော်ရွှင်လျက်ရှိနေလေသည်။

“JJ Hotel မှာ Buffet သွားစားချင်တယ် ကိုကို သူ့ချင်းတွေက ပြောတယ် သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့”

“သွားစားကြတာပေါ့၊ နှောင်းလေးရယ်”

ဟိုတယ်လ်စားသောက်ခန်းမထဲရောက်တော့ Buffet စားရန်ပြင်ဆင်ထားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုကြည့်

နှောင်းရူပါအံ့ဩလျက်ရှိသည်။

အိုး . . . ဟင်းတွေက များလိုက်တာ။ ပြင်ဆင်ထားပုံကလည်း ခမ်းနားလိုက်တာ . . . ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလိုမျိုး Buffet တစ်ခါမှ စားလဲမစားခဲ့ဖူးသလို မြင်လဲမမြင်ခဲ့ဖူးဘူး . . .

“လာလေ . . . နှောင်းလေး၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ ကိုကိုဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးမယ်”

သူမက ပြုံးပြုံးလေးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပန်းကန်တစ်ချပ်ဖြင့် သူထည့်ပေးသမျှကိုယူနေသည်။ ပြီးတော့ မြန်ယက်စွာ စားသောက်နေလေသည်။

“အိုး . . . သိပ်ကောင်းတာပဲ ကိုကို”

“နှောင်းလေးကြိုက်တတ်ရင် ကိုကိုမကြာခဏလာကျွေးမှာပေါ့”

“တကယ်ပြောတာလား ကိုကို”

“တကယ်ပေါ့၊ နှောင်းလေးရဲ့”

သူမကသဘောကျစွာ အံသံထွက်ရယ်မောလိုက်ပြီး သူနုဖူးပြင်ကို လှစ်ခနဲနမ်းလိုက်၏။

Buffet စားအပြီး ဟိုတယ်လ်ကြီးထဲလိုက်လျှောက်ကြည့်သည်။ ငြီးတော့ ဟိုတယ်လ်နှင့်ကပ်လျက်တွင် Shopping mall ကြီးတစ်ခုရှိသည်မို့ သူမလိုချင်တာလေးတွေ သူ့ကိုဝယ်ခိုင်းရဦးမည်။

ဟင် . . . ဟိုမှာ လင်းညိုပါလား . . .

သူမရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

လင်းညိုက ဆေးသေတ္တာအချို့ကို မ,လျက် ပစ္စည်းနေသည်။ မြန်မာဘဝဆေးများရောင်းသည့်ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်နေတာဖြစ်ရမည်။

သူမလင်းညိုကို ရုတ်တရက်ငေးကြည့်နေမိစဉ် လင်းညိုက သူမကိုမြင်သွား၏။ သူမကို လူတစ်ယောက်နှင့်တွဲပြီး မြင်လိုက်ရသည်မို့ အံ့ဩသွားရသည်မဟုတ်ပါလား . . .

“ကိုကို . . . ဒီမှာ ခဏစောင့်နေဦးနော်၊ နှောင်းသော ဟိုဘက်ခဏသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မြန်မြန်လာနော်”

သူမတို့ထံ လင်းညိုလျှောက်လာမည်စိုး၍ လင်းညို

သူမပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဆူးသစ်က တစ်ဖက်သို့ငေးဖန်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမမြင်။

“လင်းညို”

“ရူပါ . . . နင်ဘယ်ကလာတာလဲ”

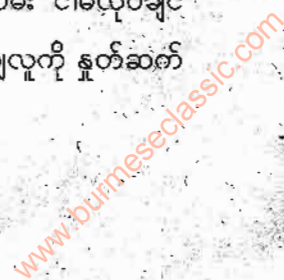
“နင်ကကော . . . ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ငါအရင်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ conceiver(တံခါးစောင့်)နေရာက ပြုတ်သွားလို့ ဒီမှာ sales boy လုပ်နေတာ ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင်နဲ့တွဲလာတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဪ . . . သူလား၊ ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“ဟုတ်လို့လား ရူပါ၊ နင်တို့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ နေပါဦး နင့်ကိုမေးရဦးမယ်၊ နင်အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကို ငါ သွားသေးတယ်၊ နင်အဲဒီက အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်ဟာ၊ အဲဒီနည်းကြိုဝန်ထမ်း ငါမလုပ်ချင်တော့လို့၊ တစ်နေ့လုံးမတ်တပ်ရပ်ပြီး လာသမျှလူကို နှုတ်ဆက်နေရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

ပါရဲ့”

“နင်အချိုးတွေ ပြောင်းနေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ ထင်

“ဘာအချိုးလဲ”

“နင်High boss တစ်ယောက်နဲ့တွေ့နေတယ်ဆိုတာလေး ပြောစမ်း... ရှုပါ။ နင်ငါ့ကိုမေ့လိုက်ပြီလား”

လင်းညိုမျက်ဝန်းထဲတွင် သဝန်တို့သည့် အရိပ်-
ယောင်များ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

“နင်နဲ့သူ ချစ်နေကြပြီလား ရှုပါ။ ပြောပါဦး”

သူက အားမလိုအားမရ ပုံစံဖြင့် သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ညှစ်ပြီး မေးသည်။

“အို... ဖယ်စမ်းပါ။ ဟိုက မြင်သွားဦးမယ်”

“ဪ... ငါက နင့်ပခုံးလေးကိုင်တာတောင် သူ့-
သွားမှာ နင်ကစိုးရိမ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါသဘောပေါက်

ပြီ ရှုပါ။ နင်တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားပြီကိုး”

“နင်ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်တယ် လင်းညို”

“ထင်တယ်ကွာ... ထင်တယ်၊ နင်ဟာအသင့်အတင့်

မရှိတဲ့ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ သူ့ဌေးစာစ်ယောက်နဲ့တွေ့တာနဲ့ သုံးနှစ်သုံးမိုးချစ်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားငါ့ကို မေ့ပစ်ရက်တယ်”

ဒေါသကြောင့် လင်းညိုအသံတွေတုန်ယင်နေ၏။

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ လင်းညို၊ ဒါဂုဏ်သရေရှိလူကြီး လူကောင်းတွေ လာတဲ့နေရာ၊ နင့်အသံကြီးတပြိုင်နဲ့ မနိမ့်ပါဘူး”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ နင်က သိပ်အဆင့်မြင့်နေ ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါသိပ်အဆင့်မြင့်နေပြီ၊ ငါအရင်က နှောင်းရှုပါ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အရမ်းချမ်းသာတဲ့ သူ့ဌေးကြီး

နဲ့ဆူးသစ်နဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် ဇနီးလောင်းပဲ၊ နင် သိရင် မှတ်ထားလိုက်”

“ဟာကွာ... တောက်”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရအမူအရာဖြင့် လင်းညိုလက်သီးကို ချစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်၏။

“နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ လုပ်မနေနဲ့၊ နင့်လောက် တော့ လုံးဝဂရုမစိုက်သေးဘူး”

“နင်... နင်သိပ်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမ၊ ငါက နင့်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ခဲ့သလောက် ငါ့အချစ်တွေကို နင်သိပ် စော်ကားလွန်းနေပြီ”

“ဒီမှာ လင်းညို၊ လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးဟာ ငွေပဲ Money makes everything တဲ့၊ နင်မကြားဖူးဘူးလား၊ ငါ့ဘဝ မြင့်မားရေး ငါ့မိဘတွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်နေ အတွက် အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ကို ငါရွေးချယ် လိုက်တာ အောက်တန်းကျသတဲ့လား၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရုန်းကန် ခဲ့ရတဲ့နေ့ရက်တွေကို ငါသိပ်မုန်းတယ် လင်းညို၊ ချမ်းသာသူ ဆိုတာကို ငါတစ်ခါလောက်ခံစားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ နင့်ကို ငါ ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... လင်းညိုရယ်၊ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်းမီးမူတ် တော့ကော ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ၊ ဒီလိုသူဌေးမျိုးနဲ့ ငါ လတ်ထင် တော့မှာကို နင်က ကောင်းချီးဩဘာပေးလိုက်စမ်းပါဟာ”

သူမစကားကြောင့် လင်းညိုအကြီးအကျယ်ဒေါသထွက် သွားပြီး...

“သွား... သွား၊ နင်ငါ့ရှေ့က အမြန်ထွက်သွား နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်၊ သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမ”

“အမလေးသွားမှာပါဟယ်၊ နင်က နေပါဦးလို့ ဆွဲထား ရင်တောင် ငါကမနေသေးဘူး၊ ငါ့လိုသူဌေးမလေးနဲ့စကား ပြောခွင့်ရတာကိုပဲ နင်ကျေးဇူးတင်လိုက်ဦး”

ပြောပြီး ခန်းခနဲရယ်မောလျက် သူ့နားမှနှောင်းရူပါ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

လင်းညိုရင်ထဲတွင် ဒေါသများတဝုန်းဝုန်းတောက် လောင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

နှောင်းရူပါ... နှောင်းရူပါ... ငါ့နင့်ကို အသည်းနှင့် အောင်ချစ်ခဲ့သလောက် နင်ကငါ့အချစ်ကို စော်ကားခဲ့တယ်၊

ဒါပေမယ့် နင်သိထားရမှာက လင်းညိုဆိုတဲ့ကောင် ဟာ နင်စွန့်ပစ်သွားတိုင်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ငိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ၊ ငါပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတဲ့အရာကို ဘယ်သူမှ မရစေရဘူး ငါ့အကြောင်းကောင်းကောင်းသိစေရမယ်... သူရင်ထဲတွင် နာကျင်ခံခက် အမျက်ထွက်လျက် ရယ် မောနေမိလေသည်။

အခန်း(၅)

သူနှင့်နှောင်းရူပီတို့ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပကြရန် အစီအစဉ်များစီစဉ်နေကြရင်း အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုနေ့က နှောင်းအတွက် Wedding Gown သွားကြည့်ခဲ့ကြသည်။

နှောင်းက သတို့သမီးဝတ်စုံ တစ်စုံပြီးတစ်စုံ လဲပြနေသည်။

“ဒါလေးနဲ့လှသလား ကိုကို”

“သိပ်လှတယ်”

“ဒါလေးနဲ့ကော...”

“အရမ်းလှ”

သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝိုင်းရွေးပေးရန် အိဇင်ပါ ပါလာခဲ့၏။ နှောင်းရူပီက သူမအတွက် သတို့သမီးဝတ်စုံကို ရွေးအကြီးဆုံးမှရွေးသည်။ အလှဆုံးလက်ကိုင်ပန်းကို ရွေးယူသည်။

ဆူးသစ်ကတော့ သူမနှင့်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရတော့မည် မို့ အပျော်လွန်လျက်ရှိသည်။

ဝတ်စုံကြည့်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ သူမတို့သုံးယောက်ပြန်ထွက်အလာ ဆိုင်ရှေ့တွင် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ရပ်စောင့်နေသော လင်းညိုကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်မို့ နှောင်းရူပီလိပ်ပြာလွင့်မတတ်လန့်သွားလေသည်။

“သိပ်ပျော်နေသလား ရူပီ”

မထိတရီမျက်နှာဖြင့် သူမနားတိုးကပ်လာသောလင်းညိုကြောင့် ဆူးသစ်ရော အိဇင်ပါ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ တကယ်အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ သူဌေး
သမီးလေးလိုပါပဲလား၊ ဟား...ဟား... ဒါပေါ့လေ...
ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျီးတဲ့”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှင့်ကိုကျွန်မ မသိဘူး”
နှောင်းရူပါမျက်နှာကိုတမင်တင်းပြီး ဟန်ဆောင်လိုက်
၏။ ဒါကို လင်းညိုက လှောင်ပြောင်သရော်သလို အော်ရယ်
လိုက်ပြီး...

“မသိဘူးတဲ့လား ရူပါလေးရယ်၊ မင်းရဲ့ရည်းစားအဖွဲ့
ခေါက်ခေါက်ကြီးကို မေ့သွားပြီကိုး... ဟား... ဟား”

“ဖယ်စမ်း... နင်ဒီမှာ လာပြီးရမ်းကားမနေနဲ့”

“ဟေ့ကောင်... နှောင်းလေးကို ဘာကိစ္စလားနှောင်း
ယှက်နေရတာလဲ”

ဆူးသစ်က ဒေါသတကြီးဖြင့် လင်းညိုနား ကမ္ဘာ
လျှောက်သွား၏။

အိဇင်က ရုတ်တရက်နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေပြီမှ...

“သူက ဘယ်သူလဲ နှောင်းလေး”

“မသိဘူး မမအိဇင်၊ နှောင်းလေးနောက်က လိုက်နှောင့်
ယှက်နေတဲ့သူပါ”

“ဘယ်လို... ငါက နင့်နောက်လိုက်နှောင့်ယှက်နေ
တဲ့သူ ဟုတ်လား ရူပါ၊ ငါလေ နင့်ကိုသိပ်အံ့သြတယ်၊ နင့်ရဲ့
ဘဝမှန်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ကြိုးစားမနေပါနဲ့၊ လင်းညိုဆိုတဲ့ငါ့ဘာ
မင်းနဲ့သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ရည်းစားဆိုတာ သူတို့သိအောင်ပြောပြ
လိုက်စမ်းပါ”

“နင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ လင်းညို၊ နင်ငါ့ကို
လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးမနေနဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နှောင်းရူပါ၊ မမဘာမှနားမလည်ပါ
လား၊ သူက အယ်သူလဲ”

အိဇင်အမေးကို နှောင်းရူပါက မဖြေ။

“ဒီလိုပါ အစ်မ၊ သူနဲ့ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေပါ၊ ကျွန်
တော်တို့ချစ်ခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်သုံးမိုးရှိပါပြီ၊ အခု သူကဒီလူနဲ့
တွေ့ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကိုသစ္စာဖောက်ခဲ့တာပါ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ မင်းမဟုတ်တရုတ်တွေပြော

မနေနဲ့”

ဆူးသစ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်ပြီး ရန်တွေ့သည်။

“ကိုကို . . . ကိုကို၊ အဲဒီလူပြောတာတွေ မယုံပါနဲ့။

နှောင်းလေးနဲ့ကိုကိုတို့ဝေးအောင် သူတမင်လုပ်ကြပြောနေတာ”

“ဒီမှာ ဦးဆူးသစ်၊ ခင်ဗျားသိအောင် ကျုပ်ပြောလို့ထင်မယ်၊ နှောင်းရူပါဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူအမှန်ပဲ၊ အခုခင်ဗျားနဲ့သူ လက်ထပ်ကြမှာကို ကျွန်တော်လုံးဝကန့်ကွက်တယ်”

“နှောင်းလေး . . . မင်းဟာ နှောင်းရိပ်ဝေမဟုတ်လားဟင်၊ နှောင်းရူပါဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ဘယ်သူလဲဟင်”

“နှောင်းလေးက နှောင်းရိပ်ဝေအစစ်ပါ ကိုကို၊ သူပြောနေတာတွေ မယုံပါနဲ့”

“နှောင်းလေးနဲ့ငါလက်ထပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကြတာမှာ၊ မင်းလာပြီး နှောင့်ယှက်မနေပါနဲ့”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူ ခင်ဗျားနဲ့လက်ထပ်မှာကို တွန့်သွားလက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ နှောင်းရူပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝ”

လောက်က နင်နဲ့ငါ လိုက်ပြေးခဲ့ဖူးတာ မေ့သွားပြီလားဟင်၊ နင့်မိဘတွေ အတင်းအကြပ်ခွဲလို့ နင်နဲ့ငါဝေးခဲ့ကြရတာ၊ ငါ့မှာတော့ နင့်အပေါ် ခုချိန်ထိ သစ္စာမပျက်ချစ်နေဆဲပဲ၊ နင်ကသာ”

“တော်စမ်း လင်းညို၊ နင့်ရဲ့အမိပွယ်မရှိတဲ့စကားတွေနဲ့ ကိုကိုနဲ့ငါ လက်ထပ်မှာကို လာဖျက်မနေပါနဲ့”

“နင်နဲ့ငါ ချစ်ခဲ့ကြတာအမှန်ပဲ၊ ဒါကို အားလုံးလဲသိတယ်၊ နင်ဟာ ငွေမက်တဲ့မိန်းမ၊ ငွေမက်ပြီး သူ့လိုအားတစ်ပိုင်းကိုလက်ထပ်မှာ မဟုတ်လား”

“တော်စမ်း . . . နင်သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ်”

“နင်က သစ္စာမဲ့တယ်”

နှောင်းရူပါက လင်းညိုပါးတစ်ဖက်ကို ဝင်ရိုက်သည်။ လင်းညိုက သူမကိုပြန်တွန်းပစ်သည်ခွဲ ဆူးသစ်က ဝင်ထိုးသည်။

လင်းညိုနှင့်ဆူးသစ် တစ်ယောက်တစ်ပြန် ထိုးကြိတ်နေကြတော့၏။

“အို . . . မလုပ်ကြပါနဲ့”

“တော်ကြပါတော့ . . . တော်ကြပါတော့”

လင်းညိုက ဆူးသစ်ကိုဖိချပြီး မျက်နှာကို မနားတမ်း ဆွဲထိုးနေသောကြောင့် နှောင်းရူပါနှင့်အိဇင်တို့ ထိတ်လန့်ပြီး အော်ဟစ်နေကြ၏။

“လာကြပါဦးရှင်... လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ ရန်ဖြစ်နေကြလို့”

နှောင်းရူပါက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအော်ပြီး အကူအညီ တောင်းသည်။

လူတွေရောက်လာကြပြီး ဖြန်ဖြေလိုက်မှပင် ရန်ခွဲပြီး သွားတော့၏။

“သိပ်ယုတ်မာတဲ့ကောင်၊ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အနာဂတ်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူပဲ၊ ငါ့ချမ်းသာမှာကို နင်မနာလိုလို့ ငါတို့လတ်ထဲမှာကို လာဖျက်တာမပုတ်လား”

“နင်လဲ သစ္စာမဲ့တဲ့၊ ငွေတွေဂုဏ်တွေမက်တဲ့ မိန်းမ နင့်ကိုငါမုန်းတယ်”

“ငါလဲ နင့်ကိုမုန်းတယ်၊ သွား... အခုထွက်သွားလမ်းမပေါ်တွင် လင်းညိုနှင့်နှောင်းရူပါတို့တစ်ယောက်

ကိုတစ်ယောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရန်ဖြစ်နေကြ၏။

ဖုံးကွယ်ထားသည့် သူမစရိုက်များကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်လိုက်ရသောကြောင့် အိဇင်အလွန်အံ့အားသင့်နေမိလေသည်။

“ကိုကို... ကိုကို”

လင်းညိုထွက်သွားသည့်နှင့် နှောင်းရူပါက လဲကျနေသော ဆူးသစ်နားပြေးလာသည်။

ဆူးသစ်က လင်းညိုလက်ချက်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး အညှိအမည်းစွဲကာ နှုတ်ခမ်းပင်ပေါက်သွားလေသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကိုရယ်”

ဆူးသစ်မျက်နှာပေါ် လှမ်းကိုင်ပြီးပြောနေသော နှောင်းရူပါလက်ကို အိဇင်က ဆွဲဖယ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“သွားပါတော့ နှောင်းရူပါ... သွားပါတော့”

“ဟင်... မမအိဇင်၊ နှောင်းကိုး... ဘာလို့နှင်ထုတ်တာလဲဟင်”

“သွားပါတော့ကွယ်၊ တို့ကိုကိုနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့”

တော့ မင်းရဲ့ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ကိုကိုကိုဝင်မပါဘဲ မိသားစုက မင်းကိုလုံးဝလက်မခံနိုင်တော့ဘူး နှောင်းရူပါ။
ချင်တော့ဘူး ကိုကိုဟာ စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ပါ။ မင်းသွားပါတော့”
မင်းရည်းစားနဲ့ဖက်ပြိုင်ပြီး မင်းကိုလှမယူနိုင်ပါဘူး။ မင်းလည်း
မင်းသွားပါတော့”

ပြတ်သားလှသည့် အိင်္ဂါစကားနှင့်တင်းမာလှသော မျက်နှာထားကြောင့် နှောင်းရူပါအလွန်အမင်းအံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ နှောင်းမသွားဘူး၊ နှောင်းမသွားဘူး ကိုကို... နှောင်းကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့နော်၊ နှောင်းကိုကိုကို ချစ်တယ်”

“နှောင်းလေး”

“တော်တော့ နှောင်းရူပါ၊ မင်းကို တို့အစ်ကိုနဲ့အစ်ကိုမတို့ သဘောမတူနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကို အစကတည်းက သဘောမတူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုရဲ့ရှေ့ဂါဝေဒနာကြောင့် မင်းကိုအလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံခဲ့တာ၊ ကိုကိုဆီက မင်းအဖို့ ချူနေတာလဲ တို့သိတယ်၊ အခုမင်းရဲ့ဇာတ်လမ်းက ပိုခွဲခွာလာတာပါ”

“ကိုကို... နှောင်းမသွားချင်ဘူး၊ နှောင်းကို နှင်မထုတ်၊ မမအိင်္ဂါကိုပြောပေးပါနော်”

“ဆူးသစ်ကို အတင်းအကြပ်ဖက်တွယ်ပြီး ငိုယိုကာ နှောင်းရူပါပြောနေသည်။ အိင်္ဂါက ဆူးသစ်ထံမှ သူမ၏ ဝက်များကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမကိုတွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“သွားတော့ နှောင်းရူပါ၊ ကိုကိုဟာ စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်မို့ မင်းလှည့်စားသမျှခံနေရရှာတာ၊ ငါကတော့ မင်းရဲ့အကြံပက်စက်မှုကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

“နှောင်းလေး... နှောင်းလေး၊ နှောင်းလေးကို နှင်ထုတ်ပါနဲ့”

“ဆူးသစ်ကို လူအချို့က ဝိုင်း၍ ဆွဲထားကြသည်မို့ ရုန်း၍ ရှိပေ။

နှောင်းရူပါက အိင်္ဂါကိုစိတ်နာသလိုကြည့်ပြီး အံ့တင်းအံ့တင်းကြိတ်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“နှောင်းလေး... နှောင်းလေး”

နှောင်းရူပါကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ကာအော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ဆူးသစ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ နှောင်းရူပါနှင့်သူ လုံးဝမတွေ့ရတော့ပါ။ နှောင်းရူပါနှင့်သူ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပကြမည့်ကိစ္စကို သွားသွားဒေါ်နှင်းအိကော အိမ်ထဲမှာ လုံးဝသဘောမတူခဲ့ကြပေ။

ဒုတိယအကြိမ် မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ခါနီးမှ ပျက်သွားရသောကြောင့် ဆူးသစ်ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေ၏။

သူ့ရင်ထဲမှဝေဒနာတွေကို သူ့ဆက်လက်ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ယဉ်ယဉ်လေးမှသွက်သွက်ခါရူးသွပ်ခြင်းအဆင့်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကိုဘယ်လိုမှကေယ်နိုင်ကြသောကြောင့် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံသို့ ပို့ခဲ့ကြရလေသည်။

အခန်း(၆)

ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးသွားများဖြင့် ရန်ကုန်လေဆိပ်အတွင်း ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

လေဆိပ်အတွင်း ပစ္စည်းပေါင်ချိန်သူ၊ လက်မှတ်လဲလှယ်သူ၊ မှတ်ပုံတင်ထားပြီး ပစ္စည်းများစစ်ဆေးသည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသူ ခရီးသွားတို့ဖြင့် စည်ကားနေလေသည်။

မန္တလေး - ရန်ကုန်ခရီးစဉ်အတွက် လိုက်ပါမည့်ခရီးသည်များ အသင့်ဖြစ်စေရန် ကြေညာသံထွက်ပေါ်လာသည်။

သူသည် သူ၏ Luggage (အဝတ်သေတ္တာ)နှင့် လေယာဉ်လက်မှတ်တို့ကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ခရီးသည်များ တန်းစီနေသည့် နေရာသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။

လေယာဉ်လက်မှတ်ကို တာဝန်ရှိသူများထံအပ်ပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

လေယာဉ်ပေါ်သို့ခရီးသည်များ အစုံအလင်ရောက်ရှိ သွားသောအခါ လေယာဉ်တံခါးများကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။ လေယာဉ်စက်စနိုးပြီး လေယာဉ်ဘီးများစတင်ရွေ့လျားလျက် လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့အရှိန်ယူနေသည်။

ခဏကြာတော့ လေယာဉ်မယ်တစ်ဦး၏ ကြေညာသံတို့ ကြားရသည်။

လေယာဉ်သည် မြေပြင်မှကောင်းတင်ပေါ်သို့ စတင် ပျံသန်းနေပေပြီ။

မကြာခင် တိမ်တိုက်များကြား ရောက်လာခဲ့သည်။ လွင့်မျောနေသောတိမ်တိုက်များကို ဝေးကြည့်ရင် သူ့စိတ်အစဉ်သည်လည်း တိုတိုသည်သည်ပြေးလွှားလျက်

သည်။

သူသည် ပြီးခဲ့သောမဝေးသေးသည့် အတိတ်များကို ပြန်တွေးနေမိလေသည်။

ပထမဆုံးနှောင်းရိပ်ဝေနှင့်သူ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပုံ၊ ပြီးတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပုံ၊ ထို့နောက် နှောင်းရိပ်ဝေ သေဆုံးပြီး သူယဉ်ယဉ်လေးရူးသွားခဲ့သည့်အဖြစ်များကို ပြန်၍သတိရနေ မိသည်။

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတွင် အချိန်အတော်ကြာ ဆေးကုသမှုခံယူပြီးနောက် သူ့လူကောင်းတစ်ယောက်ပြန်ဖြစ် လာသည်မဟုတ်ပါလား . . .

သူ့စိတ်ဝေဒနာသည်ဘဝတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာ အားလုံးကို သူပြန်လည်မှတ်မိခဲ့ရသည်။

အချစ်ဆုံးနှောင်းလေး ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားခြင်း ကြောင့် သူ့စိတ်ဝေဒနာသည်ဘဝရောက်ခဲ့ချိန်တွင် သူ့ရောဂါ အပေါ်အခွင့်ကောင်းယူ၍ နှောင်းရူပါ၏အလှည့်စားခံခဲ့ရခြင်း များကို မေ့မရနိုင်။

အရာအားလုံးသည် မနေ့ကဖြစ်ပျက်ခဲ့သလိုပင် ခံစားနေရလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကြောင့် လှည့်စားတတ်သော မိန်းမများကို သူ့အလွန်မုန်းတီးခဲ့မိသည်။

ထို့နောက် မန္တလေးသို့ သူတို့မြေးအဘွားသုံးယောက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သူ့အတွေးထဲနစ်မြောနေစဉ် သူ့ရှေ့ခုံပေါ်သို့ စားစရာများ လာချပေးသည့်အပြာရင့်ရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လေယာဉ်မယ်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လေယာဉ်မယ်လေးများကို မမြင်မတွေ့ချင်သောကြောင့် သူ့လေယာဉ်မစီးဖြစ်တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ အခု ရန်ကုန်တွင် အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုရှိသောကြောင့် လေယာဉ်မစီးဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ။

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

ကြည်လင်ချိုအေးနေသည့် လေယာဉ်မယ်လေး၏ အသံကြောင့် မျက်နှာလွှဲထားရာမှ သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ

သည်။

သူ့ရင်ထဲ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

ဟင်... မုန်းရိပ်ထင်...

သူ့မကလည်း သူ့ကို တအံ့တဩငေးကြည့်နေသည်။

သူမကို သူ့ကောင်းစွာမှတ်မိသော်လည်း သူမကိုမမှတ်

မိသလို လေယာဉ်ပြတင်းဆီသို့ သူ့အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူမက...

“ကိုဆူးသစ်... နေကောင်းတယ်နော်”

သူ့မက သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် သူ့အံ့ဩ

သွားမိ၏။

“ကိုဆူးသစ်... ရှင်နေကောင်းသွားပြီလားဟင်”

သူ့က ဘာမှပြန်မဖြေသောကြောင့် သူမစိတ်မကောင်း

ဖြစ်သွားပုံရလေသည်။

“ကျွန်မကိုမမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မပန်းရိမ်

ထင်လေ”

သူ့ခေါင်းခါပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မမှတ်မိဘူး”

သို့စကားကြောင့် သူမအံ့အားသင့်သွား၏။ သို့သော် သူမမျက်ဝန်းများက သူမကိုသူမအသေအချာမှတ်မိကြောင်း ဖော်ပြ လျက်ရှိနေသည်ကို သူမနားလည်နေမိ၏။

သူနားမှ သူမလှည့်ထွက်သွားတော့မှ ဘယ်သူမကျောပြင် လေးကို မမှတ်မိသန့် သူငေးကြည့်နေမိလေသည်။

တကယ်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ သူမနှင့်ပတ်သက်သည့် အမှတ်တရလေးများ ကျန်ရှိနေခဲ့၏။

သူမသည် သူ့အပေါ်စေတနာသန့်သန့်ဖြင့်သာ အတူ အညီပေးခဲ့ပြီး သူ့ငွေကြေးချမ်းသာမှုကို နှောင်းရွှေပါကဲ့သို့ အသုံး မချခဲ့ပေ။

သို့သော် ခိုင်မင်းဆိုသောလူ၏ ရင့်သီးသောအပြော အဆိုများနှင့်ရမ်းကားမှုများကြောင့် သူမနှင့်သူလွဲခဲ့ပြန်သည်။

သူ့ကို ရုတ်တရက် ခွဲခွာထားရစ်ခဲ့သော သူမကိုသူ စိတ်နာနေမိလေသည်။

ပြီးတော့ သူမနှင့်ခိုင်မင်းတို့ စေ့စပ်သည့်သတင်းတို့

အိမ်ပြသောကြောင့် သတင်းစာထဲတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖုတ်ခဲ့ရ လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမတွေနဲ့ ဝေးလေကောင်းလေပါပဲ။

နှောင်းရွှေပါဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကြောင့် မိန်းမတွေကို သူတကယ်လန့်သွားမိပါပြီ။ သည်လိုဟန်ဆောင်လှည့်ဖျားပြီး ချူစားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတွေနဲ့ ထပ်ပြီးမဆုံချင်တော့ပေ။

ပြီးတော့ လှည့်စားတတ်သည့် ပန်းရိပ်ထင်။

အို . . . တစ်ယောက်မှမကောင်းဘူး၊ အားလုံးကို မေ့ ပစ်တာပဲကောင်းပါတယ်လေ . . .

လေယာဉ်ဆင်းသက်ချိန်တွင် သူမကို လုံးဝ မရှာဖွေ မိတော့ဘဲ လေယာဉ်ပေါ်မှ သူဆင်းလာခဲ့သည်။

သို့သော် မထင်မှတ်ဘဲ လေဆိပ်အဝင်ဝတွင် သူမနှင့်သူ ဆုံခဲ့ကြပြန်သည်။ သူမကအိမ်မှ လာကြိုမည့်ကားကို စောင့်နေပုံ ရ၏။

သည်တစ်ခါတော့ သူမက အလျင်ဦးစွာ သူ့ကိုမျက်နှာ လွဲသွားခဲ့သည်။

သူနှင့်သူမ မနီးမဝေးရပ်နေမိကြပြီး စကားမပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေမိကြသည်။

သူမရှေ့တွင် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လိုက်တော့မှပင် သူသတိပြန်ဝင်လာမိသလို 'ကက'တစ်စီးကိုတား၍ စီးလိုက်သည်။

သူမနှင့်ဆူးသစ်တို့နှစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်သွားသော ခိုင်မင်းမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလျက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား...

သူမကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် သူမကိုဆူပူမာန်မဲတော့၏။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ ပန်းရိပ်၊ မင်းနဲ့ဟိုဆူးသစ်ဆိုတဲ့ လူ့ ဇာတ်လမ်းဆက်ကြပြန်ပြီပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ၊ ငါ့မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်တာ တောင် မင်းကငြင်းချင်သေးသလား၊ ပြောစမ်း... မင်းနဲ့သူမန္တလေးမှာ တွေ့ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ သူနဲ့မင်း ဘာသေ

ဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ”

“အို... ပန်းရိပ်သိက္ခာကို ဒီလောက်ထိမစော်ကားပါနဲ့ ကိုကို၊ သူနဲ့ပန်းရိပ် လေယာဉ်ပေါ်ရောက်မှတွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ ပန်းရိပ်တာဝန်ကျတဲ့လေယာဉ်ပေါ် ခရီးသည်တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူပါလာခဲ့တာပါ”

“ငါမယုံဘူး ပန်းရိပ်၊ မင်းနဲ့သူမန္တလေးမှာ အပျော်လွန်လာခဲ့ကြပုံရတယ်”

သဝန်တို့စိတ်ကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းများက မီးဝင်းဝင်း တောက်လျက်ရှိ၏။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ သူနဲ့လေယာဉ်ပေါ်ရောက်မှ ဆုံခဲ့ကြတာပါလို့ဆို... ကိုကိုယ့်အောင် ကျွန်မဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှရှင်းမပြနိုင်တော့၊ ငါ့ကိုအမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပါ”

သူက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ပြီး ကားမောင်းနေ၏။

“ငါပြောတာကြားသလား ပန်းရိပ်”

“ ”

“မင်းမဖြေပြန်ဘူးနော်၊ မင်းအမေကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဆိုပြီး မင်းအချိန်ထပ်ဆွဲထားလို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ရက်ရွှေ့ထားလိုက်ရတာ အခုတစ်နှစ်တောင်ရှိနေပြီ၊ မင်းငါ့ကို ခုချိန်ထိ အမျိုးမျိုးလှည့်စားပြီး ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိုရှောင်လွှဲနေတုန်းပဲလား၊ ဟိုလူနဲ့ကျတော့ မင်းတယ်လဲ သဘောတူကြည်ဖြူနေပါလား”

“တော်တော့ ကိုကို၊ ကိုကိုစကားတွေသိပ်လွန်လာပြီ ကျွန်မသိက္ခာကို အဲဒီလောက်ထိမစော်ကားပါနဲ့”

သူက ကားကိုဝှေးခနဲထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ငါ့ကိုအမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုပေးစမ်း”

သူမအောက်နှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့် ဖိကိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေ၏။

“ပြောစမ်း ပန်းရိပ်”

သူစိတ်မရှည်တော့သလို သူမကိုယ်လေးကို ဆိုတော့

ဆွဲဆောင်ပြီးမေးသည်။ သူမရင်ထဲနာကျင်လွန်းသဖြင့် မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်တွေရစ်ပဲလာသည်။

“ငါ့အချစ်ကို မင်းအမျိုးမျိုး ရှောင်ဖယ်နေပြီးတော့ ဆူးသစ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ မန္တလေးမှာ ပြန်တွေ့ခဲ့ကြ ပျော်ခဲ့ကြတာတွေကို မေ့မရနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ပန်းရိပ်”

“ကိုကိုကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်အထင်သေးနေ . . . သံသယဝင်နေရင် ကျွန်မကိုဘာကြောင့် လက်ထပ်နေဦးမှာလဲ ကိုကိုရယ် . . . ”

“ဪ . . . မင်းက ဆူးသစ်နဲ့ပြန်တွေ့ပြီဆိုတော့ ငါ့ကို အာခံနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုကိုဆင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်”

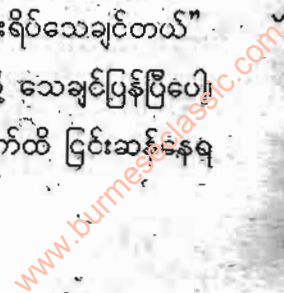
“တယ်လေ . . . ငါ . . . ”

သူမဟိုရိုက်ဖို့ သူကရွယ်သည်။

“ရိုက်ချင်ရိုက်လိုက်ပါ ကိုကို၊ ပန်းရိပ်သေချင်တယ်”

“မင်းက သူနဲ့ဝေးရမှာကြောက်လို့ သေချင်ပြန်ပြီပေါ့၊

ငါနဲ့လက်ထပ်ရမှာကို ဘာကြောင့်ဒီလောက်ထိ ငြင်းဆန်နေရ

စုလှဖြူ

တာလဲ ပန်းရိပ်ရယ်၊ မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သတ်မိလိမ့်မယ် သိလား”

သူက သူမကိုထွေးဖက်လိုက်ပြီး နှစ်သိမ့်မှုတွေပေးပြန် သည်။

သူမမျက်ရည်ကျတာမြင်တော့လည်း သူကရုဏာဖြစ်ရ ပြန်သည်။

သူမမျက်နှာပေါ် သူမမျက်နှာဖြင့်ထိကပ်ပြီး နမ်းနေသည် မို့ သူမရင်ထဲနာကြည်းမုန်းတီးနေမိ၏။

ရှင့်ကို သိပ်မုန်းတယ်... ရှင့်ကိုသိပ်မုန်းတယ်...

သူမရင်ထဲမှခံစားချက်တွေကို ဆူးသစ်ကတော့ နှလည်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

အခန်း(၇)

သည်ကနေ သူမအလုပ်အားရက်မို့ သူငယ်ချင်းကေဇင် နှင့်အတူ စိန်ဂေဟာ Super center သို့ ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ စက်လှေကားဖြင့် ပြန် ဆင်းလာခဲ့ကြစဉ် တစ်ဖက်စက်လှေကားမှ တက်လာသော ဆူးသစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံကြလေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ အံ့အားသင့်သွားမိပြီး သူနှင့်သူမမျက်နှာ ချင်းမလွှဲဖယ်မိကြပေ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်ဝန်းချင်းစကားပြောနေမိကြ သလား သူမသေချာ မတွေးတတ်ပါ။

နှစ်ဦးစလုံး၏ရင်ထဲတွင် ပြင်းပြသောခံစားချက် ကိုယ်စီ ဖြင့် လှုပ်ရှားသွားမိကြလေသည်။

“ရွှေဆွဲကြိုးတွေသွားကြည့်ရအောင်... လာ”
ကေဇင်က စက်လှေကားအဆင်းတွင် သူမကိုလက်ဆွဲ ပြီး ခေါ်သည်။

သူမစိတ်အစဉ်သည် အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သွားပြီဖြစ် သော သူ့ထံပါသွားသလို ခံစားနေရ၏။

ပါဝါရတနာရွှေဆိုင်တွင် ကေဇင်ကရွှေဆွဲကြိုး၊ နွေ လက်ကောက်များ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးထုတ်ကြည့်နေသော်လည်း သူမသိပ်စိတ်မပါပေ။

သူမကိုပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်သွားသော နူးညံ့ကြင်ဆ သည့်သူ့မျက်ဝန်းများကို ရုတ်တရက်မေ့ဖျောက်ပစ်၍ မရသေး

သူ့နေပြန်ကောင်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့...
သူက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအဝါနုရောင်နှင့်သန့်ပြန်

ချောမောနေ၏။

“ဗိုက်ဆာသလိုပဲ ပန်းရိပ်ရယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာ Ginza pan cafe ရှိတယ်၊ တစ်ခုခုသွားသောက်ကြရအောင်... လာ”

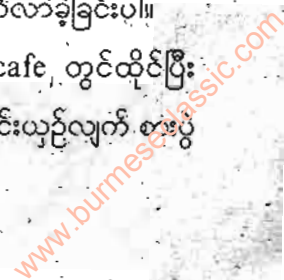
စိန်ဂေဟာထဲလှည့်ပတ်ဈေးဝယ်အပြီးမှာ ကေဇင်က အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ခုခုသွားစားကြရန်ခေါ်သည်မို့ သူမ လိုက် လာခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုပြန်တွေ့ရမလားဟု သူမမျက်ဝန်း တွေက ရှုမိပြန်သည်။ သို့သော် မတွေ့ရပေ။

သူမနှင့်ကေဇင်တို့နှစ်ယောက် Ginza pan cafe မှာထိုင် ပြီး Puff နှင့် Cream Soda တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ သောက်နေ ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် စိန်ဂေဟာထဲသို့ ခိုင်မင်းဝင်လာပြီး သူမ ကိုရှာဖွေနေလေသည်။

အလုပ်မှအိမ်ကိုလှမ်းဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ သူမစိန်ဂေ ဟာစူပါစင်တာသွားသည်ဆို၍ ခိုင်မင်းလိုက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

သူမနှင့်ကေဇင်တို့ Ginza pan cafe တွင်ထိုင်ပြီး အအေးသောက်နေကြစဉ် သူမတို့နှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက် စားပွဲ

တွင်လူနှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

သူမလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆူးသစ်နှင့်သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည့်မို့ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

သူကလည်း သူမကိုမြင်သွား၏။ သို့သော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်မဆက်ဖြစ်ကြပေ။ ထိုစဉ် . . .

“ဟေ့ ပန်းရိပ်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူမတို့နှားပြေးလာသော ခိုင်မင်းတို့တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူမလိပ်ပြာလွင့်စဉ်မတတ်ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“ရှာလိုက်ရတာ ပန်းရိပ်ရယ်၊ စူပါစင်တာတစ်ခုလုံးနဲ့နေတာပဲ၊ ပန်းရိပ်က ဒီမှာ လာပြီးအစေားသောက်နေတယ်ကြည့် . . . ကေဇင်လဲပါတာကိုး”

“ကိုကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး လိုက်လာတာလဲ”

“မေမေ့ဆီဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ပန်းရိပ်ဒီကိုသွားတယ်ဆိုလို့ ကိုကိုလိုက်လာတာ၊ Cream Soda တစ်ခွက်ပေးတယ်”

သူက အစေားလှမ်းမှာပြီး သူမတို့စားပွဲဝိုင်းမှာပင် ထိုင်ထိုင်သည်။ ဘေးစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ဆူးသစ်ကိုမြင်တော့

ပုံမရသေး။

“ဘာတွေဝယ်ခဲ့ကြသလဲ”

“စုံနေတာပါပဲ ကိုခိုင်မင်းရယ်၊ မိန်းကလေးတွေဆိုတော့

အမိကကတော့ Cosmetic ပဲ ဝယ်ဖြစ်တာပေါ့”

ခိုင်မင်းအမေးကို ကေဇင်ကဖြေသည်။ ပန်းရိပ်က မဖြေဖြစ်ဘဲ ဆူးသစ်ကိုခိုင်မင်းမြင်တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

သို့သော် သူမကံမကောင်းပေ။ သူမ၏နှိုးတိုးရှန်းတန်းအမူအရာကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာသို့ လိုက်ကြည့်ရင်း ဆူးသစ်ကို ခိုင်မင်း မြင်တွေ့သွားလေသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့မျက်နှာအမူအရာက တင်းမာသွားပြီး ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာသဘောလဲ ပန်းရိပ်၊ မင်း . . . မင်းတို့ ဒီမှာလာပြီး

တွေ့ကြပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် ဆိုင်ထဲမှလူများဝိုင်းကြည့်နေသည်မို့ သူမအလွန်ရှက်သွားမိသည်။ ကေဇင်လည်း လန့်ဖျတ်သွား၏။

“ပြေစမ်း... ပန်းရိပ်၊ ဒီလူနဲ့မင်း ငါမသိအောင် ဒီမှာ လာတွေ့ကြပြန်ပြီလား”

သူ့ဒေါသသူ မထိန်းနိုင်သလို လူအများရှေ့ပင်မရှောင် တော့ဘဲ ခိုင်မင်း ရှူးရှူးရှားရှားမေးနေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဆူးသစ်က စိတ်ရှုပ်သလိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စားပွဲမှ နှစ်ယောက်လုံးထဲသွားတော့၏။

“အို... ကိုခိုင်မင်းကလဲ ဖြည်းဖြည်းပြောလဲ ရပါတယ် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ လူတွေဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ”

ကေလင်က သတိပေးနေသော်လည်း သူက...

“ငါဝရမစိုက်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ဒီနေ့အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ပြောပြီး ဆူးသစ်နောက်သို့ ခိုင်မင်းက ကမူးရှူးရှူး ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

“ဒုက္ခပါပဲ ကေလင်ရယ်၊ ကိုကိုခိုင်မင်း သိပ်ဒေါသကြီး ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“လိုက်သွားကြရအောင် လာ... လာ”

သူမနှင့်ကေလင်တို့နှစ်ယောက် သူတို့နောက်မှပြေးလိုက် လာခဲ့ကြ၏။

ကားပတ်ကင်ရှိရာသို့ရောက်တော့ ဆူးသစ်ကားက မောင်းထွက်နေပေပြီ။

“ဟေ့ကောင်... ဆူးသစ်၊ ဆင်းခဲ့စမ်း၊ မင်းနဲ့ငါ ဒီနေ့ စာရင်းရှင်းမယ်”

ဆူးသစ်က ကားမရပ်သဖြင့် ခိုင်မင်းက သူ့ကားပေါ် တက်ပြီး နောက်မှလိုက်သည်။

ကိုကိုခိုင်မင်း၏ဒေါသကိုသိသူမို့ သူမရင်တစ်ခုလုံး တုန်ယင်ထိတ်လန့်နေလေသည်။ သူမတို့လည်း သူတို့နောက်သို့ တက္ကစီတစ်စီးငှား၍ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ခိုင်မင်း၏ကားကနောက်မှ ထပ်ကြပ်မက္ကာလိုက်နေ သောကြောင့် လူရှင်းသောလမ်းမတစ်နေရာတွင် ဆူးသစ်ကား ကို ထိုးရပ်လိုက်၏။ ဆူးသစ်က တစ်ယောက်တည်းရပ်ပါ။

ဆူးသစ်ကားနောက်တွင် ခိုင်မင်းကားကိုထိုးရပ်လိုက်

ဦး တားပေါ်မှ ဒေါသတကြီးဆင်းသည်။

“ငါ့တားနောက်က ဘာလို့တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ၊ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့ပေါ့၊ ဒီကိစ္စ ဒီနေ့ရှင်းမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါနဲ့လက်ထပ်တော့မယ့်မိန်းကလေးကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတဲ့ကိစ္စ”

ငါလဲ ဘာမှမနှောင့်ယှက်ရပါလား၊ ငါနဲ့သူ့ မထင်မှတ်ဘဲဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာကို မင်းဘာသာစန့်ကြောင်ပြီး လိုက်စွပ်စွဲနေတာမ”

“ငါ့မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်တာ၊ လာပြီးငြင်းမနေနဲ့”

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေမြင်သလဲလို့”

“မြင်တယ်ကွာ... မြင်တယ်၊ မင်းတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေထဲက မရိုးသားမှုတွေကို ငါအတိုင်းသားမြင်နေရတယ်ကွာ”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“မင်းလိုလူကို ပညာပေးချင်တယ်၊ ကဲကွာ”

မြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခိုင်မင်းကသူ့မျက်နှာကိုဆွဲထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ဆူးသစ်က ရှောင်လိုက်သဖြင့်မထိပေ။

သူနှင့်ခိုင်မင်း တစ်ယောက်တစ်ချက်ထိုးနေကြစဉ် နောက်မှလိုက်လာသော သူ့မတို့ကားရောက်လာ၏။

“တော်ကြပါတော့... မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့တော့ရှင်”

ခိုင်မင်းနှင့်ဆူးသစ်ကို ဘယ်လိုမှဝင်ပြီး တားဆီး၍မရဘဲဖြစ်နေ၏။

ဆူးသစ်ရင်ထဲတွင် သူ့စိတ်ဝေဒနာသည်ဘဝက ခိုင်မင်းထိုးကြိတ်ခဲ့ဖူးသည်မို့ သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ခိုင်မင်းကို မနိုင်မချင်း သူထိုးကြိတ်နေမိ၏။

ခိုင်မင်းက ရင်အုပ်ကားတားနှင့်ဗလကြီးထွားသော်လည်း သည်တစ်ခါတော့ သူ့ကိုနှိုးသွားသည်။ ခိုင်မင်းမျက်နှာကိုအားရအောင်ထိုးပြီးမှ သူ့လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ပန်းရိပ်ထင်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုယ်တို့

ရဲ့ရိုးသားမှုကို ဖော်ကားလွန်းနေတော့ ကိုယ်မခံနိုင်တော့ဘူး”
ပြောပြီး ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားတော့၏။

“အရူးက တစ်မူးသာသွားရသေးတယ်လို့ကွာ . . .
တောက်”

မြေကြီးကိုလက်သီးဖြင့်ထိုးရင်း ခိုင်မင်းမချီတင်ကဲ
ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကေဇင့်ကိုလှမ်းမေးသည်။

“ကေဇင် . . . နင့်ဘာသာပြန်လို့ရတယ် မဟုတ်လား”
“ဟုတ် . . . ရ . . . ရပါတယ်”

သူက သူမရှေ့တွင် ဆူးသစ်ကိုရှုံးနိမ့်သွားခြင်းကြောင့်
ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်လျက် သူမကိုစတင်မဲတော့
၏။

“တက်စမ်း ကားပေါ်”

သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး ကားထဲသို့
သူမကိုယ်လေးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကား
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းကို ငါသတ်ပစ်ချင်တယ် ပန်းရိပ်”

“ကျွန်မကို ဒီလောက်အရှက်ရအောင် အော်ငေါက်ပြီး

တာတောင်မှ မကျေနပ်သေးဘူးလား ကိုကို”

“မကျေနပ်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကိုကော မင်းအကောင်
ကိုပါ ငရဲပြည်ပို့ပစ်ချင်တယ် သိရဲ့လား၊ ဒါတောင် မင်းတို့က
ငရဲပြည်မှာ သွားပြီးဆုံစည်းနေကြဦးမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ပန်းရိပ် ဘာမှရှင်းမပြချင်တော့ဘူး ကိုကို၊ ပန်းရိပ်
ဘယ်လိုပဲရှင်းပြရှင်းပြ ကိုကိုကသံသယဝင်နေဦးမှာပဲ မဟုတ်
လား၊ ဒီတော့ ပန်းရိပ်ကိုလက်မထပ်ပါနဲ့တော့ ကိုကို၊ ပန်းရိပ်ကို
စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့”

“ဘာ . . . ”

သူကဒေါသဖြင့် ကားဘရိတ်ကိုဆောင့်နှင်းပစ်လိုက်
၏။

“မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

သူ့မျက်နှာမှာ ခက်ထန်နေပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေ
သည်။

“သတ်ပစ်လိုက်ပါလား ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်မတကယ်
သေချင်နေပြီ၊ ကျွန်မကိုအမျိုးမျိုးသံသယဝင်နေတဲ့လူတစ်
ယောက်ကို ကျွန်မလက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

ဇုလုဖြူ

သူမ မမျှိုသိပ်နိုင်တော့သလို ပြောမိသည်။

သူမစကားကြောင့် ဒေါသမိုးမွန်ပြီး သူမပေးပြင်တစ်ဖက် ကို ရိုက်ချလိုက်၏။ သူမအံ့ကြိတ်ထားမိသည်။

သူနှိပ်စက်သမျှ ခံခဲ့ရတာကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် အခါပေါင်း များစွာဆိုတော့လည်း ရင်ပွင့်မတတ်ခံစားနေရလေသည်။

“မင်း ငါ့ကိုမချစ်နိုင်ပေမယ့် မင်းဟာငါလက်ထပ်ယူမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါသိပ်ချစ်တဲ့မင်းကို မွဲတစ်ပေါက်မှ မစွန်းထင်းစေချင်ဘူး နားလည်လား”

သူမပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပရမ်းပတာဆွဲခါနေသော ကြောင့် သူမအသက်ပျောက်မတတ်ခံစားနေရ၏။

ဒါနောက်ဆုံးခံစားရခြင်းမဲ ဖြစ်ပါစေတော့... ဟု သူမ မျှိုသိပ်လိုက်သည်။

သူလိုသံသယများလွန်းတဲ့လူကို သူမလက်မထပ်တော့ ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာချလိုက်မိသည်။

အခန်း(၈)

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ။

သူမနှင့်ခိုင်မင်းတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖျက်သိမ်းခြင်း ကြော်ငြာ သတင်းစာထဲပါလာခဲ့သည်။ သူမကိုယ်တိုင် သူမဆန္ဒ တစ်ခုတည်းဖြင့် ထည့်ခဲ့ခြင်းပါ။

ဆူးသစ်နှင့်ခိုင်မင်းပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက်ရက်တွင် သူမ အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပြီး တေဇင်တို့အိမ်တွင်နေခဲ့သည်။

ခိုင်မင်းကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ကြောင်း သူနှိပ်စက်
တလှူပြုသမျှတွေကိုလည်း မခံနိုင်တော့ကြောင်း ဖုန်းဖြင့်
မေမေ့ထံ ပြောပြခဲ့၏။

သူမအတင်းအကြပ်ငြင်းနေသည်မို့ မေမေက ဘာမှ
ထပ်မပြောတော့ပေ။

ကေဇင်တို့အိမ်သို့ ခိုင်မင်းလိုက်လာပြီး တောင်းပန်
သော်လည်း သူမလုံးဝလက်မခံတော့ပါ။ သူမဆုံးဖြတ်ချက်
အခိုင်အမာချခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား...။

ထိုရက်များအတွင်း သူမအိမ်သို့မပြန်တော့ဘဲ ကေဇင်
တို့အိမ်မှာပင် နေဖြစ်ခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့်တစ်လခန့်ကြာခဲ့၏။

ထိုနေ့ညနေက ကေဇင်အစ်မ လေယာဉ်မယ်တစ်
ယောက်၏မွေးနေ့ပွဲကို Oasis restaurant မှာကျင်းပခဲ့သည်
မို့ သူမတို့လေယာဉ်မယ်အုပ်စု လာခဲ့ကြသည်။

ထိုဆိုင်ထဲတွင် လုံးဝမျှော်လင့်ထင်မှတ်မထားဘဲ သူ့ကို

တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ... ဆူးသစ်ရယ်ပါ။

သူကလည်း သူ့မိတ်ဆွေများနှင့်စား ပွဲတစ်ခုလာသည်
ဟု ထင်ရသည်။ သူက သူ့မကို မမြင်ပေ။ သူမလည်း သူ့ကို
မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်မိသည်။

“ဟယ်... ဟိုမှာ ကိုဆူးသစ်ပါလား၊ မတွေ့တာ
တောင် အတော်ကြာပြီ၊ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ကေဇင်အစ်မမွေးနေ့သို့လာသော လေယာဉ်မယ်တစ်
ယောက်ကပြောပြီး သူတို့စားပွဲနားလျှောက်သွားသည်။

“ကိုဆူးသစ်... ကျွန်မကိုမှတ်မိတယ်နော်”

ဆူးသစ်ကအံ့ဩသလိုကြည့်နေပြီးမှ မှတ်မိသွား၏။

“ဪ... မနှင်းနှင်းပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီနော်၊
နှောင်းဆုံးသွားကတည်းက မတွေ့ဖြစ်တာကြတာ၊ အဲလေ...
ဝမ်းနည်းစရာတွေပြောမိပြန်ပြီ၊ ဆော့နိုး...”

လေယာဉ်မယ်နှင်းနှင်းက ပန်းရိပ်တို့နှင့်ယှဉ်လျှင် စိနီ
ယာကျသူဖြစ်ပြီး လေယာဉ်မယ်နှောင်းရိပ်ဝေ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်
သည်။ နှောင်းရိပ်ဝေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆူးသစ်နှင့်သိကျွမ်းခဲ့
ကြခြင်းပါ။

“ရပါတယ်၊ မနှင်းနှင်းကော... ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ကို လာတာ
ပါ။ ဟိုမှာလေ... ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ”

နှင်းနှင်းညွှန်ပြရာလှမ်းကြည့်ရင်း သူမကိုသူ မြင်တွေ့
သွားပြီး အံ့ဩသွားပုံရ၏။ သူမလည်းသူ့ကို ပြန်ပြီးကြည့်နေမိ၏။
သူက သူမကိုပြုံးပြတော့ သူမလည်းပြန်ပြုံးပြလိုက်
သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေမိကြသည့်
မဟုတ်ပါလား...

ညှော်ခံပွဲပြီးလို့ပြန်ကြတော့ သူကမပြန်သေးဘဲ သူ့ဘေး
စောင့်နေ၏။

“ပန်းရိပ်... ခဏလောက်စကားပြောလို့ရမလား”
သူမငြင်းမည်ပြုပြီးမှ မငြင်းဖြစ်တော့။

ကေဇင်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သဘော
ပေါက်သလို အနားမှထွက်သွား၏။

သူနှင့်သူမ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတွင်ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။
သူက တော်ရုံနှင့်စကားမပြောဘဲ သူမမျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိ
ငေးကြည့်နေလေသည်။

“ကိုဆူးသစ်... ရှင်ပြောစရာရှိတယ်ဆို...”

“ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိလို့ပါ ပန်းရိပ်ရယ်၊ ပန်းရိပ်နဲ့
ခိုင်မင်းရဲ့ သတင်းကို ကိုယ်ဖတ်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကိုယ့်ကြောင့်
ပန်းရိပ်တို့...”

“ရှင်ကြောင့်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းရိပ်ကိုယ်
တိုင်က သူ့ကိုလက်မထပ်ချင်တာပါ။ သူ့ကိုချစ်လို့လဲမရဘူး၊
ပြီးတော့ သံသယတွေနဲ့အနိုင်ယူစွပ်စွဲနေတာလဲ ပန်းရိပ်မခံနိုင်
တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်ပါ”

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးရှိနေတာကို သူမ

တွေ့ရသည်။ သို့သော် နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိ၏။

“အခုလို ရှင်ကိုကျန်းကျန်းမာမာပြန်တွေ့ရတော့ သိပ် ဝမ်းသာမိပါတယ်”

“ကိုယ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ စေတနာသန့် သန့်နဲ့ ကူညီခဲ့တဲ့ပန်းရိပ်ကို ကိုယ်သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပန်းရိပ်ကြောင့် ကိုယ့်ရောဂါဝေဒနာတွေ တခဏပျောက်ကင်း သက်သာခဲ့ရပါတယ်”

“ရပါတယ် ကိုဆူးသစ်၊ ပန်းရိပ်ကလဲ အကူညီပေးနိုင် ခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ က... ပန်းရိပ်ပြန်တော့မယ် နော်၊ သိပ်မိုးချုပ်သွားမှာစိုးလို့”

ပြန်ရန် ပန်းရိပ်ထရပ်လိုက်တော့ သူကပန်းရိပ်လက် တစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး တားဆီးလိုက်သည်။

“နေပါဦး ပန်းရိပ်ရယ်...”

သူ့အသံက နူးညံ့ကြင်နာမှုတွေ ပြည့်နေသည်။

သူမရင်ထဲ လှုပ်ရှားရလွန်းသည်မဟုတ်ပါလား...

“ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက လစ်ဟာနေတဲ့နေရာလေးထိ”

အစားထိုးမပေးနိုင်ဘူးလား ပန်းရိပ်ရယ်...”

သူ့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်နေ၏။

“ဖြေပါဦး ပန်းရိပ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်ဘူးလားလို့”

သူမဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသလို သူ့နားမှပြေးထွက် လာခဲ့မိသည်။ သူက သူမနောက်မှ ပြေးလိုက်လာပြီး သူမလက် မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်တားဆီးလိုက်သည်။

“ပြောပါဦး... ပန်းရိပ်၊ ကိုကိုကို ချစ်သလား မချစ်ဘူး လားလို့”

သူမဘာမှပြန်မပြောသဖြင့် သူ့ရင်ထဲမချင့်မရဲဖြစ်ပြီး သူမကိုရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် ပန်းရိပ်ရယ်၊ ကိုကိုရင်မှာ ခံစား နေရတာတွေ မင်းမမြင်နိုင်ဘူးလားဟင်”

“ကျွန်မမယုံနိုင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို မမှတ်မိချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ကိုယ်ဖုံးကွယ် ခဲ့မိတာပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ မင်းနဲ့ ပတ်သက်

တဲ့ အမှတ်တရများစွာရှိနေခဲ့ပါတယ် အချစ်ရယ်”

“ရှင်ကြောင့် ကျွန်မခံစားခဲ့ရတာတွေ၊ များလှပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ရှင်အပေါ် သတိရမိသူမို့ သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ကိုယ့်ကို သတိရတယ် ဟုတ်လား၊ ခုလိုကြားရတဲ့ အတွက် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဝမ်းသာကြည်နူးနေမိမှန်းမသိ နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ ပန်းရိပ်ရယ်...”

“အို... ကျွန်မပြန်ပါရစေတော့”

“ပန်းရိပ်ကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ပန်းရိပ် မေမေဆီမှာ ပန်းရိပ်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းမယ်နော်၊ မငြင်း ဘူးမဟုတ်လား ပန်းရိပ်”

ပန်းရိပ်ဝေခွဲမရနိုင်လောက်အောင် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားတွေ့ ဝေနေမိစဉ် သူကသူ့ကားဖာခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ပန်းရိပ်ကိုယ် လေးကို ကားထဲသို့အသာတွန်းပြီး ဝင်စေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပန်းရိပ်ဘေးရှိကားမောင်းသူနေရာတွင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခုတော့ ကိုကိုရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသမျှ အရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားခဲ့ပြီ ပန်းရိပ်၊ ပန်းရိပ်ကို ကိုကိုရင် ခွင်မှာတစ်သက်လုံးထွေးပွေ့ပြီး ယုယခွင့်ပေးပါတော့ အချစ် ကလေးရယ်...”

သူက ပန်းရိပ်မျက်နှာလေးကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲမော့လိုက်ပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်နေရာမှ ပန်းရိပ်မျက်နှာ ပေါ်သို့ သူ့မျက်နှာကိုထိကပ်လိုက်သည်။

ပန်းရိပ်ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေပြီး ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုများပြည့်သိပ်လာလျက် မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များ စီးဆင်းလုမတတ် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

♥♥... ကိုကိုရယ် တကယ်တော့ ပန်းရိပ်လေ ကိုကိုကို သံယောဇဉ်တွယ်တာနေမိတာ အချိန်တွေကြာခဲ့ပါပြီ။ ကိုကိုကို သတိရမိသူက ဘယ်လိုများ မချစ်ဘူးလို့ ဟန် ဆောင်နိုင်ပါ့မလဲ ကိုကိုရယ်...

ပန်းရိပ်ရင်ထဲမှ စကားသံတွေကို သူ့ကြားလောက် အောင် ပန်းရိပ်မပြောနိုင်ပါ။

၂၈၈ **စုလှဖြူ**

သို့သော် ကိုကိုကြားနိုင်အောင် ပန်းရိပ်ထုတ်ဖော်ပြော
ဖို့ ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။
ချစ်တဲ့ကိုကိုရယ်...
သတိရမိသူက ကိုကိုနဲ့တစ်သက်လုံး မခွဲချင်တော့ဘူး
ကွယ်...

စာဖတ်ပရိသတ်များအားလုံး

ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပါစေ...

စာရေးတဲ့

စုလှဖြူ

PM:4:15

3RD, DECEMBER, 2004.

ဘရူကီစာပေ